

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · quart període · sèrie P · número 64

Ple del Parlament

Sessió 37, primera reunió, dimecres 25 de setembre de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Compliment de la Moció 111/XII sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	3
Debat sobre l'orientació política general del Govern	
255-00008/12	3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 37.1

La sessió s'obre a les onze del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00008/12).
Junta de Portaveus. Substanciació.

El president

Bon dia; diputats, diputades. Demano que vagin seient als seus respectius escons per començar aquesta sessió plenària.

Bé, bon dia, diputats, diputades. Els prego silenci. Comença la sessió.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

En primer lloc, i abans d'iniciar l'ordre del dia, malauradament, els comunico que hem de lamentar la confirmació de dos assassinats més per violència masclista a Catalunya. Segons ens ha comunicat el Departament d'Interior, un cas a Viladecans i un altre a l'Hospitalet de Llobregat. Amb aquests dos casos, ja són sis les víctimes d'aquest any 2019.

Compliment de la Moció 111/XII sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, els informo que, en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des del mes de gener han mort 909 persones a la Mediterrània.

Debat sobre l'orientació política general del Govern

255-00008/12

Seguim, ara sí, amb l'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, que és el Debat sobre l'orientació política general del Govern. Aquest debat es regirà pels articles 154 i 155 del Reglament, d'acord amb la seqüència adoptada per la Junta de Portaveus. En primer lloc, té la paraula el Molt Honorable senyor Quim Torra, president de la Generalitat de Catalunya. Quan vulgui, president.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Molt bon dia a tota la cambra. Benvolgut president; benvolgudes diputades i diputats, la política catalana es mou a una velocitat de vertigen. I allò que tenies escrit, tan sols quaranta-vuit hores abans, potser ja no és vàlid passades unes poques hores. Jo volia començar aquest discurs sobre política general dient-vos que semblava que hi havia algunes persones que no volien que estigués jo avui aquí donant explicacions als representants del poble de Catalunya i exposant els projectes i les propostes del meu Govern.

Però hi sóc. I el meu compromís, com no pot ser d'altra manera, és comparèixer sempre al Parlament quan aquest ho requereix. Es tracta del poder legislatiu, el més important per mi en la balança de poders, perquè és el que té la missió més clara i directa de fer valdre la voluntat dels ciutadans. I aquesta, com deia Josep Carner, és

la primera institució republicana. L'executiu i el judicial han d'estar sempre a l'altura d'allò que els exigeix i els marca el legislatiu, que és l'assemblea de representants dels catalans.

Ho he dit moltíssimes vegades i ho torno a repetir, per si algú en tenia cap dubte: jo em dec, exclusivament, al Parlament de Catalunya i al poble que, en les eleccions o en els referèndums, assenyala el camí que hem de seguir. Respectar la voluntat popular hauria de ser i és, per mi, la segona institució republicana. Com a president de Catalunya, el compliment del mandat de la voluntat popular és el principal deure que m'autoexigeixo.

Aquests últims anys hem assistit a la mort política de Montesquieu a l'Estat espanyol: la separació de poders al regne d'Espanya és un miratge que tan sols algú molt confós o molt mal intencionat pot defensar que existeix. A banda que el monarca fa temps que va perdre la seva deguda neutralitat constitucional, si és que mai l'havia tinguda, i que el Tribunal Constitucional ja va actuar contra la paraula democràtica d'un estatut aprovat en referèndum pel poble català.

Jo hauria volgut començar aquest discurs denunciant que la democràcia espanyola fa aigües. Que l'ús irregular d'articles constitucionals, d'una constitució caduca i escrita en la foscor i el soroll de sabres, ha aconseguit suspendre institucions democràtiques i governs legítims. Que la repressió política és una pràctica normalitzada i animada per una part de la representació política. Que ara ja no hi ha cap gran partit d'àmbit espanyol que no avaluï l'aplicació de l'article 155 per castigar la democràcia a Catalunya. Que sembla que, en comptes que la Constitució es basi en la voluntat popular, es basa en allò que posava de manifest el president del Poder Judicial, quan afirmava amb precisió que: «La unitat de la nació espanyola és la base de l'estat de dret i un mandat directe per als jutges.»

Jo vull dir-los que és clar, què podem esperar d'aquesta visió tan antiga i tan poc democràtica de la política i la funció dels jutges? Com podem pretendre un encaix amb aquesta proposta de país que no sigui una carta de defunció per a Catalunya? Qui pot defensar que hi haurà sentències justes i judicis justos a la dissidència política? Volia insistir que la qualitat democràtica d'un estat es mesura per la seva capacitat d'acceptar la dissidència. I que d'aquí a pocs dies en tindrem una resposta molt clara. Veurem si l'Estat espanyol supera la prova. I veurem quanta democràcia és capaç d'assumir l'Estat espanyol.

Dic que ho sabrem d'ací a pocs dies, perquè –contra tot allò que seria exigible en un estat democràtic– governants i fiscals ja han avançat quan es produirà la sentència del Tribunal Suprem en el judici contra els nostres companys. I dic els «nostres»? No, els «vostres» companys; els companys d'escó, de passadís, d'encaixades i de taula de cafè, els companys de tots, les companyes de tots. I no només això, sinó que en diverses ocasions s'ha vulnerat des de les institucions espanyoles la presumpció d'innocència i s'ha sentenciat els acusats en memoràndums i documents oficials. Per exemple, pràcticament tota l'activitat de l'Espanya Global es dirigeix a combatre l'independentisme i, de pas, culpabilitza els nostres companys.

Però sobretot m'interessava fer-vos una pregunta: què us fa por? Per què temeu la democràcia? Per què no defenseu allò que voleu amb la paraula i la raó en lloc de la força i l'amenaça? Jo volia demanar-vos que deixéssiu el Codi penal fora d'aquesta casa de la paraula i del diàleg, que fóssiu valents, que defenséssiu els vostres arguments i permetéssiu que la ciutadania s'expressés amb claredat en una pregunta directa sobre la independència de Catalunya. Què us fa por, repeteixo? Que no tingueu majoria? Si a totes les vostres intervencions dieu que l'independentisme no és majoritari. Aleshores, quin problema hi ha? Per què no ens feu callar uns quants anys amb un referèndum pactat, vinculant i reconegut, com fan els països democràtics? Què s'amaga darrere la vostra por?

Sí, la ciutadania decideix. Aquest estiu hem arribat a sentir de diputades d'aquest Parlament que la ciutadania no pot decidir segons quines qüestions. Però és que, aleshores, qui les ha de decidir, si no?

Tot això és el que jo hauria volgut dir-vos en començar el debat, però dilluns van passar uns fets gravíssims a Catalunya, i cal que comencem el debat aquí, justament aquí, en aquest punt precís.

Ahir li enviava una carta al president en funcions del Govern espanyol en què li explicava el següent: «Aquest dilluns ens vam despertar a Catalunya amb el soroll de cops de porta de la Guàrdia Civil a casa de ciutadans compromesos amb la seva societat. Ens vam despertar també amb un comunicat de la Guàrdia Civil que informava d'unes detencions que es feien amb caràcter preventiu i amb l'objectiu de buscar proves incriminadores. La delegada del seu Govern a Catalunya, la senyora Teresa Cunillera, informava d'unes –cometes– “detencions preventives” que no haurien de ser possibles en un veritable estat de dret. Fins a nou persones van ser detingudes i acusades de terrorisme –dues d'elles ja en llibertat, acusades de pertànyer a una banda terrorista–, en una operació judicial policíaca, mediàtica, que feia saltar tots els principis de la presumpció d'innocència contra la Directiva europea 2016/343 i que servia per inventar un fals relat de violència a Catalunya, així com veiem amb preocupació que no s'estigui aplicant l'Informe del grup de treball de detenció arbitrària de les Nacions Unides.»

Això li escrivia ahir al president del Govern en funcions. Doncs bé, la resposta, la resposta a aquest Parlament hauria de ser que a Catalunya volem basar tota l'actuació de les administracions públiques en el respecte escrupolós dels drets humans, civils i polítics individuals i col·lectius. Aquesta ha estat i aquesta serà sempre la nostra resposta: radicalitat democràtica, drets humans, socials i polítics, i republicanisme. No marxarem mai d'aquí. Ho he defensat a bastament en aquesta cambra i ho torno a repetir: el moviment independentista ha estat, és i serà un moviment pacífic i no violent que busca assolir la independència del nostre país sempre per mitjans democràtics, sempre.

(Aplaudiments.)

I trobo intolerable que de nou, altra vegada, es vulgui criminalitzar el moviment independentista, acusant-lo ja no només de ser un moviment rebel sinó de terrorista. Quan el debat està perdut, la calúmnia és l'arma del perdedor. S'atribueix a Sòcrates.

Passo per alt els insults que he rebut d'algunes diputades i diputats d'aquest Parlament, perquè de tan baixos i grollers no vull aturar-m'hi ni un segon; però no permetré mai, mai, que es vulgui associar un moviment radicalment democràtic amb el terrorisme. No ho permetré mai.

(Aplaudiments perllongats.)

Estem farts d'amenaçes i que s'entri a les cases dels catalans de matinada. I si el que pretenien és atemorir-nos, els contesto amb uns versos del poeta rus Óssip Mandelxtam: «Perquè l'esclau és lliure havent vençut la por, i en molta quantitat tenim guardada, en graners frescos i en pregons dipòsits, la grana de la fe plena i sagrada.» Però per sort som milers, som milions els qui seguim i seguirem defensant l'apoderament ciutadà i la defensa dels drets i de les llibertats de tothom.

I tanmateix, quina llàstima aquest silenci clamorós a l'Estat espanyol dels seus partits polítics. On és ara l'amic espanyol dels drets i de les llibertats dels catalans, quan més el necessitem?

Som al debat de l'estat de la nació; sí, aquella nació que tan bé Rubert de Ventós va descriure en el preàmbul de l'Estatut, votat pel 90% de la cambra. En aquest pròleg, redactat pel senyor Rubert de Ventós, inclosos el PSC i l'aleshores Iniciativa per Catalunya i que el ribot del senyor Guerra es va endur per endavant primer, i després el Tribunal Constitucional es va encarregar de sepultar.

Però és evident, segur que passarà, que la greu crisi institucional a Espanya sobrevolerà també aquest debat, i és probable que alguns de vosaltres en parreu, d'instabilitat, de desgovern, i de no sé quantes coses més que determinats mitjans insisteixen interessadament a veure a Catalunya. I sabeu què? Que quan algú em parli d'instabilitat institucional a Catalunya, m'arrencarà un ample somriure. A Ca-

talunya hi ha un govern format per diferents partits des del 2012; entre el 2003 i el 2010 també n'hi va haver, i en els primers governs d'allò que es ve anomenant «transició» –quan caldria anomenar-la amb molta més precisió «transacció»–, també hi va haver experiències de pacte i d'acord entre els partits per la governabilitat. En canvi, què passa a Espanya? ¿Què els passa, al Congrés de Diputats, que no es puguin posar mai d'acord si no és per defensar la unitat d'Espanya? Per què no hi ha hagut cap govern de coalició a l'Estat des del franquisme? Jo em pregunto: Qui és que té dificultats reals amb la cultura del pacte i de l'acord? Qui és que té al·lèrgia d'entendre's amb aquell que és diferent? Per què hi ha un president del Govern a Espanya que diu que no podria dormir si hi hagués ministres d'altres partits que no fossin el seu? A Catalunya no hauríem dormit durant molts anys, els responsables dels governs. Diria que no és precisament un cant a la tolerància i a l'acceptació de la diferència, això què passa a Madrid. I, és clar, no ens ha d'estranyar com reacciona la política espanyola quan a Catalunya volem decidir el nostre futur de manera pacífica i democràtica.

Us deia en començar que vivim un problema greu en els principis bàsics de separació de poders i de la neutralitat del poder judicial, una garantia de transparència i de bon funcionament democràtic. *(Pausa.)* Perdó.

Ho hem dit en d'altres ocasions: la premsa és enemiga del rigor, i sembla que alguns jutges tenen premsa per desfer la paraula de la ciutadania quan aquesta no els agrada. Impedeixen investidures de presidents legítims, suspensen diputats completament legítims i legals, escollits pel poble, empresonen governs o els envien a l'exili. És ben clar que els defensors de la unitat d'Espanya imposen als tribunals allò que no aconsegueixen democràticament a les urnes.

Permeteu-me una referència personal. Soc aquí, el meu judici s'ha ajornat, tot i que sembla que ja en tinc un altre al damunt, però vaja. Quina casualitat! No es farà fins una setmana després de les eleccions espanyoles que s'han de repetir per la inestabilitat del senyor Sánchez i la fallida del Govern socialista a Espanya. Ja és casualitat, oi, que deixin ajornar-lo gairebé dos mesos després d'haver fet una cursa, com s'ha vist poques vegades, al Tribunal Superior de Justícia, plena d'irregularitats i d'errors processals, per poder inhabilitar-me com més aviat millor. Ara ja no interessa que el meu judici es produeixi just abans de les eleccions? Quin escàndol, tot plegat, i quina tristesa.

És aquest mateix afany d'enterrar la voluntat popular majoritària a Catalunya que fa que no hi hagi interlocutors a la taula del diàleg. Des que vam ajudar a fer caure el govern de Mariano Rajoy, el govern més corrupte d'Europa, hem estat asseguts a la taula del diàleg esperant respostes i fent propostes. Els primers mesos del mandat de Pedro Sánchez va semblar que es feia algun gest tímid, però aviat vam comprovar que tot era tàctica i càlcul, que no hi havia un veritable compromís per al diàleg. El cert és que el president Sánchez va reconèixer en la primera reunió que vam tenir a la Moncloa que hi havia un conflicte polític que tan sols es podia resoldre realment per vies polítiques. És per això que vam seure a parlar, i a Pedralbes vam arribar a parlar de seguretat jurídica, sense esmentar la Constitució. Per això vam establir una comissió d'exploració del diàleg.

La nostra proposta de resoldre la qüestió amb un referèndum pactat, vinculant i reconegut internacionalment sobre la independència no va tenir mai una contraproposta. La seva part del full de diàleg, la part del full de diàleg que havia d'omplir el Govern espanyol, sempre va quedar en blanc. Mai cap proposta. No n'hem sentit encara cap. I és el problema més gros que té el president Sánchez damunt de la taula. Cap proposta concreta en un any i mig.

Entenem perfectament l'estratègia. Ens diuen que no podem decidir sols, però tampoc no compareixen a la negociació. Però s'equivoquen. Es pensen que la ciutadania de Catalunya és com un ramat d'ovelles, com irònicament el conseller Turull recordava als membres del Tribunal Suprem, i si alguna cosa ens han demostrat

aquests anys és que l'apoderament ciutadà dels catalans és absolut i que no estan disposats a combregar amb rodes de molí.

Sabeu? La voluntat democràtica és com l'aigua, que sempre acaba trobant el camí per arribar al mar. Per molts obstacles que se li posin, aquest poble acabarà trobant la manera de fer realitat la seva voluntat, i aquest és el meu compromís com a president. Us ho he dit en començar. De fet, afirmo que és la meva obligació, com hauria de ser l'obligació de tot demòcrata, fer possible que es compleixi allò que demana la ciutadania. I així ho faré, no en tingueu cap dubte.

La manca d'interlocutors al Govern espanyol per al diàleg democràtic queda encara més perjudicada per aquest desgovern que ens aboca a eleccions cada dos per tres. Les eleccions espanyoles han estat el resultat del fracàs de la inestabilitat i de la fallida política d'aquests últims anys. Només des que soc president de la Generalitat ja vaig pel camí de la tercera legislatura espanyola, he vist passar dos presidents del Govern d'Espanya i s'ha votat una moció de censura. Senyores i senyors, Déu-n'hi-do. No sé si quan escrivim en les nostres velleses les memòries polítiques del que hem viscut aquests anys algú ens arribarà a creure mai que tot això passava a Espanya en menys d'un any i mig.

Aquesta inestabilitat que acaba comportant una deslleialtat institucional, una deslleialtat no amb el Govern de Catalunya, una deslleialtat amb els ciutadans de Catalunya, ens porta a una situació de setge econòmic constant, d'absència de recursos per als serveis bàsics, manca d'inversions estratègiques per a l'activitat econòmica i empresarial, infradotació de serveis que havien de ser finançats a parts iguals. Som l'objectiu d'un ofec polític, això crec que ha quedat molt clar des del 27 d'octubre, però també d'un ofec econòmic descarat i gens dissimulat. I tanmateix, és gràcies també a la resistència, al sobreesforç, la vitalitat i l'emprenedoria del país que aconseguim superar aquesta situació.

Mireu, hem viscut fa poc un cas recent, amb les bestretes. Ha estat un autèntic exemple del principi d'engany rere engany. Ministres que afirmaven tenir informes que no tenien, xantatges perquè «no, escolti'm, fins que no hi hagi govern no podrem pagar». I mira, ves per on, resulta que ara, de sobte, fa uns pocs dies, apareix una escletxa, oh!, miracle, en començar precisament la campanya electoral.

La pregunta que a mi no em deixa dormir a les nits és: Quin potencial no tindria aquest país si es deslliurés d'aquests obstacles per al seu progrés? ¿Què no seríem capaços de fer i com podrien ser els serveis públics de Catalunya sense aquesta motxilla feixuga que ens voleu fer portar els defensors de l'Espanya eterna?

Acabo aquest primer bloc de la meva intervenció amb unes reflexions que va escriure el senyor Ramin Jahanbegloo, director del Centre Mahatma Gandhi per la Pau, publicat fa uns mesos en un diari de Catalunya. Penso que són unes reflexions pertinents. Diu el director del Centre Mahatma Gandhi: «La primera característica constitutiva de la independència catalana és prioritzar el que els catalans decideixen per si mateixos per sobre del que se'ls imposa des de fora de Catalunya.» I continuava: «Com a tal, la lluita per la independència a Catalunya és, sens dubte, una lluita per la llibertat de consciència i la dignitat moral dels catalans de ser acceptats com la font de les seves pròpies lleis. Si aquest és el cas, per tant, els catalans no són simples servidors del Govern espanyol ni súbdits de la monarquia, sinó l'encarnació exemplar d'una república autònoma.» «Per descomptat», continua, «l'esperit de Catalunya no es pot reduir a una simple demanda d'autonomia. També és una forma d'humanisme cívic que no té la finalitat de servir la Constitució espanyola, sinó d'assumir la responsabilitat del benestar dels catalans. El concepte de responsabilitat és important, perquè demostra fins a quin punt la lluita per la independència de Catalunya ha permès als catalans entrar en la maduresa política.»

I Ramin Jahanbegloo acabava destacant tres idees sobre l'esperit d'independència a Catalunya. Primera idea: la tolerància constructiva. Segona idea: un esperit polític crític. Tercera idea: la convivència entre el jo i l'altre.

Penso que aquestes paraules, aquestes grans idees i reflexions donen el punt exacte on ens trobem, el punt exacte on es troba l'autèntic estat de la nació en aquest 25 de setembre de 2019.

I passo a desenvolupar el segon bloc d'aquest discurs centrat en l'acció de govern.

Malgrat els entrebancs que suposa gestionar un enormement complicat context polític com el que vivim, aquest Govern governa i centra la seva acció en l'objectiu prioritari de garantir els millors serveis públics per a la ciutadania del país. No és incompatible, ans al contrari, i ho estem demostrant, basar l'acció política en assolir la independència de Catalunya i alhora gestionar amb rigor i amb passió les competències que tenim amb l'actual marc legal. Per cert, marc legal que no és el que els ciutadans de Catalunya van votar, sinó el que un tribunal en va disposar.

Em podria detenir en detallar-los les principals línies d'actuació fetes durant els darrers mesos, però, per a això, em remeto al diari de sessions que recull la intervenció que vaig fer el passat 24 de juliol, amb motiu del Ple convocat per parlar de la Catalunya real – parèntesis: com si n'existís una altra –, i on els recordo que vaig enumerar, de manera detallada, més de 250 actuacions que defineixen el balanç del primer any de govern d'aquesta dotzena legislatura. Crec que, sincerament, repetir-lo seria excessiu –és probable que aquest sigui un punt en el que tots coincidim. Ara que, si vostès ho volen, jo no tinc cap inconvenient a repetir el discurs de juliol. (*Remor de veus.*) Crec que no.

Per això, avui em centraré a destacar algunes de les principals línies de treball que ens ocupen i ens ocuparan durant els propers mesos. I ho faré també seguint l'esquema dels àmbits de treball en què vam estructurar el pla de govern de la legislatura.

Primer bloc: país reactivat. És a dir, recuperació de les institucions després de l'aplicació de l'article 155 i dinamització econòmica després de la crisi.

Fa poc més d'un any, gairebé un any i mig, recuperàvem les nostres institucions després de la paràlisi que va representat l'article 155. Va ser un inici de legislatura complex, enormement complex. L'afectació de l'aplicació de l'article 155 en l'acció de govern i en les institucions del país va ser importantíssima, tal com va quedar pal·lès en l'informe elaborat pel Comissionat de la Presidència per al Desplegament de l'Autogovern.

S'ha treballat de valent per conèixer i analitzar a fons totes les afectacions amb la intenció de restituir i recuperar tota l'activitat perduda i de reduir l'impacte que aquelles afectacions van tenir en la ciutadania.

També una part important de les institucions catalanes amb reconeixement estatutari considerades fonamentals per al desplegament de l'autogovern de Catalunya tenen afectacions en els seus òrgans de govern, amb membres pendents de renovació, prorrogats o vacants.

Per poder legitimar les nostres institucions, cal que totes elles actuïn amb plenitud, i, per això, treballarem per aconseguir el ple desplegament institucional del país.

Voldria destacar que, davant de l'onada d'impune repressió que estem vivint i des del compromís amb els drets de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, es va crear l'Oficina pels Drets Civils i Polítics, que al llarg d'aquests mesos ha tramitat més de seixanta denúncies i ha presentat el Manifest contra les vulneracions dels drets del Primer d'Octubre del 2017. A més, ha publicat una cartografia interactiva de la repressió viscuda a Catalunya des que es va iniciar el procés per al referèndum.

Així mateix, vull agrair públicament als Serveis Jurídics de la Generalitat tota la tasca empresa davant dels tribunals, al costat sempre dels ciutadans que van ser agredits el Primer d'Octubre i reclamant tots els danys causats a la ciutadania i a la Generalitat per totes les vulneracions dels drets i de les llibertats causades per l'Estat espanyol aquests últims anys.

L'any 2018 l'economia catalana va créixer un 2,8 per cent, set dècimes per sobre de la zona euro, en el que és ja el cinquè any de creixement ininterromput. En el primer i segon trimestre del 2019, que ja hem tancat, el creixement ha estat del 2 per cent respecte de fa un any, unes xifres lleugerament superiors al creixement del darrer trimestre del 2018. L'economia catalana, per tant, sembla estabilitzada al voltant d'aquesta xifra, el 2 per cent, i es preveu que sigui aquesta la xifra amb la que tanquem aquest any 2019 i també el 2020, d'acord amb els estudis de la Cambra de Comerç de Barcelona.

Entrem en una fase més madura del cicle econòmic, en què el creixement de l'economia catalana va convergint cap al seu valor potencial o de llarg termini. També voldria dir que més enllà del creixement del PIB, cal destacar que el 2018 el PIB per habitant, en termes reals de Catalunya, ha recuperat el nivell previ a la crisi.

Malgrat l'afebliment del comerç mundial el 2018 i tots aquests símptomes que arriben d'escalfament de l'economia global, l'economia catalana continua augmentant el seu grau d'integració. La manca de dinamisme dels nostres principals socis comercials, com ara Alemanya, va condicionar l'evolució de les exportacions catalanes a l'estranger de l'any passat, certament, que va moderar el seu creixement fins a un 1,1 per cent. Tot i això, si ampliem l'horitzó temporal, és remarcable el fet que les exportacions en termes reals hagin augmentat un 72,8 per cent entre els anys 2009 i 2018.

Però una dada important: el primer semestre del 2019, els indicadors de comerç exterior recuperen dinamisme i les exportacions creixen un 2 per cent respecte a l'any passat. Les principals branques d'exportació tenen creixements positius, excepte el sector de l'automòbil. No obstant això –i no és un discurs triomfalista, però sí amb dades, amb dades contrastades, que sempre hem de posar sobre la taula–, haurérem d'estar amatents a aquestes xifres en els propers mesos, ja que hi ha senyals que les tensions comercials entre els Estats Units i la Xina comencen a tenir un impacte significatiu sobre l'economia mundial, com també està contribuint a augmentar la incertesa, a nivell també global, el desenllaç del Brexit.

Quant a la inversió estrangera, si analitzem períodes quinquennals, que és tal com recomanen els experts, s'observa com ha anat augmentant al llarg dels anys: la inversió bruta estrangera productiva en el període 2014-2018 va créixer un 45 per cent respecte a la mitjana quinquennal anterior. En qualsevol cas, si observem el primer semestre del 2019, la inversió estrangera a Catalunya ha crescut un 16 per cent interanual, segons dades oficials del Ministerio de Industria, Comercio y Turismo, mentre que en el conjunt de l'Estat ha caigut un 63,1 per cent; 16 per cent de creixement a Catalunya, caiguda del 63 per cent a Espanya.

Pel que fa al mercat de treball, que és una altra xifra rellevant, perquè afecta la ciutadania, portem sis anys consecutius de reducció interanual de la taxa d'atur i una mica més de cinc anys i mig de creixement de la població ocupada. La taxa d'atur de 2018 va ser de l'11,5 per cent, gairebé dos punts menys que el 2017, gairebé dotze punts menys que l'any 2013. Fins a aquest extrem la societat catalana ha reconduït una situació que semblava veritablement espantosa l'any 2013, arribant a aquestes xifres d'atur del 23, 23 i mig per cent. L'any passat, ho repeteixo, 11,5 per cent.

Però és que el segon trimestre del 2019, s'ha situat en l'11,2 per cent. La taxa d'atur més baixa en un segon trimestre des de l'any 2008 i gairebé tres punts menys que la mitjana espanyola, que se situa en el 14 per cent.

Aquestes són les xifres reals. Això no és fer un discurs triomfalista, sinó posar xifres a sobre de la taula. Això és donar confiança al món empresarial. I confio que en el debat que tindrem amb la resta de grups de la cambra es reconegui la situació actual econòmica a Catalunya, que és una situació d'un país a punt, d'un país en marxa, d'un país que progressa.

Seguim consolidant el nombre d'empreses a Catalunya, que s'ha recuperat després de la forta sotragada derivada de la crisi. Fins i tot, l'any passat vam superar,

tant pel que fa a les empreses amb establiment a Catalunya com les que hi tenen la seva seu social, les xifres del 2010. En el primer semestre del 2019 s'han creat 10.243 societats mercantils, és a dir, un 3,3 per cent més que en el mateix període del 2018, fet que torna a contrastar amb les dades estatals, en què les creacions d'empreses han disminuït un 1,8 per cent.

Hi insisteixo, malgrat aquestes bones xifres, segueixen havent-hi molts espais de millora, especialment pel que fa a alguns indicadors de benestar i de progrés social, i que indiquen que el creixement econòmic no es trasllada completament a les llars catalanes, que segueixen mostrant debilitats. Tot i que la desigualtat de la renda ha disminuït el 2018, altres indicadors com els de privació material severa o la taxa de pobresa en el treball han empitjorat. En aquest sentit, els pressupostos per a l'any 2020 tenen el repte d'intentar pal·liar i revertir aquesta situació tot impulsant una societat inclusiva on tothom pugui tenir l'oportunitat de progressar d'acord amb les seves aspiracions i anhels i on la sostenibilitat en sentit ampli sigui un valor compartit.

Passo al següent capítol dintre d'aquest bloc: país d'igualtat i d'equitat. És a dir, avançar en l'objectiu que ningú es quedi enrere en la capacitat de tirar endavant el seu projecte de vida a Catalunya, visqui a on visqui.

Afers Socials i Famílies. Apoderar les persones i garantir la seva integració, aquest és un dels pilars bàsics d'aquest Govern. Per això, volem un model que redueixi el temps d'institucionalització, que cerqui la descronificació de les situacions de vulnerabilitat, que reforci els aspectes preventius i de serveis primaris i que garanteixi la llibertat per tal que cada persona pugui portar a terme el seu projecte vital amb justícia i igualtat social. Per això, estem treballant en un nou pla estratègic de serveis socials 2020-2024 les quatre prioritats estratègiques del qual són: assegurar la cobertura de les necessitats bàsiques, el suport emocional i l'acompanyament al cicle vital, la prevenció i el suport a les famílies amb necessitats especials, així com els usos dels temps i de la conciliació.

Seguirem amb els treballs que han de culminar amb el pacte nacional per als drets de les persones amb discapacitat. Un cop ja hem avançat força en aquest pacte, hem creat ja la taula institucional i els grups de treball amb l'objectiu de poder presentar les seves conclusions en els propers mesos.

Estem treballant en un nou decret del Codi d'accessibilitat, que ja ha passat el tràmit de consulta pública, i que ha de permetre garantir l'accessibilitat de les persones amb discapacitat als sectors claus de la societat, com ara l'urbanisme, l'edificació, el transport, la comunicació, la cultura, els mitjans de comunicació, l'educació. Realment, un codi importantíssim i que agafa, com saben, com a model els codis que han estat promulgats per les Nacions Unides.

Seguirem treballant per aprovar durant els propers mesos la llei de concertació social.

Estem desplegant el Pla integral per atendre l'acollida dels joves migrants sols, a fi de millorar l'atenció i garantir la seva inclusió social.

Aquest Govern ha fet un esforç molt gran, immens, i l'hem fet convençuts que calia fer-ho, que un país obert a tothom i que estén la mà als perseguits per les guerres i les injustícies ha de garantir-lo sempre.

Implementarem una nova eina de càlcul de la inversió pública en infància i adolescència, inspirada en una proposta metodològica elaborada per la Unicef, amb la voluntat de conèixer quina és la despesa i inversió que hi fa el Govern.

Seguirem treballant per l'aprovació del pacte nacional per a la interculturalitat, que ha de recollir les moltes iniciatives que la nostra societat, les seves entitats, les seves institucions són capaces de proposar i de realitzar per tal d'afavorir que els catalans de diferents orígens ens trobem sempre i a tot arreu propostes per reconèixer les aportacions de cadascú, i un sistema d'actuació per reduir les desigualtats i ser un país més inclusiu del que avui som.

Àmbit de Salut. Seguirem posant les bases per garantir la sostenibilitat del nostre sistema sanitari d'aquí a vint anys, mantenint els seus trets característics, és a dir, universal, públic i de qualitat.

Desplegarem, mitjançant un nou decret, la llei d'universalització de l'assistència sanitària.

Durant el proper curs, continuarem reforçant l'atenció primària amb el Pla de millora d'equipaments de l'atenció primària, amb una inversió de 30 milions d'euros en tres anys per millorar els CAPs.

A destacar la fita del proper 4 de novembre, en la que el Fòrum de Diàleg Professional farà públiques les seves conclusions, que permetran treballar sobre bases fermes per oferir solucions operatives en política de planificació i de professionals.

Treballem en el nou decret llei de llistes d'espera. Catalunya ha millorat en els darrers anys: mentre a l'any 2015 un 80 per cent de pacients s'intervenien en el temps estipulat, l'any 2018 ja ho acomplim en un 94 per cent. A més, a Catalunya som capdavaners en les garanties en temps d'accés; garantim més que l'Estat. Per exemple, garantim un temps d'accés per a les intervencions quirúrgiques oncològiques de vint-i-dos dies, que a Espanya no hi són. O garantim accés a les intervencions cardíacques en noranta dies, quan a Espanya són cent vuitanta dies.

En equipaments, hem començat les obres del nou hospital de Viladecans, que suposarà una inversió de 61 milions d'euros i s'ha aprovat la primera fase de l'Hospital Joan XXIII, que suposa també una inversió de gairebé 50 milions d'euros. També s'ha inaugurat la nova *smart* UCI de la Vall d'Hebron, una inversió de 20 milions d'euros, que atendrà 2.200 pacients a l'any i que és la més gran de l'Estat. I el nou bloc quirúrgic de Bellvitge, amb una inversió de 50 milions d'euros, que vaig tenir l'oportunitat de visitar el passat 13 de setembre i que realment són unes instal·lacions magnífiques i que situen l'Hospital de Bellvitge com un dels hospitals capdavaners no només de l'Estat sinó d'Europa. Estem treballant en la nova llei d'addiccions per reduir el consum de tabac i estarem amatents a la regulació estatal a fi de desenvolupar una llei catalana d'eutanàsia i de suïcidi assistit.

Pel que fa referència a l'habitatge, una altra de les línies prioritàries del Govern –sí, les polítiques d'habitatge. Hem treballat sense treva, i seguirem fent-ho, per garantir l'accés a un habitatge digne per a tothom, així com per atendre les necessitats de manteniment de l'habitatge i per evitar el risc d'exclusió social. Hem aprovat dos Decrets llei per revertir aquesta situació i ara buscarem un major consens per millorar-los –estenem la mà–: un, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge, amb un triple objectiu: fer front al dèficit d'habitatges de protecció pública de lloguer; tenir més instruments per combatre les situacions d'emergència, els desnonaments; en tercer lloc, propiciar una moderació dels preus de lloguer dels habitatges lliures.

L'altre decret, per fer possible la contenció dels preus del lloguer als barris o ciutats amb falta acreditada d'habitatges assequibles. També tramitem l'avantprojecte de llei d'arrendament de finques urbanes, que incorporarà el mecanisme per a la limitació dels preus esmentat anteriorment i que ampliarà la regulació a la resta d'aspectes relacionats amb el lloguer d'habitatges.

Som a la part final de la tramitació del Pla territorial sectorial de l'habitatge, com a full de ruta de la política d'habitatge per als propers anys, i que es fixa com a principal objectiu garantir que totes les noves llars que es formaran en els quinze anys següents a la seva aprovació –la majoria de les quals seran per a persones joves– puguin accedir a un habitatge digne i adequat en termes de preu, localització, règim de tinença, superfície i estat de conservació, així com incrementar el lloguer social a Catalunya fins al 5 per cent dels habitatges principals.

Seguirem ampliant el parc públic d'habitatge social de la Generalitat per mitjà de l'exercici del retracte i del tanteig. S'ha arribat als 2.886 habitatges incorporats al parc a través d'aquesta via des de finals del 2015, fet que ha permès superar

els 20.000 habitatges administrats per l'Agència de l'Habitatge de Catalunya a tot el territori. En tres anys i mig hem augmentat en tres mil habitatges el parc públic gestionat per la Generalitat. L'Incasòl, finalment, preveu construir 638 habitatges de lloguer assequible fins al 2020 i també generar sòl residencial per acollir més de 2.100 habitatges potencials.

Igualtat dones-homes. Hem parlat d'afers socials, de salut, d'habitatge..., però si em deixen esmentar un treball que el Govern ha abordat de forma transversal, els diria que ha estat la igualtat entre dones i homes i la lluita contra la violència masclista. Per això aplicarem el Pla estratègic de polítiques d'igualtat de gènere 2019-2022, amb més de 326 actuacions a desplegar en els propers anys i al voltant de 73 milions d'euros per a l'any 2019.

Desplegarem el pla STEMcat, aprovat tot just fa una setmana en el Consell Executiu, que ha d'atraure més dones cap a les vocacions científiques, tecnològiques, en enginyeria i matemàtiques. Reforçarem la perspectiva de gènere en molts àmbits: salut, món rural i marítim, sistema penitenciari. *(Pausa.)*

En el marc de salut, i dintre d'aquest àmbit d'igualtat dones-homes, en el marc del nou decret llei de llistes d'espera garantirem un màxim de cent vuitanta dies per a la reconstrucció de mama després d'un càncer.

La voluntat de lluitar contra la xacra de la violència masclista per part del Govern és determinada i absoluta, i en aquest punt és indispensable posar de relleu la necessitat d'arribar a un compromís polític per portar a terme el Pacte nacional per la violència masclista, en el qual portem treballant, com saben.

Després de posar en marxa el Protocol de seguretat contra les violències sexuals en entorns d'oci, ara treballarem en el seu desplegament i la seva aplicació per part de les entitats públiques i privades que incideixen en aquestes activitats d'oci.

També desplegarem el segon Programa d'intervenció integral contra la violència masclista 2019-2022, que posa de manifest la voluntat del Govern de prioritzar l'atenció a les víctimes.

La cultura, i la cultura com a eina de cohesió. Entenem la cultura com un dret universal i fonamental, i com un pilar clau de l'estat del benestar, com ho són la salut o l'educació. I posem l'accent en la seva capacitat transformadora, perquè millora la cohesió social, i s'expressa des d'una perspectiva transversal i pròxima. Per això hem constituït, amb les quatre diputacions, la Mancomunitat Cultural de Catalunya, perquè creiem en el lema de gestionar junts per gestionar millor. I a fixar estratègies de país en els àmbits culturals.

Tirarem endavant el pla estratègic del MNAC i la seva ampliació; la proposta de fusió del Museu d'Història i del d'Arqueologia prevista en el Pla de museus 2030, i el foment dels museus com a eines de coneixement. Posarem en marxa una nova línia d'impuls i ajuts a projectes d'inclusió social a través de la cultura; a més, continuem donant suport a iniciatives molt consolidades, com el programa «Apropa cultura».

Consolidarem i estendrem a tota la xarxa el nou curs oral de català per a persones no alfabetitzades Ep! Escolta i parla; properament tindrem en marxa la biblioteca digital de la Generalitat, el carnet únic i el catàleg unificat de biblioteques, eines estratègiques que treballen en la línia d'optimitzar recursos i compartir informació i coneixement.

També hem recuperat, a partir de millores en la gestió, els imports de la taxa audiovisual, perduts arran de la sentència del Tribunal Constitucional, per continuar incrementant la nostra aposta per aquest sector clau en el consum cultural del moment que vivim.

Som conscients, i jo diria que dolorosament conscients, que cal fer un esforç pressupostari molt més gran per anar acostant la inversió per habitant en cultura als estàndards dels països més avançats. Ho hem d'entendre així: la cultura és l'ànima del país, és una de les millors eines que tenim d'integració, i un gran actiu per crear

feina de qualitat i per projectar-nos a l'exterior. Per això els avanço que en aquest projecte de pressupost aquesta –la cultura– serà una de les nostres prioritats.

I en aquesta línia els puc ja anunciar, és conegut, que aquest mes de setembre el Govern ha presentat la primera convocatòria de fons Feder destinada exclusivament a cultura, que posa 27 milions d'euros a disposició dels equipaments, que permetrà tornar a invertir en equipaments amb moltes necessitats de museus, teatres o d'edificis patrimonials de primera línia.

Amb cultura acabo el bloc anterior i enceto el següent de «País preparat per a reptes futurs», és a dir, situar el nostre país com a pol de coneixement, de formació, d'innovació i lideratge, en el canvi tecnològic per a la millora de les condicions de vida. I he de començar amb les polítiques educatives.

Juntament amb el conseller d'Educació, el primer dia de curs vam visitar, junts, l'escola Torre de la Miranda, de Cornellà. I vaig ser testimoni que l'inici del nou curs escolar es desenvolupava amb total normalitat. I també, no només per a l'escola de Cornellà: per al global català, per al més de milió i mig d'alumnes i els més de 72.500 docents.

Aquest nou curs hem augmentat en 670 places la plantilla de professorat tot i tenir 3.000 alumnes menys i pressupostos prorrogats. Però calia fer-ho, perquè en educació, també, ens juguem el futur del país. La nostra prioritat és construir un model educatiu inclusiu, basat en l'equitat, la qualitat i la innovació. Aquesta és la legislatura del pacte contra la segregació, un consens necessari per poder assolir un sistema educatiu que combati la segregació escolar. Incorporarem 209 professionals, durant aquest curs, dedicats a l'escola inclusiva per contribuir a atendre millor l'alumnat.

En aquesta mateixa línia, estem treballant per tenir a punt dos decrets, de cara a l'inici del curs 2020-2021: el decret d'admissió d'alumnes i el de concerts educatius. Convocarem 3.155 places de personal docent, per tal d'estabilitzar plantilles, reduir-ne la interinitat i arribar, d'aquí a cinc anys, a un 8-10 per cent d'interinatges.

Aquest curs, per primer cop, estenem a tots els centres de secundària accions obligatòries de servei comunitari. Fins ara s'havien implementat només al 65 per cent dels centres.

Impulsarem deu debats per afrontar els principals reptes educatius del país, perquè a aquest país li agrada debatre sobre la seva educació. Tres d'ells, durant aquest mateix curs: horari i calendari escolar, reforma de l'educació postobligatòria i formació i itinerari professional del professorat, ja que considerem que, dels deu, aquests són, potser, els tres debats més urgents i prioritaris.

Pel que fa als estudis postobligatoris, aquest curs implantem un batxillerat més flexible de tres anys, combinant-lo amb un cicle formatiu de grau mitjà.

Pel que fa a la formació professional, el Govern i els diferents actors implicats hem posat les bases per poder donar resposta als seus principals reptes, que es reflecteixen en el document de bases de l'Estratègia catalana de la formació i la qualificació professional de Catalunya 2020-2030, aprovada el passat mes de juliol. D'aquestes accions vull destacar les següents: primer, desplegament del nou model de formació professional dual, que es preveu que ja en aquest curs arribi a prop del 21 per cent de l'alumnat del segon curs de formació professional –això representa uns nou mil alumnes; segon, impuls dels centres de formació professional integral com a centres d'innovació i desenvolupament relacionats amb les necessitats de formació; tercer, la posada en marxa de l'agència pública de formació i qualificació professionals de Catalunya, que serà l'encarregada d'impulsar la transformació del sistema de formació i qualificació professionals del nostre país.

Treball. I és que és aquí on podem fer la millor política social, a treball. Per això el Govern vol focalitzar les seves polítiques per aconseguir que el mercat laboral català generi ocupació, i ocupació de qualitat per a tothom. La fita ja no és reduir l'atur..., 2013, 23: llarg percentatge d'atur; acabarem amb l'11 i poc, aquest any, i això seguirà reduint-se. Però ara ens hem de centrar també a generar ocupació de

qualitat. Portem vint-i-quatre trimestres consecutius reduint interanualment l'atur, i vint-i-tres trimestres consecutius de creixement interanual de la població ocupada. Ara hem d'aconseguir un mercat de treball que ofereixi una ocupació que permeti a les persones –a totes les persones– portar una vida digna.

I això aquest Govern ho ha de fer sense tenir la capacitat legislativa per derogar les reformes laborals que voldria, o per poder fer les lleis que voldria, i que s'adaptessin a les necessitats del mercat laboral català. Però, amb les eines que tenim..., les utilitzarem al màxim.

Presentarem el resultat del càlcul del salari mínim de referència català, per iniciar tot seguit les converses per arribar a un acord estratègic amb els agents socials i econòmics per establir aquest salari mínim de referència adequat a la productivitat i al cost de la vida de Catalunya.

Seguirem desplegant la Renda Garantida de Ciutadania. Dos anys després de la seva posada en marxa, la Renda Garantida de Ciutadania ja té més de 124.000 beneficiaris, un 16 per cent més que el setembre del 2017 i gairebé el doble que l'antiga Renda Mínima d'Inserció. Ara iniciem la tercera fase de desplegament, que culminarà l'1 d'abril del 2020, quan es doni l'equiparació definitiva del llindar d'accés i de l'import de la prestació al cent per cent de l'IRSC, fet que permetrà arribar a més persones.

Adaptarem les polítiques d'ocupació actives a les necessitats reals de cada territori, d'acord amb el decret de desplegament de concertació territorial, de polítiques d'ocupació del SOC, recentment aprovat.

Hem donat un nou impuls a la formació professional d'automoció de Martorell, que serà un centre integral amb l'objectiu de consolidar la competitivitat del sector de l'automoció envers altres regions, amb la previsió d'acollir 1.500 alumnes diaris a partir de l'any 2020. Un tema que havia quedat encallat des de feia més de cinc anys i que hem aconseguit ja posar en marxa, i les xifres demostren la importància de fer-ho.

En la lluita contra l'atur juvenil, seguirem desplegant la figura del referent d'ocupació juvenil i hem aprovat una línia de 6 milions d'euros per fomentar l'autoocupació juvenil per als anys 2019 i 2020.

En els propers mesos volem treballar per tenir un acord de bases en el Consell de Relacions Laborals sobre el model del marc català de relacions laborals.

Teixit productiu. Jo vinc del món de l'empresa, ho saben. Vaig estar divuit anys treballant en una empresa. I crec que hem de donar suport a les nostres empreses, al teixit productiu, atreure talent, crear nous llocs de treball, consolidar el que tenim, atraure noves empreses, generar el teixit productiu del futur, consolidar i crear noves oportunitats laborals. Crearem riqueses en aquest país a través de les empreses, i necessitem aquesta riquesa per poder-la redistribuir i per poder fer les polítiques socials ambicioses que volem fer.

Per això seguirem desplegant el Pacte nacional per a la indústria, amb l'horitzó 2020, i que en el seu equador ja ha aconseguit una execució pressupostària de gairebé 800 milions d'euros, un 43,4 per cent del total pressupostat.

Estem preparant el programa Indústria 4.0, que posarà a l'abast de les empreses tot un conjunt de serveis, programes, accés a infraestructures i actuacions d'abast local, nacional i internacional per acompanyar-les en aquest procés de transformació tecnològica.

També estem posant en marxa l'Oficina Tècnica de Barreres a l'Exportació, una finestreta única d'informació de valor afegit a les empreses, a les petites empreses, que minimitzi l'impacte de les barreres que aquestes puguin trobar en els seus processos de sortida a l'exterior.

Seguirem reforçant l'ICF com a banc públic d'inversió, orientat al nostre teixit productiu. En el primer semestre d'aquest any s'han finançat 812 empreses i entitats per valor de 286 milions d'euros, un 34 per cent més que el primer semestre de l'any

passat. I el 98 per cent dels projectes finançats corresponen a pimes i autònoms, dos sectors fonamentals de la nostra economia.

També aprovarem el decret sobre l'activitat de guia de turisme de Catalunya.

I en matèria comercial seguirem avançant en l'elaboració de l'avantprojecte de llei de les àrees de promoció econòmica urbana, l'APEU, i que volem aprovar en aquest nou curs, en l'Agenda Comerç 20/21, que ha de marcar les línies mestres del sector, i en la creació de l'Agència Catalana de Comerç, Artesania i Moda, a fi que les polítiques de promoció siguin tan àgils com sigui possible.

Finalment, aviat presentarem el projecte de llei de facilitació de l'activitat econòmica, a la vegada que seguim desplegant el Pla de finestra única empresarial 2019-2021, esperant que finalment, després d'anys de treball, l'Ajuntament de Barcelona entri a formar-ne part.

Polítiques digitals. Internet ha canviat les nostres vides. Catalunya s'ha convertit en un dels principals *hubs* digitals d'Europa. Ara estem entrant en una segona fase d'aquesta revolució digital on idees, noms com «5G», «la intel·ligència artificial», «*blockchain*» o «*big data*» canviaran el nostre sistema productiu, econòmic i social per sempre. Per això ens hem proposat desenvolupar una autèntica agenda digital que permeti situar Catalunya com un dels líders d'aquesta revolució a través d'aquests següents projectes:

En primer lloc, treballant en un nou model d'identitat digital, l'Identificat, que vam presentar tot just fa unes setmanes. Catalunya es convertirà així en el primer país en el que el ciutadà és propietari, gestor i custodi exclusiu de la seva identitat i de les seves dades.

També estem elaborant la carta catalana per als drets i les responsabilitats digitals, de la qual vam presentar la primera proposta a finals de juny, i ara hi seguirem treballant, un cop aquest 15 de setembre ha finalitzat el procés participatiu obert a la ciutadania.

Aquest mateix matí, en la reunió del Consell Executiu, hem aprovat el programa «Digital Talent» per generar, retenir i atraure talent digital a Catalunya i donar suport al sector digital.

Estem elaborant l'estratègia d'intel·ligència artificial de Catalunya a partir d'un document de bases i un procés participatiu, que tancarem a meitat d'octubre.

En breu, els presentarem l'Estratègia de ciberseguretat de la Generalitat de Catalunya 2019-2022, a la vegada que hem de posar en marxa l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya, dos elements indispensables a l'hora d'enfortir les polítiques de ciberseguretat, claus en el món que ens ha tocat viure.

I m'hi referiré després més extensament, seguim impulsant, perquè és una prioritat absoluta d'aquest Govern, el pla per fer arribar la fibra òptica a tot el país.

Sistema de coneixement. El sistema de coneixement de Catalunya –universitats, centres de recerca, hospitals, infraestructures de recerca– es consolida any a any com un dels de més qualitat i més competitiu del sud d'Europa. Dues xifres per demostrar-ho. Catalunya és el desè país d'Europa amb més universitats entre les millors del continent. Som el segon país d'Europa en captació de recursos, d'acord amb l'European Research Council, per milió d'habitants; desè en termes absoluts, malgrat ser el setzè per població, només superats per Holanda.

Però aquí –aquí– més que en cap altre lloc no ens podem aturar, aquí hem de donar-li encara un impuls més fort per continuar millorant la qualitat i la competitivitat en la generació del coneixement.

Estem articulant, a través d'un gran acord de país en el qual intervenen tots els agents compromesos, el Pacte nacional per a la societat del coneixement, del qual vam constituir el consell consultiu el passat divendres.

Hem aprovat la rebaixa dels preus universitaris perquè els alumnes provinents dels nous graus de cent vuitanta crèdits puguin gaudir el primer curs de màster al

preu del grau que han cursat. Era un dels compromisos del Govern i l'hem pogut executar malgrat no disposar encara de pressupost.

El nostre compromís és seguir aprofundint en les polítiques d'equitat, rebaixant també en un 30 per cent el preu de la matrícula per als estudiants situats en les rendes familiars dels trams 3, 4 i 5 del model de preus per renda, i iniciant una política de beques salari.

Pel que fa a la política de professorat, el Govern de la Generalitat està intentant revertir els greus efectes que per a les nostres universitats va tenir la imposició per part del Gobierno de España de la taxa de reposició, que va arribar a ser del 0 per cent el 2012, del 10 per cent el 13 i el 14, i del 50 per cent el 2015.

També estem elaborant l'avantprojecte de la llei de la ciència de Catalunya, que ha de permetre tenir el màxim rang legal previst a la política científica catalana.

I tot això està sent reconegut a nivell europeu. Aquesta política per a les grans infraestructures ha tingut un suport claríssim per part d'Europa. Si m'ho permeten, i es veu de manera prou evident, va quedar palesat amb l'elecció per part de la Comissió Europea del Barcelona Supercomputing Centre per acollir un dels tres supercomputadors d'alta capacitat europeus, els MareNostrum 5, que implicarà una inversió de la Unió Europea al voltant dels 100 milions d'euros. Hi insisteixo, tot plegat amb l'objectiu de consolidar Catalunya com a pol de referència europeu i mundial en l'àmbit de coneixement.

Durant aquest setembre he tingut l'oportunitat de visitar grans projectes de país. On crec que aquest país pot despuntar, certament, el Sincrotró i el Parc Alba, amb una potencialitat immensa, a Cerdanyola. Els nous projectes de l'Hospitalet: l'alcaldessa de l'Hospitalet m'explicava que està previst un..., gairebé, en un dels projectes, que combinarà l'Hospital Duran i Reynals i l'Hospital de Bellvitge, construir un 1,7 de places europees de pol també científic i tecnològic a l'Hospitalet. Però no són tampoc aquests, els grans projectes, sobre els quals només ens hem de centrar i emmirallar, no; són les petites empreses que cada dia innoven i que reben un premi. Jo vaig poder també visitar..., he visitat aquest setembre Barberà del Vallès, on tenim l'empresa premiada per Pimec el 2019 com l'empresa de més innovació; una empresa que ja està exportant a dotze països i que any rere any aspira a doblar la seva facturació. Tres mostres, si m'ho permeteu, de la realitat i del futur de Catalunya en aquesta revolució del coneixement que, hi insisteixo, hem de saber liderar.

Següent bloc –un bloc que m'han sentit també parlar-ne sovint–: país viu. Omplir les comarques de vida i d'oportunitats per a tothom, a la recerca de l'equilibri territorial i la sostenibilitat.

Tenim un país viu, ple de vitalitat, però que pateix també alguns dels mals de les ciutats modernes, l'envelliment i el despoblament, i que deixa territoris sense activitat i amb dificultats per garantir el seu futur. Sovint amb la consellera d'Agricultura en parlem, sovint coincidim que, en els propers anys, aquestes paraules amb les quals sovint tots plegats ens omplim la boca de «l'equilibri territorial i la sostenibilitat» poden deixar de tenir sentit si avui no iniciem de debò una política que ens permeti realment equilibrar el nostre país. Jo penso que tenim aquest horitzó de deu anys, i això implica no només les polítiques que el Govern pugui tirar endavant, implica, si m'ho permeteu, un canvi cultural del país, un canvi cultural que passa per prestigiar la pagesia, per prestigiar la gent del camp de Catalunya i la gent del mar de Catalunya també.

Per això, saben que hem impulsat l'Estratègia per a la dinamització territorial, amb aquest projecte que en diem «País d'oportunitats, país viu», basat en la bilateralitat i en l'especialització, perquè no cada comarca requereix les mateixes solucions, ans al contrari, ha de ser la persona que viu a la Terra Alta o als Pallars o a l'Alt Urgell la que ens digui com creu que podem ajudar-los millor. Hem creat ja les comissions interdepartamentals i hem començat a treballar reunint-nos amb els con-

sells d'alcaldes del Pallars Sobirà, de l'Alt Urgell, ben aviat de la Terra Alta, i també ja ens hem reunit amb el de la Ribera d'Ebre.

I ara que esmento la Ribera, com bé saben, la Generalitat ha coordinat amb les diferents administracions les actuacions per donar resposta als efectes d'aquell incendi de l'estiu, entre les quals, 11 milions i mig que es mobilitzaran des de la Generalitat, perquè considerem que és la nostra prioritat atendre a tots els habitants de la Ribera.

Després de vuit anys... –crec que també és una dada molt positiva, una dada que també en les meves visites que faig als ajuntaments del país la gent agraeix, els alcaldes i alcaldesses agraeixen–, hem recuperat, després de vuit anys, el Pla únic d'obres i serveis 2020-2024, amb una dotació de 250 milions d'euros i una clàusula d'actuabilització a l'alça en funció de la disponibilitat pressupostària del Govern. Recordo que la convocatòria és oberta fins al 15 de novembre.

També ha augmentat un 3,4 per cent el Fons de Cooperació Local, un increment inclòs en el projecte de nou pressupost que no va arribar a tramitar-se, però que tornarem a incloure en els pressupostos del 2020.

I finalment, ara sí, amb més extensió, insisteixo en el compromís d'aquest Govern en fer arribar la fibra òptica a tot el país, a totes les capitals de Catalunya el 2020 i a tots els municipis de Catalunya el 2023. És un pla ambiciós, és un pla que el Govern de la Generalitat no podria fer sol i per això vam arribar a un acord amb les quatre diputacions catalanes per poder-ho fer plegats. En un any el Govern ha desplegat més de sis-cents quilòmetres de fibra òptica arreu del país i hem fet importants desplegaments, com els nous trams de xarxa de la C-32 nord, Ripoll-Campdevànol, Palafrugell-Begur, i la formalització de convenis de compartició i gestió amb administracions locals, tot seguint la tasca de digitalització de totes les comarques catalanes. No ens aturarem. Seguirem en aquesta línia.

Polítiques agroalimentàries. El nostre país passa per reforçar, com els he dit abans, el món de la pagesia i per prestigiar-la i pel desenvolupament de les zones rurals i marítimes, perquè siguin font de riquesa i de qualitat i permetin fixar gent al territori. Acostumo a posar sempre el mateix exemple: que bé que li va a aquest país tenir el premi Pritzker d'arquitectura treballant a Olot. Jo és el que vull per al meu país, tenir els Pritzker a Olot, tenir la millor empresa possible a la Terra Alta. Necessitem que també els nostres professionals tornin al seu territori, és a dir, que no marxin, perquè eren olotins i no van marxar. Però necessitem, per tant, que la fibra òptica arribi, que tinguin unes bones connexions amb internet i unes bones connexions de comunicació, etcètera.

Però tot això passa també, hi insisteixo, per estimar-nos el país que tenim, per prestigiar la pagesia i per realment adonar-nos que sense aquest paisatge, doncs, és possible que el nostre país deixi de ser el que és. I, per tant, nosaltres el proper curs aprovarem el reglament que desenvoluparà la Llei d'espais agraris, que aquest Parlament va aprovar recentment, com una eina fonamental contra el despoblament rural.

Implantarem el decret de gestió de la fertilització del sòl i de les dejeccions ramaderes, que garanteix la preservació del medi, la viabilitat de les explotacions ramaderes i del sector carni català, vitals per a la nostra economia.

Començarem a desplegar el Pla estratègic del cos d'agents rurals 2019-2024, aprovat el mes de juliol. I de cara a millorar la funcionalitat dels nostres boscos i com a mesura de prevenció d'incendis elaborarem l'estratègia forestal catalana, que contempli un pla multifuncional dels boscos del nostre país. Permetin-me aquí també aturar-me un moment. És vital i requereix el compromís de tot el país un canvi cultural en els boscos de Catalunya i en la gestió dels boscos de Catalunya. L'hem d'abordar de manera global, aquesta estratègia per als nostres boscos.

I per donar valor, el valor que es mereix el nostre territori, cal posar en valor el que produeix el nostre territori. Per tant, hem reactivat el Consell Català de l'Alimentació, que haurà de definir properament el pacte nacional per a la política alimentària del país. I, a més, durant el proper curs, aprovarem els decrets que actualitzen i mi-

lloren la normativa sobre venda d'aliments de proximitat, producció agrària ecològica, artesanía alimentària i la Llei vitivinícola de Catalunya –ho he dit bé, vitivinícola. I implementarem les mesures previstes als plans d'acció aprovats per dinamitzar sectors com el de la fruita dolça, l'avellana i la tòfona, i aprovarem el pla de suport als cítrics de l'Ebre.

Polítiques territorials i de mobilitat. També, si m'ho permeten, i és la meua experiència personal, però vagi on vagi, parli amb qui sigui, amb qualsevol alcalde de municipis grans o petits, en aquests moments molt sovint les dues prioritats són, escoltin, comunicacions, comunicacions digitals, però comunicacions també de bones carreteres, d'un bon funcionament dels serveis de ferrocarrils. Per tant, les polítiques de territori i de mobilitat són essencials per a aquest país millor, per a aquest país ordenat, per a aquest país que protegeix el seu territori i que vol preservar el seu patrimoni natural.

En matèria de mobilitat i de seguretat viària, seguirem treballant en la constitució d'un pacte nacional per la mobilitat segura i sostenible, que va realitzar la seua primera sessió el passat juliol a fi d'assolir els objectius marcats al Pla estratègic i amb la visió zero. De cara a finals de l'any 2019 està previst que estigui redactat el pla de seguretat viària 2020-2022, que especificarà, entre d'altres, un nou model de gestió del trànsit. El proper novembre posarem en marxa una nova estació de metro de la línia 10, l'estació de la Ciutat de la Justícia, que s'afegeix a les altres estacions de la línia 10 posades en marxa aquesta legislatura; unes estacions que van reactivar el conseller Rull i el vicepresident Junqueras i que ara culminem. En tres anys i mig, haurem posat en servei prop de 4.000 milions d'euros d'inversió en la xarxa ferroviària, perllongaments a Sabadell, l'any 2017, i Terrassa, l'any 2015, l'L9 fins a l'aeroport del Prat, 2016 i la línia 10 fins al barri de la Mina, l'any 2018.

Hem impulsat i continuem treballant en l'Agenda Urbana de Catalunya, amb un procés participat i consensuat per definir com han de ser les nostres ciutats del futur, com hem d'assumir els impactes que tenen a veure, per exemple, amb el canvi climàtic o com fer que la globalització o el model energètic esdevinguin oportunitats.

Seguirem amb les tramitacions dels plans directors urbanístics de revisió de sòls no sostenibles en l'àmbit de l'Alt Pirineu, en el qual s'examinen cent seixanta àmbits d'extensió urbana dels vint-i-sis municipis pirinencs, i en l'àmbit litoral gironí, un territori amb una forta pressió urbanística i una elevada complexitat que hem de saber preservar.

Estarem amatents a la creació de l'agència del patrimoni natural i la biodiversitat, que està en tràmit parlamentari i continuarem amb el desplegament de l'Estratègia del patrimoni natural i de la biodiversitat com a eina per preservar el nostre entorn i lluitar per la tendència regressiva de disminució d'espècies de vertebrats i invertebrats.

Següent bloc, país just. És a dir, assegurar que l'Administració pública tingui un tracte just per als ciutadans perquè hi hagi realment igualtat d'oportunitats en aquest país. Els ingredients amb els quals treballem perquè els ciutadans confiïn en la feina de les institucions catalanes en la línia de les democràcies més avançades són: imparcialitat, transparència, prevenció, corrupció zero, integritat, rendició de comptes i participació. Per això estem treballant en l'Estratègia de lluita contra la corrupció i d'enfortiment de la integritat pública, un compromís potent del Govern per disposar d'una palanca més en la institucionalització de la integritat i el comportament ètic de l'Administració de la Generalitat. A finals d'any tindrem especificades un màxim de vint-i-cinc mesures concretes i assolibles en dos anys, d'acord amb les evidències internacionals existents, just a començaments, a principis de setembre, hem obert a la ciutadania un procés participatiu perquè hi faci les seves aportacions. Reprenem també l'elaboració del Codi ètic del servei públic de Catalunya, que l'aplicació de l'article 155 de la Constitució va aturar i que finalitzarà aquest any.

Treballem també en l'impuls del vot electrònic en processos electorals i de participació ciutadana i hem aprovat el Projecte de llei per regular el procediment de votació electrònica per als catalans i catalanes residents a l'estranger, amb l'objectiu de garantir l'efectivitat de l'exercici del dret de vot d'un col·lectiu que troba especials dificultats sempre per poder votar.

Desplegarem totes les potencialitats del Pla de govern obert 2019-2021 i aplicarem el Pla de prevenció i reducció del frau fiscal i de foment de les bones pràctiques tributàries 2019-2022, del qual s'ha destacat la publicació de la llista d'aquells contribuents amb deutes fiscals superiors a 1 milió d'euros.

Administració pública. Voldria en aquest tema posar en valor els acords amb els sindicats i les accions que aquest Govern ha tirat endavant per a la recuperació dels drets laborals dels treballadors públics. Penso que aquí també s'ha fet un esforç molt i molt important. Saben que vam signar un acord amb els sindicats per al retorn de les pagues extraordinàries de 2013 i 2014 per valor de més de 1.100 milions d'euros. I no tan sols hem treballat per recuperar drets, sinó per millorar-los, fent efectiu un increment retributiu als treballadors públics de l'1,95 per cent, l'any 2018, i un 2,75 per cent, aquest any 2019.

També vull destacar uns altres tres acords amb sindicats que milloraran la qualitat de vida dels treballadors i treballadores públiques, per la mobilitat interadministrativa, per violència de gènere, per la reincorporació al lloc de treball en el cas de malalties d'especial gravetat o l'acord per estendre la flexibilitat horària perquè els pares i mares de fills amb discapacitat puguin fer reunions o visites a les escoles dels seus fills.

A més de l'oferta pública de 15.018 places –15.018 places– per incrementar l'estabilitat, s'han convocat 6.633 places públiques, aquest 2019, adreçades prioritàriament a serveis bàsics i, en els propers mesos, preveiem seguir realitzant noves convocatòries.

Treballem per tenir una administració pública eficaç, eficient i moderna, per això tramitem un decret d'administració digital, per això crearem l'observatori d'administració digital, per això implementarem un model propi de teletreball i per això volem estendre la cultura del vot electrònic a la Generalitat, per això volem simplificar les normatives. Ho hem fet, hem reduït a l'entorn de dues-centes lleis obsoletes amb un primer pla de simplificació normativa, però hem de fer un segon pla i un tercer pla, perquè ens cal reduir totes les lleis obsoletes.

Una administració inclusiva i exemple per a la resta de la societat. Avui mateix –i n'estic molt content–, hem aprovat un acord per donar un nou impuls al Programa DIL d'integració laboral de persones amb discapacitat intel·lectual a la Generalitat, un programa pioner que es va iniciar el 2003, amb vint-i-cinc persones, i que actualment compta ja gairebé amb cent treballadors, i que des d'avui, amb aquest acord, fem extensiu a tot el sector públic.

Interior. Estem treballant per mantenir Catalunya com un país capdavanter en matèria de seguretat i d'emergències. Estem impulsant un nou marc legislatiu que enforteixi i actualitzi el model del sistema de seguretat pública de Catalunya, que es concretarà mitjançant dues noves lleis: la Llei del sistema de policia de Catalunya i la Llei d'emergències de Catalunya. A inicis d'any vam convocar 750 noves places de mossos d'esquadra i 250 de bombers, un total de mil. El passat 17 de setembre vam aprovar una nova oferta de mil places, 750 noves places de mossos d'esquadra i 250 de bombers, que preveiem convocar a inicis d'any. Feia entre cinc i sis anys que les plantilles dels mossos i les plantilles dels bombers no s'actualitzaven, tenim un retard i, per tant, ens hi hem posat i hem aconseguit descongelar una situació que, des del primer moment, vam creure que calia impulsar.

Donarem resposta a aquells delictes ordinaris que han incrementat, així com els reptes que ens planteja el crim organitzat. L'atenció a la víctima, centrant-se de forma més concreta a combatre la mortalitat del trànsit i els col·lectius més vulnerables:

menors, LGTBI, dones i gent gran, entre d'altres. L'atenció de la seguretat a la ciutat de Barcelona, amb l'impuls del Pla estratègic Barcelona ciutat segura.

Pel que fa a les emergències, es volen revertir les mancances amb què es trobava al cos, per això hem treballat en el projecte Bombers 2025, que inclou les previsions del Pla estratègic 17-22, on s'identifiquen les necessitats actuals i futures pel que fa al personal, material i obres d'infraestructura. Va ser també molt satisfactori poder signar amb els bombers un acord de condicions laborals, aprovat pel Govern, i que, com els deia, preveu proveir de mil places noves de bombers funcionaris al cos de bombers en quatre anys, 250 l'any passat, 250 aquest, la resta, el 2021 i el 2022.

També en l'àmbit de la protecció civil volem implantar el pla de resiliència davant de situacions de risc i d'emergències a Catalunya, que comprèn diferents estratègies, com ara l'observatori de nous riscos i amenaces.

I voldria aquí, si m'ho permeten, recordar les paraules que vaig adreçar als nous mossos i policies de la trenta-dosena promoció de curs de formació bàsica policial, acte que vam celebrar a Egara el 19 de juny passat. En aquella oportunitat, vaig dir: «Un dels pilars bàsics de l'estat del benestar és que la ciutadania pugui viure en convivència, en pau i segura i, alhora, que pugui exercir tots i cadascun dels seus drets amb total llibertat i respecte envers els altres. Per això la seguretat pública, tal com l'entendem a casa nostra, està basada en un model integral que va des del civisme a la gestió de l'espai públic, des de la mobilitat a la cura del nostre entorn, des del compliment de les obligacions com a ciutadans a la garantia dels drets civils i democràtics.» I acabava: «Allà on sigui que us designin» –m'adreçava a la nova promoció– «per començar les vostres tasques professionals, no perdeu de vista que esteu servint el vostre poble i el vostre país i que l'esteu servint de la millor manera possible, des de la professionalitat i la proximitat. Us desitjo molts encerts a partir d'ara, segurament que topareu amb moments i fets difícils de gestionar, però no tinc cap dubte que amb la formació que heu rebut aquests mesos i la voluntat de fer-ho bé, us en sortireu. Molts encerts i moltes gràcies per la gran tasca que comenceu a fer. I recordeu sempre que per damunt de tot hi ha sempre les llibertats civils i democràtiques, valors dels quals vosaltres, a partir d'avui, en sou els garants.»

Avui volia tornar a aquest punt, la policia catalana ha de ser la garant, sempre i en tot moment, de les llibertats civils i democràtiques del nostre país, una policia que actua sota els criteris bàsics de la mediació, la proporcionalitat i l'oportunitat i que té en el servei a la ciutadania com a bé últim el fet de fer prevaldre la justícia per sobre de la força i de la venjança.

Justícia. Volem entendre la justícia com un dels tres puntals de l'estat de dret, reals i separats entre si, i entenem la justícia com una eina de cohesió social que situa també les persones al seu centre. Per això continuarem intensificant, tal com s'ha fet aquest darrer any, el desplegament dels mòduls del sistema e-Justícia.cat, amb l'objectiu de reduir la utilització de paper als jutjats, però també d'estalviar temps i esforços. Al juliol ja estava desplegat a 320 dels 583 jutjats que hi ha a Catalunya.

En col·laboració amb les entitats del tercer sector de la Taula de participació social, el Govern continuarà treballant en un pla de suport a la transició de la presó a la comunitat, també treballarem el pla d'alfabetització digital als centres penitenciaris per afavorir la reinserció dels que han hagut de passar un temps privats de llibertat.

Volem acabar la legislatura amb un codi civil de Catalunya complet, modern i al servei de les persones. Així, hem iniciat la regulació del contracte d'arrendament de finques urbanes que, com ja he comentat, ha tingut una primera concreció en el Decret Llei 9/19, de 21 de maig, de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge, que no va comptar amb el suport d'aquesta cambra, però que la regulació projectada s'ha inclòs en el projecte de llei de major abast.

Estem treballant en una llei de memòria democràtica de Catalunya que, entre d'altres aspectes, facultarà la Generalitat per retirar la simbologia franquista que

malaauradament –i ho dic dolorosament–, encara tenim en el nostre espai públic i que de cap manera ens podem permetre seguir tenint ni un minut més. I seguirem desplegant el Pla de fosses i el programa d'identificació genètica que ha permès que en dos anys s'obrissin disset fosses de les 517 localitzades a Catalunya, s'hagin recuperat 290 cossos i s'hagin identificat cinc víctimes de fosses de la Guerra Civil i el franquisme. Aquestes cinc víctimes, aquests cinc noms són importantíssims, conseqüència. Hem recuperat la història de cinc famílies gràcies a aquests cinc noms.

També estem treballant en l'Avantprojecte de llei sobre l'obligatorietat de la sessió informativa de mediació en processos familiars per fomentar que les parts vulguin arribar a bons pactes entre elles.

I acabo aquest bloc parlant del país global, de tenir veu pròpia als debats i reptes del món, perquè és responsabilitat de tots de millorar les condicions del planeta.

D'acord amb l'article actual de l'Estatut, el Govern està obligat i vol impulsar la projecció de Catalunya a l'exterior i promoure els seus interessos en aquest àmbit. Més que mai en aquests moments que viu Catalunya, ens cal la nostra veu pròpia al món i contra tots aquells que la volen callada, es diguin Josep Borrell o Espanya Global, nosaltres seguirem endavant explicant-nos, perquè, si no ens expliquem nosaltres, ens explicaran uns altres. Per això, en la primera fase, d'urgència, després del 155, vam reobrir les delegacions del Regne Unit i d'Irlanda, Alemanya, Itàlia, Suïssa i Estats Units. En la segona fase, de consolidació, s'han reobert les delegacions de França, Portugal, Balcans i països nòrdics. En la tercera fase, d'expansió, preveiem l'obertura de noves delegacions a la Mediterrània, l'Europa central i països bàltics, l'Orient Mitjà, els països asiàtics i l'Amèrica Llatina, de les quals ja s'ha aprovat l'obertura de les delegacions de Mèxic, Argentina i Tunísia.

I voldria alegrar-me i felicitar-me que països amics de l'exili republicà, com Mèxic i com l'Argentina, siguin països on els catalans ja hi tinguem veu pròpia.

Avui mateix, hem aprovat l'estratègia del Govern per a la Mediterrània 2030, elaborada amb la participació de més de 250 actors i experts, i elaborarem, també per primer cop al nostre país, un pla per a l'Àfrica subsahariana.

Seguirem amb el convenciment que Catalunya és i ha de ser un port segur. I aquest és un punt on clarament es veuen els límits insuportables de la nostra autonomia. Aquest agost, amb el Mediterrani tenyint-se de roig, havíem de veure impotents com el nostre desig d'acollir no es podia portar a terme. Per això també volem ser independents, perquè no volem ser còmplices d'estats que no compleixen ja no amb les lleis universals de la mar, sinó amb la mínima noció d'humanitat i de respecte a la vida humana que, per a nosaltres, és essencial.

(Aplaudiments.)

Estem treballant en el projecte de decret de regulació del Consell de la Catalunya Exterior i en el projecte de decret de reconeixement oficial de comunitats catalanes a l'exterior, perquè puguin ser beneficiàries dels serveis, ajuts i les prestacions que estableix la Llei de la comunitat catalana a l'exterior. Entrarem ja en la tercera fase d'elaboració del Pla Europa i proposarem un llibre blanc sobre la visió de la societat catalana del paper a jugar en la redefinició de la Unió Europea.

Som molt atents i estem molt a sobre del que pugui passar amb el Brèxit, per donar tot el suport que necessiten les nostres empreses i conciutadans, tot aplicant un pla de xoc al respecte, que vam aprovar fa uns mesos.

Finalment, voldria dir dintre d'aquest àmbit de veu al món, que seguirem promovent la cultura catalana arreu del món, a través, i entre altres, del Focus Catalunya, en la London Book Fair, de l'any vinent; participarem en la Biennal d'arquitectura de Venècia, també del 2020, i celebrarem, el setembre del 2020, la primera Biennal internacional de quartets, a Barcelona, amb la direcció artística del Quartet Casals.

Avui mateix, hem aprovat el Pla nacional per a la implementació de l'Agenda 2030 a Catalunya, amb 919 compromisos, 810 dels quals són compromisos a Catalu-

nya i 109 de Catalunya al món, que ens han de permetre alinear-nos amb els 17 objectius de desenvolupament sostenible de les Nacions Unides.

El conseller Calvet, tot just fa uns dies, reivindicava, a Nova York, el paper i compromís de les regions davant l'emergència climàtica.

Quan parlem de l'Agenda 2030, pensem en els reptes globals i, especialment, en un tema de gran actualitat, l'emergència climàtica, una situació declarada pel Govern de Catalunya el passat mes de maig, un dels primers governs en declarar-la, que afecta el conjunt d'agents, institucions socials i econòmiques del nostre país, però també de la resta del món. Per això, en un termini de tres mesos, és a dir, abans que acabi l'any, presentarem al Parlament una proposta de decret llei per fer front a l'emergència climàtica i establir totes aquelles mesures legals que permetin avançar en l'assoliment dels objectius de la Llei del canvi climàtic, amb especial atenció a la promoció de les energies renovables, l'autoconsum i l'energia distribuïda.

Volem estendre a les grans ciutats de Catalunya la zona de baixes emissions que es posarà en marxa l'1 de gener del 2020 als municipis de Barcelona, l'Hospitalet, Cornellà, Esplugues i Sant Adrià de Besòs, que prohibirà la circulació dels vehicles més contaminants el dies laborables, per millorar la qualitat de l'aire i la salut pública. La fita és reduir, en els propers quinze anys, un 30 per cent de les emissions a l'atmosfera de contaminants d'efecte local, principalment del NO₂ i de les partícules PM₁₀.

Estem duent a terme les tasques necessàries per a la implantació efectiva de l'impost sobre les emissions de CO₂ dels vehicles perquè sigui vigent el primer de gener del 2020.

No volem plàstics d'un sol ús. Continuarem impulsant mesures per a la reducció de plàstics d'un sol ús i els seus residus, que permeti millorar la traçabilitat d'aquests residus i, alhora, prepari el camí per a nous productes que siguin més sostenibles.

El primer semestre de l'any vinent, estarem en disposició de presentar en aquest Parlament, per al seu debat, la nova llei de prevenció i gestió de residus i d'ús eficient dels recursos.

Finalment, voldria recordar que, en el penúltim Consell Executiu que hem celebrat, vam acordar donar suport a les mobilitzacions mundials adreçades a la lluita contra el canvi climàtic convocades per a aquest divendres, expressant el nostre suport a les iniciatives ciutadanes que estan sorgint per fer front a l'emergència climàtica.

(Alguns aplaudiments.)

Acabo el bloc, doncs, de pla de Govern i n'enceto un altre, el penúltim, en què parlaré dels greuges i deslleialtats de l'Estat i del projecte de pressupost.

Mirin, és que m'hi trobo cada dia. Rebo col·lectius de tots els àmbits que es poden imaginar, visito ajuntaments, entitats, fundacions, entitats del tercer sector, cooperatives... i tots em presenten una sèrie de reclamacions absolutament legítimes, absolutament legítimes, però aquest país no és viable si no resol el seu dèficit fiscal, no és viable, no ens en sortirem. Perquè aquest dèficit fiscal insuportable és un dèficit social, finalment, i això és un llast que repercuteix d'una manera tremenda i que jo constato dia a dia. Abans els feia aquella pregunta, això és el que a mi no em deixa dormir: «On podria estar aquest país sense aquest llast?»

Cal alliberar-nos de les càrregues de l'Estat. El dèficit fiscal és un dèficit social, és un dèficit en infraestructures, és un dèficit en manca de proposta de finançament. No em cansaré mai de repetir-ho i tota la cambra hauria de no cansar-se mai de repetir-ho, perquè no ens afecta a una part d'aquesta cambra, afecta els ciutadans de Catalunya, a tots els ciutadans de Catalunya disposar de més recursos.

No em cansaré mai de denunciar el dèficit fiscal crònic i sistemàtic que Catalunya pateix. Les dades avançades del 2015 i 2016 continuen manifestant aquests resultats. La mitjana del període és d'un 8 per cent del PIB, és a dir, 16.000 milions d'euros anuals. Posem-ho en context. Cada dia marxen de Catalunya més de 40 mi-

lions d'euros diaris, sense que hi puguem fer res. Amb dos setmanes de dèficit fiscal, podríem fer tots els centres educatius que es troben en mòduls prefabricats i que passessin a tenir un equipament definitiu. Amb un dia i mig, en tindríem prou per pagar les obres del nou hospital de Viladecans, 60 milions d'euros. I, amb un dia i cinc hores, pagariem la primera fase del nou Hospital Joan XXIII. Amb quatre mesos, tindríem prou recursos per fer el Pla de rodalies, anunciat el 2008 per l'Estat i que, en deu anys –en deu anys–, l'Estat només n'ha executat el 10 per cent. Els sembla bé? Els sembla normal que l'Estat hagi executat, en deu anys, el 10 per cent del seu Pla de rodalies?

No em cansaré mai de denunciar el desequilibri vertical creixent. L'Administració central de l'Estat ha anat augmentant els recursos sistemàticament, augment del 83,3 per cent des del 2010, mentre que a les comunitats autònomes, l'augment ha estat del 18,6 per cent. L'Administració local i la Seguretat Social tenen increments encara inferiors.

No em cansaré mai de denunciar els objectius de dèficit injustos i arbitraris. Continuen sense ser un reflex de qui fa la despesa, incompleixen el que diu la Llei d'estabilitat i segueixen sense tenir en compte quin és el punt de partida de cada Administració pública.

No em cansaré mai de denunciar el model de finançament caducat, obsolet i no equitatiu. Catalunya, any rere any, ocupa la tercera posició en ingressos tributaris *per capita* i, després d'aplicar tots els mecanismes de model, passem a ocupar la desena posició en recursos rebuts i, si es considera el cost de la vida, passem a ser la penúltima. És normal això?

De fet, Catalunya se situa en un 1,1 per cent per sota del conjunt de comunitats autònomes amb recursos rebuts i un 11,1 per cent per sota, si es considera el diferencial de preus. El model no és que sigui ineficient ni injust, és que, a més a més, ha vist posposar repetidament la seva revisió i que, per postres, no ha suposat pas la reducció de disparitats regionals que l'haurien d'haver justificat.

No em cansaré de denunciar els més d'11.000 milions d'euros, en deutes pendents, que té la Generalitat de l'Estat, 3.710 milions de deute pendent del compliment de la Disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Quants anys portem amb això? 1.250 milions d'euros de deute pendent de finançament dels Mossos d'Esquadra, del període 2013-2019. 3.600 milions d'euros d'insuficiència acumulada en la manca de finançament estatal per a la Llei de dependència, que, a més d'impactar en les finances de la Generalitat, impacta en el benestar de les persones, les més vulnerables, les que estan en situació de dependència.

No em cansaré mai de denunciar les inversions de l'Estat a Catalunya que estan molt per sota del nostre pes en PIB i en població, però no només del pressupost, que ja és miserable, no, l'execució del pressupost, que supera la misèria. De fet, el grau d'execució de les inversions a Catalunya es troba sempre –però sempre, eh?– per sota de la mitjana de les comunitats autònomes. Per al període 2015-2018, el grau d'execució a Catalunya és del 65 per cent. Increïble. Entre el 2013 i el 2018, l'Estat ha deixat d'executar una tercera part de les inversions previstes. Què vol dir això? Doncs, 6.708 milions. Dels 6.708 milions previstos aquest any, se n'han deixat d'executar 2.214. Tot això són carreteres, tot això són noves vies de tren, tot això és facilitar la vida als ciutadans, tot això és un país millor. Tot això és el que estem perdent a Catalunya.

Centrem-nos en l'any 2018, centrem-nos en un any. Els pressupostos generals de l'Estat del 2018 van preveure per a Catalunya una inversió de 1.312 milions. Quants se'n van executar? 757 milions, poc més del 50 per cent. És normal això? Però no s'alcen vostès, els grups de l'oposició, contra aquesta situació? O els sembla bé? Perquè això repercuteix en tots els ciutadans de Catalunya, en tots els votants de tots els partits que som aquí.

A nosaltres, se'ns va executar el 58 per cent. A la mitjana de les comunitats autònomes, el 76 per cent, totes per sobre, i a Madrid, el 114 per cent. Potser sí, potser és que resulta que Madrid que necessita que s'executi el 114 per cent i nosaltres, el 58 per cent. Deu ser com una regla a la qual ens hagin de... Quina fatalitat bíblica és aquesta, que hàgim de resignar-nos a aquest tracte vexatori?

(Aplaudiments.)

El president

Un moment. Un moment, president. Demano al públic, si us plau, que s'abstingui de fer manifestacions.

Continuï, president.

El president de la Generalitat

Més fatalitats. El Govern socialista va aprovar el Pla de rodalies 2008-2015. D'aquella promesa –d'aquella promesa, eh?–, que sempre van arribant aquestes promeses, això, el Corredor Mediterrani, etcètera, només s'ha invertit el 14 per cent dels 4.500 milions compromesos, el 14 per cent. Miri, he de recordar l'anàlisi que feia Foment del Treball, en l'estudi de l'estat de les infraestructures a Catalunya, els hi he de recordar. És que hi estic completament d'acord. Com Foment, considerem que cal un esforç addicional d'inversió de 10.000 milions d'euros des d'ara fins al 2023, per poder posar al dia totes les obres estratègiques inacabades que hi ha al país. No ho sé..., és que ho diu Foment del Treball.

I, en un altre àmbit de coses, miri, també comparteixo el diagnòstic d'una altra patronal, el de la Cecot, respecte als sobre costos energètics que han de suportar les empreses catalanes respecte a d'altres de l'Estat i que afecta més de tres mil empreses catalanes. Fins quan a Catalunya hem de seguir tenint l'electricitat més cara de tot l'Estat? Això afecta les empreses, afecta els ciutadans.

(Aplaudiments.)

I les deslleialtats? I les deslleialtats que ens trobem cada dia? T'aixequés i penses: «Què passarà avui? A veure què hauran decidit.» Bé, recordem coses que han decidit els governs, eh?, que ha decidit, per exemple, el Govern del PSOE, quan va decidir mantenir el control polític sobre les finances de la Generalitat, que havia imposat un altre ministre, Montoro, del PP. Però, bé, és igual, en aquest tema, diguem que és una successió en la qual no notes absolutament cap canvi, justificant-ho pel perill de col·lapse de les finances de la Generalitat, però, bé, que, quan no és això, ara ho justifiquen amb la deplorable excusa que les declaracions que puguem fer els representants polítics són amenaçants i, per tant, reconeixen que aquest control és un control polític a l'autogovern de Catalunya, no ho sé, i això sembla que també és una altra d'aquestes fatalitats bíbliques que hàgim de suportar, no?

Però no només hi ha aquest control polític injustificat, hi ha un ofec financer indiscriminat. Hi ha un principi que regula la relació entre administracions, que és el principi de lleialtat institucional, un principi que l'Estat ha obviat unilateralment les vegades que li ha convingut. Aquí sí que tenim l'Estat més unilateral del món. L'Estat ha pres les decisions que li han convingut, sovint amb les conseqüències negatives, molt negatives, per a la ciutadania de Catalunya, sense preveure mai cap compensació.

Mirin, els poso uns exemples, d'aquesta deslleialtat institucional, perquè afecten tots els ciutadans de Catalunya, i aquí estem parlant d'ells. Aquest és l'estat de la nació, del que afecta els ciutadans: l'impacte del canvi en la gestió de l'IVA sobre la recaptació de l'any 2017; els increments salarials acordats pel ministeri i els sindicats, sense preveure el traspàs dels recursos per finançar-los; l'impacte en el tram autonòmic de l'IRPF, de la reducció de la base imposable i la no actualització de les bestretes de l'IRPF, IVA i impostos especials, entre d'altres.

Sobre l'escàndol de les bestretes..., és un cas magnífic, eh? És un cas paradigmàtic de la tècnica absolutament perfeccionada i precisa del Govern socialista de –podríem titular-ho així–: el principi de l'engany rere l'engany. El principi de l'engany

rere l'engany consisteix, primer: ministres que afirmen tenir informes que no tenen; segon, xantatges, perquè «no, fins que no hi hagi un govern no podrem pagar»; tercer, i ara fa uns dies, de sobte la ministra troba una escletxa i, oh, miracle!, tot just en començar la campanya electoral, sembla que aquestes bestretes podran arribar a Catalunya. Vergonya, cavallers, vergonya.

Un altre exemple, un altre exemple que la consellera sol recordar-me i que, clar, davant de tot aquest cúmul de deslleialtats, podria passar desapercebut: les taxes judicials que recapta l'Estat a Catalunya. I diran: «És un tema menor.» Parlem-ne, d'aquest tema menor. Entre 40 i 60 milions d'euros es recapten actualment a Catalunya sobre la base de l'activitat judicial, d'ençà de la vigència de les taxes, allà al 2005. Molt bé, aquests 40 i 60 milions, des del 2005 són 400 milions d'euros de dèficit acumulat a favor de l'Estat i en detriment de la Generalitat de Catalunya, que som els que prestem, en l'àmbit de l'Administració de justícia, els serveis. Doncs, també han volat, aquests 400 milions. No n'ha arribat ni un. Aquests diners no arriben a les administracions amb competències en el suport i auxili judicial, sinó que se'ls queda l'Estat, incomplint la llei i la finalitat principal del tribut, que no és altra que el suport a la prestació dels serveis de justícia gratuïta, i que la Generalitat ha de garantir. Com? Amb els seus recursos propis. I entrem en la dinàmica perversa: no tens els recursos finançats, has de buscar els recursos, aquests recursos t'impedeixen fer el que podries fer...

Això per no parlar del rendiment financer generat pels centenars de milions d'euros anuals dels dipòsits i consignacions judicials provinents de l'activitat judicial a Catalunya, dels quals la Generalitat, com poden imaginar-se, doncs, no veu ni un sol euro, tampoc.

Un altre exemple, el cas del port de Barcelona. És el port que aporta més aportacions al Fons de Compensació Interportuari. I, en canvi, té els accessos viaris i ferroviaris pendents des de fa anys. De què serveixen els diners que genera el port de Barcelona? No hauria de ser més lògic que servissin per al port de Barcelona? Doncs, no.

Hi ha tot un arc de Sant Martí de deslleialtats, per entendre'ns, que abasta tota la gamma cromàtica possible. No acabariem mai, ja ho veuen, però sí que, si em permeten, dos que no són estrictament econòmiques, però que val la pena ressaltar. Primer, en el tema exterior, les limitacions permanents a la política exterior, a poder tenir una veu pròpia, defensar els interessos de Catalunya al món. O l'activitat d'aquest enginy que ha construït l'Estat, de l'Espanya Global, que no només és un artefacte destinat a vendre una determinada idea d'Espanya, sinó que inclou opinions subjectives sobre els fets del Primer d'Octubre, que no només perjudiquen la imatge de Catalunya, és a dir, de tots els catalans, sinó que vulnera la presumpció d'innocència dels presos polítics. Fins aquí, ha arribat l'Espanya Global.

O recentment, com denunciava el conseller de Polítiques Digitals, quan es va vetar la signatura del corredor 5G del Mediterrani, que és una iniciativa que afavorirà tots els ciutadans de Catalunya i que l'Estat espanyol ens veta, no sabem exactament per què.

Hi insisteixo, tots aquests incompliments, deslleialtats, mala fe de l'Estat, no perjudiquen el Govern de la Generalitat, ni la majoria parlamentària; perjudiquen el progrés dels sectors productius, perjudiquen la creació d'oportunitats, perjudiquen la capacitat d'innovació de l'economia catalana. En definitiva, perjudiquen el benestar i la prosperitat del conjunt de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I, aleshores, com és possible que any rere any es condemni el nostre país a l'ofec, a un sobreesforç titànic per atendre les reclamacions legítimes de la nostra ciutadania, a haver de treballar amb 16.000 milions menys i amb tots aquests deures pendents.

Tots aquells diputats i diputades que hàgiu treballat en una empresa privada m'entendreu perfectament el següent exemple. Imagineu-vos que esteu en la vostra

empresa, eh?, en la qual us trobeu que cada any, a l'hora d'executar els pressupostos que teníeu previstos apareix una partida del menys 8 per cent; cada any, sistemàticament. Els plans de pensions que teníeu previstos per als treballadors que es jubilaven; la renovació de les instal·lacions que vosaltres volíeu fer a les vostres empreses; aquella política d'ambició, d'estratègia internacional que havíeu pensat que aquest any era el que tocava; noves instal·lacions; increments salarials per als vostres treballadors, tot això és impossible fer-ho amb un menys 8 per cent constant, amb aquest ofec financer, econòmic, que pateix el nostre país.

Pressupostos 2020. Perquè és que no es pot parlar de pressupostos sense parlar abans dels greuges que pateix Catalunya. Perquè, si no, no s'entén res. És a dir, amb la situació actual, i tenint en compte aquesta situació d'ofec econòmic, nosaltres hem de ser capaços de poder treballar al màxim i d'estirar al màxim les nostres competències i els nostres recursos per poder donar el servei que els ciutadans de Catalunya es mereixen.

Fa set mesos compareixia a petició pròpia per donar compte de l'elaboració de l'Avantprojecte de la llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2019. Reprenc el tema, i el reprenc amb el mateix sentit de responsabilitat, de transparència i de diàleg d'aleshores. Apello a la cambra, a la responsabilitat de tots els grups de la cambra, per la necessitat que té aquest país de disposar d'uns pressupostos com els que es plantegen, eminentment socials, per fer de Catalunya un país d'igualtat i d'equitat, un país viu i un país just. Els demano, us demano, que oblideu que tornem a estar en campanya electoral, i que penseu en els efectes sobre la ciutadania d'una nova pròrroga pressupostària. Ara, amb només uns mesos de diferència, el Govern ha fet l'esforç per tenir dues propostes de pressupost orientades a fer de Catalunya un país de drets i oportunitats per a tothom. Sí, és responsabilitat del Govern, però també de tots els representants de la cambra, donar resposta a les necessitats de la societat catalana. Primer punt, responsabilitat.

Segon punt, transparència. La proposta de pressupostos del 2019 no només la vam explicar al Parlament, sinó que es troba al web d'Economia, perquè la ciutadania la pogués consultar. La proposta del 2020 l'afrontem amb la mateixa transparència que aleshores, tal com vosaltres heu pogut comprovar amb les primeres reunions que ja hem tingut. En tots dos casos volem transparència total amb els grups parlamentaris, proporcionant tota la informació necessària per al diàleg, perquè aquest és el tercer punt: diàleg.

Mantenim la voluntat màxima de diàleg amb tots els grups parlamentaris. Us hem presentat en les darreres setmanes les línies bàsiques del pressupost. Ara cal concretar-ne els detalls. Vull reiterar la nostra voluntat d'arribar a un acord per tramitar els pressupostos de l'any vinent. Volem pressupostos perquè Catalunya i la seva ciutadania necessiten i es mereixen tenir uns pressupostos. Tenim un país cada vegada més diferent del que teníem el 2017, amb necessitats diferents, amb noves urgències i amb assignatures pendents que mereixen ser ateses. Volem aconseguir-ho.

I, tot i la conjuntura electoral a Madrid, tot i la manca d'interlocutor a Madrid, necessitem aquests pressupostos. No són els que desitgem, bàsicament perquè mai estarem satisfets metre seguim sotmesos a l'ofec econòmic de dèficit fiscal i dels objectius de dèficit. Però volem fer els millors pressupostos possibles, i, per això, estem oberts a millorar-los amb l'aportació de tothom.

Quins serien els principals missatges d'aquesta proposta de pressupost que estem elaborant? Cinc. En primer lloc, mantenir el rigor en les finances públiques en tant que requisit per mantenir i millorar l'estat de benestar per fer front als reptes de futur i per disposar de més marge de sobirania financera, així com per garantir la justícia entre generacions.

Segon, recuperació dels nivells de despesa corrent dels serveis públics fonamentals –salut, educació i serveis socials–, d'abans de la crisi econòmica. Cal destacar, a més, que hem estat capaços de recuperar la despesa en serveis fonamentals i, al

mateix temps, acomplir amb els objectius *injustos* de dèficit públic, passant d'un dèficit de 9.100 milions d'euros el 2010, a 1.025 milions el 2018, cosa que suposa una reducció de més de 8.000 milions d'euros durant tot aquest període.

Tercer –no pot ser d'una altra manera, perquè aquest Govern neix amb aquest compromís–, el focus de les polítiques són les persones. No tindria cap sentit que jo estigués aquí davant vostre explicant-vos qualsevol cosa si no fos per treballar per les persones i per la ciutadania. I per això insistim en la idea d'uns pressupostos eminentment socials. Però la despesa social va més enllà, si m'ho permeteu, també de les tres grans potes de l'estat de benestar: ha de permetre una veritable igualtat d'oportunitats independentment del nivell de renda i també del lloc on visquis a Catalunya. Així, aquests pressupostos no només recullen l'ampliació d'efectius a la xarxa d'atenció primària, noves promocions d'habitatge social o la millora de la prestació a joves extutelats, sinó que també contempla el desplegament de fibra òptica per tot el país, la gira d'obres del Teatre Nacional a teatres de tot Catalunya, la recuperació del PUOSC o el manteniment dels compromisos per recuperar els drets laborals dels treballadors públics.

Quarta idea principal. Seguint els objectius de desenvolupament sostenible i l'Agenda 2030, es manté el compromís d'incorporar els indicadors de benestar i progrés social, en tant que són referent a l'hora d'elaborar els pressupostos, a més a més del PIB. Però necessitem tenir ara ja aquests referents d'indicadors de benestar i progrés social, com els països més avançats ja estan fent.

Després de l'intent del 2019, els pressupostos tornen a emmarcar-se en un escenari pluriennal d'ingressos i de despesa a mitjà termini, del 2020 al 2023, cosa que molts col·lectius ens demanen, per tenir un previsibilitat, que entenc perfectament. Es tracta d'una de les principals mesures de millora de les pràctiques pressupostàries que s'estan impulsant, juntament amb la revisió de la despesa i l'avaluació de les polítiques públiques.

Cinquena gran idea. Per últim, amb aquests pressupostos, volem continuar treballant per tenir un país en marxa, un país a punt, un país reactivat, d'igualtat i equitat, preparat per als reptes futurs, un país de drets i oportunitats per a tothom arreu del territori, més inclusiu i innovador i sostenible.

Les grans xifres: els ingressos. La proposta en la qual estem treballant preveu ingressos no financers no finalistes, és a dir, els ingressos que ens permeten decidir i assignar als departaments, 26.257 milions d'euros, amb un increment de 3.569 milions d'euros respecte al darrer pressupost aprovat, és a dir, més del 16 per cent que el 2017. Penso, sincerament, que la xifra és molt rellevant, i fins i tot més de 1.023 milions d'euros que l'esborrany de proposta del 2019. I aquesta previsió d'ingressos podria augmentar per una doble via. Parlem-ne.

Primer –sempre, sempre està allà–, la negociació amb l'Estat. El pagament d'alguna de les partides del total dels 11.000 milions d'euros pendents de l'Estat amb Catalunya. Però recordo que és que encara tenim pendent que es faci efectiu el primer pagament, dels 1.460 milions d'euros que es va comprometre a pagar en quatre anys. Si l'Estat complís, nosaltres podríem destinar una molt més gran part dels nostres recursos a atendre les necessitats de la ciutadania i, probablement, molts suggeriments que els grups després segurament voldrien que féssim. Doncs, exigim-ho a l'Estat, exigim que ens paguin els deutes que tenim pendents.

I, segon, renegociació de l'objectiu del dèficit, passant del 0 per cent vigent a un altre que estigui més proper al que ens tocaria d'acord amb la llei, el 0,31 per cent. Aquesta és la via que tenim pendent amb l'Estat, totes les dificultats d'un estat que no dialoga i que porta aquests deutes arrossegant-los, hi insisteixo, com si nosaltres haguéssim d'estar sotmesos a aquesta fatalitat bíblica.

Però, hi ha una altra manera, també, i és una manera que posem amb tota transparència, per poder-ne parlar amb tots els grups. Parlem de fiscalitat. Totalment d'acord en avançar en el disseny d'un sistema fiscal just i eficient que permeti la funció re-

distributiva. Però cal recordar que Catalunya suporta la pressió fiscal més elevada de l'Estat espanyol per poder assignar els recursos suficients per atendre adequadament la prestació dels serveis públics. Els impostos que paguen els ciutadans de Catalunya són més que suficients per disposar de l'estat de benestar que mereixen. El problema rau en el dèficit fiscal derivat del model de finançament, que porta sis anys caducat.

En els darrers anys hi ha hagut un esforç notable per millorar la capacitat recaptatòria de la Generalitat de Catalunya. Any rere any, l'Agència Tributària de Catalunya ha aconseguit incrementar la recaptació dels tributs propis i cedits. L'any 2018 va captar un total de 3.452 milions d'euros en concepte de tributs propis i cedits, cosa que suposava ja un més 6,1% respecte al 2017, i en aquest primer semestre portem recaptats 1.539 milions d'euros, que suposa un més 3,57% respecte al mateix període de l'any anterior.

Encara és possible fer un pas més, i el volem fer per elevar el volum de la despesa, perquè necessitem aquests pressupostos del 2020 amb aquesta despesa que els he dit abans.

No descartem, si és necessari, reformes en algunes figures impositives, com és el tram autonòmic de l'IRPF o pel que fa als impostos mediambientals, l'impost sobre emissions de diòxid de carboni dels vehicles de tracció mecànica. Ens agradaria, desitjaria que aquest debat de política general servís per arribar a algun tipus d'acord en aquest àmbit. Ens posem d'acord a tenir els pressupostos que el poble de Catalunya es mereix? Aquest podria ser un punt d'acord interessant.

Ara bé, insisteixo, sense oblidar que volem uns pressupostos justos per Catalunya, on el pes de l'increment dels ingressos no recaigui exclusivament en els seus ciutadans mentre altres comunitats autònomes estan anunciant rebaixes d'impostos. Nosaltres no podem fer-ho, mentre tinguem el deute de l'Estat és impossible que puguem fer-ho.

I, finalment, certament, tant de bo, eh?, després d'aquell principi d'engany rere l'engany, de tota manera, tant de bo els anuncis del Ministerio de Hacienda d'actualitzar les bestretes per al 2019 no sigui part només d'una dinàmica preelectoral sinó un reconeixement al recurs contenciós presentat pel Govern fa tot just un mes, i per tant estem amatents a saber si demà, demà passat o, màxim, suposo, aquesta setmana se'ns diu ja quan rebrem aquests imports, i no s'utilitzen de nou com a artificis electorals.

Les grans xifres de despeses. Despesa no financera no finalista. Com que estem obligats a reduir el dèficit, l'augment de la despesa és inferior a l'augment dels ingressos. Així, l'increment respecte al pressupost del 2017 serà de 2.510 milions d'euros, més del 10,3%, amb un total de despesa financera no finalista de 26.952 milions d'euros. Si el comparem, aquest nivell de despesa, amb l'esborrany de la proposta del 2019, l'augment és de gairebé 800 milions d'euros.

Per tant, el conjunt dels departaments veurà augmentada la seva despesa en 2.313 milions d'euros, una apujada de despesa global del 10,2% respecte al 2017. I recuperarem, insisteixo, la despesa corrent als serveis públics fonamentals de salut, educació i serveis socials. Crec que val la pena que ens hi posem d'acord.

A més, al voltant del 75% de l'augment de la despesa anirà destinat a despesa social.

Tot plegat, doncs, ens permetrà treballar per un país millor, insisteixo –i no voldria tornar a repetir de nou tot el que he comentat abans del país d'igualtat i d'equitat, del país preparat per als reptes futurs. Però sí que, si em permeten, sí que voldria, almenys en aquests punts, dir què és el que pot suposar, doncs, tenir aquests pressupostos o no tenir-los.

Per exemple, recuperar el finançament de la Generalitat a les llars d'infants municipals, ja previst en l'avantprojecte d'esborrany del 2019, i que estem disposats fins i tot a millorar en els pressupostos del 2020.

Incrementar les beques menjador a les escoles. La proposta del 2019 preveia un augment de 7 milions respecte als 78 milions que ja hi invertim, i la nostra intenció és que fins i tot la puguem superar.

Mesures d'igualtat d'accés als estudis universitaris. Som molt conscients, la consellera n'és molt conscient, en soc molt conscient, que ens cal en aquest punt als nostres estudiants introduir beques salaris, igualar preus de màsters, graus i reducció de taxes. I si cal, vistes les xifres, creuen que cal ser encara més ambiciosos del que fórem en l'esborrany del projecte del 2019, parlem-ne, parlem-ne. Gràcies a aquests nous pressupostos, desplegarem el quart tram de la Llei de la renda garantida de ciutadania; desplegarem i acabarem el Pacte nacional d'indústria; podrem seguir invertint 20 milions per al sincrotró Alba i una disposició addicional de 5 milions d'euros per construir el Centre de microscòpia avançada; desplegarem la fibra òptica per tot el país; continuarem amb l'estratègia Smartcat; etcètera, etcètera, etcètera.

I un punt que també voldria destacar de tots, de l'impuls al transport públic. L'any 2020 serà l'any en què es reprendrà el tram central de la línia 9. Penso que aquesta és una notícia molt esperada, i això ho podrem fer si tenim aquests pressupostos.

Invertirem en regadius fins a 460 milions d'euros fins al 2030, dels quals 352 milions serien per finalitzar el Segarra-Garrigues i complimentar les mesures correctores.

Com he dit abans, recuperarem el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya per fomentar la inversió local i el millorarem. Augmentarem el Fons de cooperació local i el millorarem. Podrem ajudar a potenciar el cooperativisme agrari, i recuperarem les plantilles de mossos i de bombers i d'agents rurals, que teníem congelades.

Acabo. Els pressupostos ens permeten donar resposta a les necessitats i urgències de tota la societat catalana, independentment de la seva edat, gènere, procedència o ideologia. Volem començar a construir la Catalunya del 20-30, del 2030, alineats amb l'agenda de desenvolupament sostenible de les Nacions Unides per al 2030. Són objectius que, crec, compartim tota la cambra, perquè tots volem el millor per al nostre país, per a la nostra gent, i per això permeteu-me que insisteixi en el prec que us he fet abans: us demano que deixem de banda les dinàmiques electoralistes, que tots plegats encarem aquest curs polític que comença amb un ànim constructiu. Necessitem aquests pressupostos de l'any 2020. Crec que compartim prou objectius de país per definir una agenda de 2020 compartida per la majoria de la cambra. Estem oberts a qualsevol proposta de millora que repercuteixi positivament en la ciutadania de Catalunya, les escoltarem i les tindrem en consideració amb el màxim interès. Esperem les seves idees, sempre que siguin factibles i viables. Siguem capaços de respondre als que ens demanen que prioritzem els ciutadans, l'interès col·lectiu, que és l'interès de tots.

Hem d'ensenyar-nos a nosaltres mateixos que la política no ha de ser únicament l'art d'allò que és possible, especialment si això significa l'art de l'especulació, el càlcul, la intriga, sinó que també ha de ser l'art de l'impossible, és a dir, l'art de millorar-nos a nosaltres mateixos i al món. Són paraules de Václav Havel, una de les personalitats que més admiro.

Catalunya s'enfronta aquest octubre a l'art de l'impossible, a l'art de millorar-nos a nosaltres mateixos i al món. Tots els catalans, pensin i votin el que sigui, ens enfrontarem al mateix. S'han jutjat unes dones i uns homes per haver organitzat un referèndum d'autodeterminació. L'Estat espanyol condemnarà uns demòcrates que van fer allò que s'havien compromès a fer amb els seus electors i que van guanyar les eleccions. Condemnarà unes persones pacífiques i honorables per haver fet una cosa que va ser despenalitzada fa pocs anys. Organitzar un referèndum no és cap delicta a cap país democràtic del món. I per això l'acusació, la fiscalia, els advocats de l'Estat s'han inventat un relat fals i ridícul de violència que no ha existit mai.

El moviment independentista ha estat i és un exemple de civisme, de no violència, de respecte, d'esperit positiu, de proposta, i no només de protesta, i aquest caràcter és el que més ha inquietat els seus adversaris. No els agrada que somriguem, no els agrada que mai hàgim exercit la violència, no els agrada que tinguem ganes de compartir amb tothom l'alegria del procés de construcció d'un futur en llibertat.

Sí, ens cal reconèixer també que la repressió descarnada que s'ha dirigit contra nosaltres ens ha afectat. És normal. No és fàcil veure els teus companys i companyes empresonades, visitar el president Puigdemont i tota la resta d'exiliats a Bèlgica, Suïssa o Escòcia, no és fàcil; però la seva força des de l'exili o des de les celles ens omple d'energia i d'orgull i ens empeny a avançar sense deixar-nos vèncer per la por, ni les amenaces ni les desconfiances.

Voldríem un govern a Espanya compromès amb el diàleg, la democràcia, la política, els drets i les llibertats, i no és així. Sigui del color que sigui, topem una vegada i una altra amb aquest interès d'estat mal entès que empeny sistemàticament a la confrontació. És l'Estat espanyol qui cerca de manera permanent la confrontació amb nosaltres, és ell qui es denuncia, qui es querella, qui empresona, qui exilia.

Nosaltres volem una solució política. Volem que les catalanes i els catalans puguem decidir el nostre futur, que ningú no pugui parlar per nosaltres, que ningú s'atorgui el poder de dir què pensem, que la nostra veu sigui escoltada per tots, altament i clara. Tan senzill com si fóssim en un estat democràtic. Tan senzill com això. Tan senzill com ho va ser al Regne Unit o a Canadà.

La involució democràtica ens afecta ara especialment als catalans, però la patirà tothom qui vulgui prendre la paraula en qualsevol moment.

Ho he dit i repetit moltes vegades: nosaltres no ens aixecarem mai de la taula del diàleg. Hi estem collats; «atornillados», que diria el president Ibarretxe. Esperem que a la Moncloa hi hagi algun dia algú disposat a parlar i a resoldre els problemes parlant i no pas en una sala d'interrogatoris ni al banc dels acusats.

Però per parlar cal ser valent. No hi ha res a negociar amb els que pensen com tu, amb qui cal negociar sempre és amb aquells amb qui estàs més lluny. I aquesta és la valentia que falta a Madrid: una mirada a l'horitzó per ser capaços de resoldre els conflictes, i no pas una mirada posada sempre en els pròxims interessos electorals.

Que quedi clar d'una vegada per sempre i per a tothom: sempre voldrem el diàleg, però com que no seuen a la taula, nosaltres seguirem endavant i no ens aturarem.
(Aplaudiments.)

I tornarem a exercir tots els drets que ens siguin negats, inclòs el dret a l'autodeterminació; que quedi clar, que quedi clar des d'aquesta seu, que és la seu on els catalans s'hi senten representats.

Aviat sabrem la sentència del Tribunal Suprem, i nosaltres volem respondre en positiu, per molt que a alguns els costi d'entendre. Acabarem una etapa i en començarem una altra on prenem la iniciativa. Podem protestar, podem mostrar la tristesa, el plany, el lament, però ens toca acordar, proposar, fer projecte, construir, avançar i traçar un horitzó, amb l'ambició col·lectiva de la llibertat, amb el repte de complir amb l'objectiu de la independència. Necessitem tota la il·lusió, tota la confiança, tot el coratge, tota la complicitat cívica i democràtica per tornar-ho a fer, per situar aquest país de nou més a prop de la gent, més al servei de tothom, més a l'abast de cada somni individual i més lliure que mai. És, com sempre ha estat, a les nostres mans.

L'art de l'impossible, deia Havel, i Ramin Jahanbegloo ens parlava de llibertat de consciència i de dignitat moral: aquí estarà la clau de l'estat de la nació en aquest octubre del 2019 que ja s'acosta.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies.

Finalitzada la intervenció del president de la Generalitat, i d'acord amb l'article 154.2 del Reglament, suspenem la sessió fins a un quart de 4 de la tarda.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a la una del migdia i cinc minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i les lletrades Esther Andreu i Fornós i Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Educació, de Salut, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement, de Polítiques Digitals i Administració Pública i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

(El president comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...quinze minuts als subgrups parlamentaris.

En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán. Quan vulgui.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellers, conselleres, president Torra. Señor Torra, mire, hoy me gustaría comenzar mi intervención con un elogio hacia su persona, para que no se diga. En el último mes, ha tenido usted un gran momento de lucidez. Yo me atrevería a decir que ha tenido usted una de las reflexiones de mayor sinceridad de lo que va de legislatura con usted de presidente. Fue cuando usted dijo que no había venido aquí a presidir una comunidad autónoma. Desde luego, eso es una verdad irrefutable. Usted no llegó aquí a ser el presidente de la Generalitat para gestionar una comunidad autónoma. Y lo peor de todo es que no tendrá ni idea de cómo se gestiona una comunidad autónoma cuando deje el cargo; que, por cierto, espero que sea pronto.

Y digo, señor Torra, que tuvo usted un rapto de sinceridad, no fue un lapsus, no fue una traición del subconsciente. Porque usted es bastante transparente, a usted se le ve venir. Usted no engaña a nadie. Bueno, sí, a lo mejor engaña al señor Sánchez, o a lo mejor el señor Sánchez se deja engañar; la verdad es que no lo sé, pero le aseguro que a nosotros no. Usted no ha venido aquí a gestionar una comunidad autónoma. No, no; ni que lo diga –ni que lo diga. Solo hace falta ver esa pésima gestión, por decir algo, que está haciendo usted al frente del Govern. Es que eso no le da ni para ser el presidente de su escalera.

Yo insisto en que, a lo mejor, a los señores del Partido Socialista, pues todavía les engañe. O a lo mejor es que a los señores del Partido Socialista les da igual lo que ustedes hagan. Pero yo les aseguro que a los catalanes que sufren a diario esperas infernales para ser atendidos en los hospitales, o a los catalanes que esperan una ayuda de dependencia que no llega nunca, a esos catalanes no les da igual lo que ustedes hacen, y no pueden mirar hacia otro lado, como sí hacen otros.

Porque ustedes se han pasado estos últimos dieciséis meses, Waterloo va, Waterloo viene. Y mientras, los despachos del Govern vacíos. Pero mire, ¿sabe qué? Que las salas de espera de los hospitales estaban llenas; mientras ustedes estaban entre viajecito y viajecito, la pobreza severa ha aumentado en más de cien mil personas. Mientras tanto, nos hemos confirmado como la peor comunidad autónoma en las listas de espera de dependencia. Y mientras tanto, también, Barcelona ha vivido y vive una gran crisis de seguridad, que nos está dejando datos espeluznantes, señor Torra.

O sea, que usted gestionar, nada de nada. Ahora sí, lo de venir aquí, ponerse medallitas y además hacerse la víctima, eso lo borda, eso le sale a usted a la perfección. Se pasan ustedes todo el día con la libertad y con los derechos en la boca. Pero, ¿sabe lo que le digo, señor Torra? Dígame de lo que presume y le diré de lo que carece. Porque lo único a lo que su Gobierno se dedica día y noche es a trabajar contra las libertades de los catalanes constitucionalistas.

Ya, señor Torra, se lo hemos dicho muchas veces. Ustedes se creen que Cataluña es suya, pero Cataluña somos todos, señor Torra. Ustedes se creen, además, que el dinero de todos los catalanes está para su propaganda, a favor de los golpistas, ¿no? Está para pagar, también, sus viajes a Waterloo. Y entonces, allí, pues, desde su república imaginaria, el prófugo de la justicia le dicta a usted, palabra por palabra, lo que luego tiene que venir aquí a explicar.

O sea, la república imaginaria, con un presidente imaginario. Todo muy imaginario, excepto, claro, el dinero de los catalanes; eso no es imaginario, eso es muy real. Euros de los catalanes, señor Torra. Porque usted coge el dinero de todos los catalanes, el que ganan con su esfuerzo y con su trabajo, y lo pone al servicio de la causa independentista. Y lo usa para manchar el buen nombre de España por el mundo. Y lo utiliza, también, para enfrentar a los catalanes entre sí. Y la gente, señor Torra, está cansada ya de financiarle su campaña separatista con los impuestos que usted les cobra.

Cataluña es la comunidad autónoma donde la clase media y trabajadora pagan el IRPF más caro en el tramo autonómico. La comunidad autónoma con más impuestos propios. Y, encima, con una recaudación muy ineficiente. Impuestos, además, que es que luego no sirven para que tengamos mejores servicios sociales. Estos impuestos que ustedes recaudan no revierten en mejores servicios sociales para ayudar a las personas. No, no, ustedes fríen a los catalanes a impuestos, porque, claro, se necesita mucho; se necesita mucho dinero para pagar sus sueldazos y para mantener sus chiringuitos donde luego colocar a sus amiguetes. Para eso, utilizan ustedes el dinero.

Porque, claro, también ustedes se ponen aquí a hablar de represión y de opresión. Pero es que para que usted y sus amiguetes vivan bien, Cataluña ha tenido que endeudarse hasta límites insospechados. Prácticamente, 80.000 millones de euros, señor Torra, que sale a más de diez mil euros por catalán. Diez mil euros por catalán, que se dice pronto, para pagar a sus amiguetes que se dedican a hablar mal de España por el extranjero. O sea, usted, en vez de dedicarse a hablar mal de su país –de España, señor Torra, su país–, en vez de ir contando cuentos sobre la república esta imaginaria que no existe, que solamente existe en su cabeza y en la cabeza de los más radicales, ¿por qué no se pone a trabajar? ¿Por qué no se pone a hacer algo para que vuelvan las cinco mil empresas que ustedes echaron con su dichoso *procés*?

Porque es que cuando el nacionalismo entra por la puerta las empresas salen por la ventana. Usted lleva dieciséis meses mintiendo a todos los catalanes; dieciséis meses, que se nos están haciendo eternos, señor Torra. Les miente cuando les promete la independencia; les miente cuando habla usted de solidaridad de su Gobierno. Sale aquí, a hablar de solidaridad. Pero, ¿qué lecciones de solidaridad va a dar su Gobierno, cuando usted permite que uno de cada cuatro menores de dieciséis años esté en situación de pobreza en Cataluña? Que no lo digo yo, que no lo dice Ciudadanos, que lo dice el Idescat, que lo dice la propia Generalitat, señor Torra.

¿Qué lecciones de solidaridad va a dar un *govern* que permite que prácticamente el 25 por ciento de las mujeres esté en situación de pobreza? ¿Qué lecciones? Que, además, esta pobreza femenina ha aumentado, estando usted de presidente. No lo digo yo, no lo dice Ciudadanos; lo dice el Idescat, lo dice la Generalitat. ¿Qué lecciones de solidaridad va a dar un *govern* que destina menos recursos a los servicios sociales que la media de otras autonomías? Y seguramente, luego, cuando salga a contestarme, pues me vendrá aquí con el cuento de que España nos roba, etcétera.

Pero, ¿sabe quién nos robaba, señor Torra? Los políticos corruptos, esos nos robaban, como la familia Pujol. De verdad, ¿hay algún país donde la familia Pujol no tenga dinero escondido? ¿Hay algún país? No sé, la Atlántida, quizá, a lo mejor ahí no han encontrado donde meter el dinero. (*Aplaudiments.*)

Mire, en 2018, Cataluña destinó tan solo el 6,8 por ciento de su presupuesto a servicios sociales y a promoción social, situándonos en el undécimo lugar de diecisiete comunidades autónomas; a la cola, señor Torra. Y si hablamos del porcentaje de PIB que se destina a estos fines, Cataluña es la tercera. Pero la tercera por la cola, también, señor Torra, por la cola siempre.

¿Y cómo diría, su Gobierno, que trata a las personas con discapacidad? Porque según el Cocarmi..., ha cifrado en más de 23.000 euros anuales el sobreesfuerzo económico que tienen que realizar estas personas para poder seguir con su vida. No le he escuchado, aquí, decir nada de esto. Ustedes dicen que con la independencia se resolverían todos estos problemas de Cataluña. O sea, señor Torra, que usted no engaña a nadie. Que es que el problema es su Gobierno. El problema es usted, que ni quiere ni sabe gestionar una comunidad autónoma. Abra los ojos de una vez, ya, señor Torra.

Mire, cuatro años es lo que tienen que esperar, de media, muchísimos dependientes catalanes para obtener una plaza de residencia. Un tercio de ellos está en listas de espera de ayudas de dependencia. Pero no llegan. Pero claro, a usted esto no le importa. Porque, claro, a usted el único tiempo de espera que le importa es el tiempo que va a tener que esperar hasta que le llegue la próxima citación judicial. Que, por cierto, va a ser en breve, porque sepa que ya le hemos denunciado ante la junta electoral por reincidencia. Porque usted se cree que los edificios públicos son, pues, no sé, el panel de información del separatismo. Pues ya tiene usted de nuevo esa denuncia ante la junta electoral, para que deje de una vez de inundar el espacio que es de todos con su propaganda separatista. (*Aplaudiments.*)

Mire, si el tiempo que usted dedica a amenazar al Estado y a preparar un nuevo golpe contra la democracia en Cataluña, lo dedicara a los que más lo necesitan, nos iría muchísimo mejor. Nos iría mucho mejor en Cataluña. Pero usted, mientras tanto, pues llama a volverlo a hacer, llama a los CDRs a calentar la calle, ¿eh?, mientras va aumentando la crisis de inseguridad en Barcelona, por ejemplo, de la que le hablaba antes. O sea, la semana pasada vivimos otra semana negra de la inseguridad, con tres homicidios más, que pasan a sumarse a la lista trágica que ya tenemos.

No hagan ustedes como la señora Colau. No niegue la triste realidad. No niegue el miedo que tienen los vecinos de Barcelona, como consecuencia de estos hechos. No lo niegue. De verdad, no haga como el señor Marlaska y el señor Sánchez, que se esconden debajo de la mesa, ¿no?, cierran los ojos muy fuerte, muy fuerte, a ver si cuando los vuelven a abrir ya está todo solucionado. No hagan eso. Pongan medidas, solucionen lo que está pasando en Barcelona. Porque con ustedes estamos perdiendo el futuro, señor Torra.

¿Sabe, por ejemplo, que la violencia entre los jóvenes está en aumento, especialmente en aquellos aspectos que tienen que ver con los derechos sexuales y de género? La Fiscalía General del Estado advierte, en su informe de 2018, que las sentencias condenatorias por delitos sexuales entre jóvenes han aumentado en Cataluña un 58 por ciento, señor Torra. También ha habido incremento de los delitos de odio contra el colectivo LGTBI. Mire, en los siete primeros meses de lo que llevamos de 2019, ha habido un incremento del 40 por ciento respecto al año pasado.

¿Sabe por qué? Pues, porque la inacción social de su Gobierno allana el camino a la discriminación. Porque donde su Gobierno no está —y no está porque ustedes han renunciado a la Cataluña real—, allí florece la ley de la selva, señor Torra. Hay una mayoría de catalanes que ya no pueden aguantar más. No pueden aguantar más ni su dejación de funciones, ni toleran más desigualdad ni más discriminación. Porque las listas de espera, señor Torra, son una condena para todos, independentistas

y no independentistas. Y se lo dijimos, ya. Yo ya se lo expliqué en el anterior Pleno monográfico, el Pleno de la Cataluña real. No sé si se acuerda.

Fue ese Pleno que ustedes intentaron diluir para que nosotros no pudiéramos explicar nuestras propuestas para los problemas del día a día de Cataluña, para explicar propuestas que no son de esa república imaginaria en la que usted vive, sino que son de la Cataluña real. Pero usted no ha hecho ni caso a esas propuestas que nosotros le hicimos. Usted ha continuado impasible ante esta realidad que ya no puede esconder bajo la alfombra, por mucho que usted se empeñe en desviar la atención al monotema del *procés*. Porque no hay alfombra que tape su gestión ni pancarta que tape sus vergüenzas, señor Torra.

Pero claro, ¿usted cómo va a estar pendiente de las listas de espera en sanidad? Eso a usted ¿qué más le da?, ¿no? O sea, hay 175.000 personas que están esperando para operarse. Pero no; no, porque usted está pendiente de otras cosas. Usted está pendiente, por ejemplo, de declarar ante los tribunales por desobediencia; de eso sí. Aterrice de una vez, señor Torra. Mire, mientras usted ha venido aquí, a presentarse como un mártir, hay casi medio millón de catalanes que están esperando una visita especializada. Una lista que ha aumentado desde que usted es presidente: hay 46.500 catalanes más, esperando, desde que usted es presidente. O sea, es que no hay estadística negativa que usted no supere, señor Torra; se va a llevar ese honor.

¿Usted cree que los 155.000 catalanes que están angustiados, esperando una prueba diagnóstica para saber qué les pasa, se merecen un presidente que esté tan ajeno a la realidad de Cataluña? ¿Usted cree que se lo merecen? Y el problema, claro, el problema es que usted no tiene nada que ofrecerles, a estos catalanes. Migajas, ¿no? –migajas. Si es que ya lo dijeron ustedes, que esto eran temas menores, que esto no importaba. Porque usted no ha venido aquí a gestionar una comunidad autónoma, usted ha venido aquí a separar Cataluña del resto de España. Y si por el camino hay que dejar en la cuneta los problemas de los catalanes, pues se dejan; no pasa nada, ¿verdad, señor Torra?

Pero es que, fíjese, hay algo que deberían decirle incluso los suyos. Mientras haya pacientes en Tortosa que esperan 142 días para una cita con el dermatólogo, usted no puede pasarse todo el día hablando del *procés*. Y menos aún, teniendo en cuenta que, para esta misma prueba, resulta que un paciente que vive en Vic tarda sólo 16 días, o un paciente que va a Valle Hebrón, 29 días. O sea, ustedes están creando desigualdades territoriales, en función del lugar donde el catalán vive. ¿Es que no lo ve? ¿No lo ve? De verdad, citas con el neurólogo –hace unos días, que era el día del Alzheimer. Pues mire, en el Trueta hay que esperar 325 días. ¡Que es casi un año, señor Torra! ¡Que es que es un escándalo! Y más todavía si comparamos lo que hay que esperar en otros sitios. Por ejemplo, en el Hospital del Mar, 45 días. En Valle Hebrón, 54, ¿eh? En el Trueta, 325. ¿Van a hacer algo al respecto? Porque es que llevamos ya mucho tiempo advirtiéndolo sobre las listas de espera. Claro que como la cita con el médico llegue igual que la república, mejor nos esperamos sentados.

Yo, de verdad... Nosotros le presentamos aquí una ley para reducir las listas de espera, señor Torra. Y usted ordenó tumbarla. Usted se sube a esta tribuna y habla de diálogo, de escuchar, nos ha dicho antes. Pero es que usted no quiso ni escuchar a los profesionales ni a los representantes sectoriales sociales para reducir las listas de espera. Así que, por favor, yo le ruego que no vuelva a salir a esta tribuna con buenas palabras sobre derechos sociales, porque ya hace mucho tiempo que a usted se le ha caído la careta. Ustedes no respetan ni los derechos sociales ni, por supuesto, los derechos constitucionales de los catalanes –por supuesto que no.

Hablemos, por ejemplo, de educación. A usted, que tanto le gusta hablar y hace comparaciones con el resto de España, ¿por qué no explica la razón del porqué el 41 por ciento de los alumnos que estudian en barracones lo hacen aquí, en Cataluña? El 41 por ciento de los alumnos de toda España que estudian en barracones son ca-

talanes, señor Torra. ¿Nos va a explicar qué plan de choque tiene para arreglar esto? ¿Nos lo van a explicar? Porque claro, el *conseller* de Educación, en abril, se comprometió a un plan de infraestructuras. Eso fue en abril. ¿Sabe cuál es la realidad? Que en septiembre ha habido niños que no han podido empezar las clases porque ni siquiera tenían los barracones. ¡Es que han ido un pasito más allá! ¡Un paso más allá! ¿Qué pasa, que es que no les ha dado tiempo? No, claro, porque en septiembre, mientras las familias se están preparando la vuelta al cole, ustedes están preparando la vuelta al mantra, la vuelta a la amenaza, la vuelta al otoño caliente. Eso es lo que hacen ustedes en septiembre.

Mire, este septiembre, unos veinte mil alumnos iniciaron el curso escolar en una situación que ningún padre ni ninguna madre querría para sus hijos: estudiando en barracones. Ahí fuera, tiene usted más de mil barracones. Y algunos de ellos llevan veinte años. O sea, es que esto es un problema estructural en nuestra comunidad autónoma. Eso es una cifra que se ha mantenido a lo largo de los últimos treinta años, independientemente de la demografía y de los movimientos migratorios. Es un problema estructural, señor Torra. Haga algo –haga algo. Porque es que ustedes, este problema, también lo sabían, porque yo también vine aquí y se lo expliqué. Y además les dije que, con el presupuesto de un año de TV3, se eliminarían todos los barracones. Pero ustedes no han hecho absolutamente nada. De eso, no han tenido tiempo; de eso, no. Ahora, de adoctrinar a los niños en clase...; de eso, sí. De subvencionar a Plataforma per la Llengua para que entre en los patios de las escuelas a ver en qué idioma hablan los niños, de eso sí que han tenido tiempo –de eso, sí; de eso sí que han tenido tiempo. (*Aplaudiments*.)

No, no, para sus cosas encuentran tiempo y dinero de donde haga falta. Como por ejemplo, para mantener sus chiringuitos, sus chiringuitos separatistas, como por ejemplo, el Diplocat, ¿eh?, ese que... Sí, sí... ¿Que le hace mucha gracia, a usted, señor Pujol, en qué se gastan el dinero de todos los catalanes, en qué tiran el dinero de todos los catalanes? Pues mire, por ejemplo, en el Diplocat, uno de los grandes engranajes que utilizaron para dar su golpe; para eso sí, tiempo y dinero.

Los señores del Partido Socialista, la verdad, sus socios de la Diputación de Barcelona, participando de este chiringuito infame que se gasta el dinero de todos los catalanes en hablar mal de España. Que no lo digo yo, que no lo dice Ciudadanos; que lo dice un informe del propio Ministerio de Exteriores del Gobierno del Partido Socialista. ¿Qué hacen ustedes participando en el Diplocat? ¿Qué hacen ustedes, que son los cómplices perfectos del nacionalismo? Ustedes siempre encuentran la forma de salir a socorrer al señor Torra y al Gobierno separatista: cuando no es hablando de indultos, resulta que hablan ustedes de apoyar los presupuestos, y cuando no, pues, se ofrecen también a hacer referéndums de aquí a diez años. ¿No?, señor Iceta. Ustedes siempre salen al rescate del señor Torra.

Pero, bueno, también le reconozco que no es algo que nos sorprenda, ya nos esperamos cualquier cosa del Partido Socialista. Porque, ¿saben qué? Lo primero que hizo el señor Sánchez cuando llegó a la Moncloa fue abrir el grifo al separatismo para que siguieran gastándose el dinero de todos los catalanes en estos chiringuitos políticos, estos chiringuitos separatistas que se dedican a hablar mal de Cataluña y del conjunto de España. Debería darles vergüenza actuar como los cómplices del separatismo.

Mire, yo le decía antes, señor Torra, que usted es cristalino, que usted no engaña a nadie; bueno, sí, quizá un poquito al señor Sánchez, que ya creo que también es que se deja engañar, pero ya vimos, pues, esos vis a vis en Pedralbes, como ustedes se paseaban por la Moncloa... No, no, si el refrán ya lo dice: que no hay más ciego que el que no quiere ver. Pero en este caso, el señor Sánchez, yo creo que más bien..., no hay más ciego que el que está cegado de poder, que es lo que le pasa al señor Sánchez.

Mire, toda España, menos el señor Sánchez, sabe que usted no está aquí para gestionar una comunidad autónoma; no hace falta que usted nos lo recuerde. La pre-

gunta es: ¿para qué está usted aquí? ¿Para decirnos como no se gestiona una comunidad autónoma? Porque de eso ya se encarga cada día de enseñarnoslo. Usted no ha venido hoy aquí a contrastar propuestas, no ha venido hoy aquí a impulsar reformas, las reformas que necesita Cataluña. Usted ha venido hoy aquí a hacer propaganda. Usted ha venido hoy aquí a soltar el discursito, palabra por palabra, que el señor Puigdemont, el fugado de la justicia, le dictó el otro día en Waterloo. Usted ha venido a convertir el debate de política general en un debate de política ficción.

Porque en la ficción en la que usted vive, esa república imaginaria en la que el fugado todavía es presidente, la mitad de los catalanes ni existimos, señor Torra. ¿Usted nos ve? ¿Ve a mis compañeros? ¿Los ve, señor Torra? ¿Me ve a mí aquí o escucha una voz en off? Se lo digo porque detrás de mí hay 1 millón de catalanes que están cansados de que usted los ignore y los desprecie cada día –cada día– (*aplaudiments*), y por eso nosotros vamos a seguir siendo su voz, aquí y donde haga falta, señor Torra. Catalanes que no se merecen un presidente como usted. Y como le digo, no vamos a permitir que usted siga silenciando e invisibilizando a todos esos catalanes.

Porque cuando sus comandos salen a fregar con lejía el suelo que nosotros pisamos, no lo hacen para insultarnos a nosotros...

El president

Senyora Roldán, senyora Roldán, acaba de fer una afirmació... (*Veus de fons.*) No té la paraula. Crec que ha sobrepassat tots els límits... (*Veus de fons.*) Li paro el temps –li paro el temps. Senyora Roldán, acaba de fer una expressió que sap vostè perfectament que és una acusació que sobrepassa tots els límits del codi de conducta i del Reglament; per tant, li demano que retiri aquesta expressió. Li demano que la retiri. Si no la vol retirar, l'hauré de cridar a l'ordre, senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Bueno, pues como siempre, callando a la oposición o intentando callar a la oposición. Desde luego (*aplaudiments*), que poquito...

El president

Senyora Roldán...

Lorena Roldán Suárez

...les gusta escuchar las verdades.

El president

Senyora Roldán...

Lorena Roldán Suárez

Si me permite, sigo.

El president

Li n'he donat la possibilitat. Crec que és oportú que retiri l'expressió; si no, l'hauré de cridar a l'ordre, senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Si me puede decir exactamente que es lo que le parece que...

El president

Vostè ha fet referència a una determinada expressió en relació amb un comando i uns lideratges d'uns comandos, que això passa tots els límits del Reglament i del que havíem pactat, senyora Roldán. (*Remor de veus.*) Si us plau... Li he ofert la possibilitat de retirar l'expressió; si no, l'hauré de cridar a l'ordre.

Lorena Roldán Suárez

¿Puedo seguir, señor Torrent, con el discurso?

El president

Doncs la crido a l'ordre, senyora Roldán. Primera vegada.

Lorena Roldán Suárez

Perfecto. Nada nuevo –nada nuevo. La verdad, que ya estamos acostumbrados también: cuando a ustedes no les gusta la verdad que se les dice, pues, actúan con estas prácticas, la verdad.

Bueno, mire, cuando salen –¿cómo lo digo, señor Torrent?– esos CDRs..., cuando salen los CDRs a fregar con lejía el suelo que nosotros pisamos, no lo hacen para insultarnos a nosotros; lo hacen para amenazar a los catalanes constitucionalistas, para ahondar en el miedo, el aislamiento y la sensación de desprotección que sufren los ciudadanos de a pie. ¿Ustedes se imaginan cómo se siente un catalán constitucionalista, por ejemplo, aquí en Barcelona cuando piensa quien tiene que defender sus derechos? ¿La señora Colau? ¿El señor Torra? ¿El señor Sánchez? ¿Usted se hace una idea del desamparo que sienten esos catalanes?

Fíjese usted, en su república imaginaria dicen ustedes que viven con represión. ¿Usted sabe cómo viven muchos catalanes por culpa de sus prácticas totalitarias? Mire, al que se le ocurre decirle las verdades a la cara, ustedes le llaman «facha» o le cortan el «micro»; al que rotula sus comercios en español, ustedes le multan; al servidor público que niega la república, ustedes le expedientan. Represión, la que ejercen ustedes, señor Torra. Esa es la represión que vivimos en Cataluña. (*Aplaudiments.*)

Pero, ¿sabe qué le digo, señor Torra? Que no conseguirán callarnos. A todos aquellos catalanes que salimos a la calle en octubre del 2017 no conseguirán callarnos, porque, aunque usted se piense que somos bestias taradas, nosotros estamos muy orgullosos de ser catalanes y españoles y no van a hacer que sintamos otra cosa. No conseguirán callarnos, señor Torra. Y les paramos entonces y les volveremos a parar ahora. (*Aplaudiments.*)

«Represión», habla usted de represión; o sea, los que entran a espiar a los niños en los patios de los colegios hablan de represión. No, un presidente como usted, pues, evidentemente se tenía que rodear de *consellers* como estos: un *conseller* que permite que se entre a espiar en los patios de los colegios... ¿Va a dimitir ya, por cierto, señor Bargalló? Es que hasta el Gobierno de Colau ha reconocido que entraron en tres escuelas de Barcelona. Una *consellera*, por ejemplo, pues, que no admite el español en sus ruedas de prensa, porque dice que es que el español segrega; un *conseller*, por ejemplo, como el señor Buch, que quiere prohibir las manifestaciones o que resulta que manda identificar a los que ponen el himno de España. ¿Qué problema tienen con el himno de España? ¿Qué pasa, que les da urticaria o algo? ¿Qué pasa, que no se puede poner el himno de España en España, señor Torra? ¿Qué problema hay con el himno? O sea, ustedes cortan carreteras, queman neumáticos, lo inundan todo de propaganda separatista, ¿eh?, los comandos, y resulta que en su república imaginaria esto es libertad de expresión; pero poner el himno de España, pues, es una ofensa muy grave, muy grave, muy grave y ustedes mandan a los Mossos a que identifiquen, a que los castiguen. ¿Qué mensaje pretenden enviar ustedes a los ciudadanos?, ¿que sentirse catalán y español tiene consecuencias? ¿Es eso, señor Torra? ¿Es eso lo que quieren? Dígamelo.

Esto es totalitario, señor Torra. Ustedes no son demócratas. ¿Sabe por qué? Porque los demócratas no dan golpes de estado, señor Torra; eso no lo hacen, los demócratas. Mire, los demócratas respetan el estado de derecho, pero usted amenaza con saltarse la ley. Los demócratas protegen las libertades de los ciudadanos, y usted es un peligro público para los catalanes. Y los demócratas, señor Torra, siempre...

El president

Senyora Roldán, senyora Roldán...

Lorena Roldán Suárez

...siempre condenan la violencia.

El president

Senyora Roldán, hi han expressions que no permetré de cap manera. Sempre he permès el debat i estic convençut de que vostè pot fer la seva acció parlamentària sense haver d'entrar en segons quin llenguatge i en segons quines desqualificacions que no es mereix el Parlament.

Hi insisteixo, no faci servir determinades expressions, senyora Roldán, perquè sobrepassen tots els límits que ens hem fixat. I saben perfectament que jo sempre he estat, des d'aquest punt de vista, molt lax i els he deixat parlar sempre, però hi han expressions que no permetré de cap manera.

En tot cas, senyora Roldán, la torno a cridar a l'ordre per segona vegada. (*Veus de fons.*) Senyor Carrizosa, té la paraula la seva companya, la senyora Roldán, i quan acabi la senyora Roldán li passaré la paraula si així m'ho demana. (*Veus de fons.*)

Té la paraula... (*Veus de fons.*) Té la paraula la senyora Roldán. Senyora Roldán, quan vulgui.

Lorena Roldán Suárez

Me pone el tiempo en marcha, pero tampoco me avisa.

El president

No, no, ja li he dit que pot parlar, senyora Roldán.

Lorena Roldán Suárez

No, no, todo perfecto. La verdad, ¿sabe qué pasa, señor Torrent? Que yo aquí he tenido que escuchar como un diputado de esta bancada me llamaba «inhumana», y usted no le quitó el tiempo de la palabra; a mí, sí (*aplausaments*) –a mí, sí. «Inhumana», sí.

Mire, señor Torra, el lunes amanecemos todos los catalanes con la noticia de una operación de la Guardia Civil en la que fueron detenidos nueve miembros de comandos radicales separatistas acusados de rebelión, de tenencia de explosivos y de terrorismo. Y no lo decimos los de Ciudadanos, no lo digo yo; lo dice la Fiscalía de la Audiencia Nacional. Tenían planos y objetivos para atacar. Y podrían estar... (*Remor de veus.*) Les hace mucha gracia esto, ¿no? Desde luego...

El president

Silenci.

Lorena Roldán Suárez

Mire, tenían planos y objetivos para atacar y podían estar preparando atentados para el mes de octubre. Ante este descubrimiento, que por supuesto aterroriza y preocupa a muchísimos catalanes, ¿sabe lo que haría un presidente normal? Un presidente normal saldría a condenar la violencia; un presidente normal saldría a agradecer el trabajo de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado; un presidente normal saldría a ofrecer su ayuda para esclarecer los hechos. Pero, ¿sabe usted lo que hizo? Usted ha salido públicamente a defender a estas personas que pueden acabar condenadas por terrorismo. Pero, claro, ¿cómo no les va a apoyar usted, si usted saca pecho de que sus familiares y sus amigos forman parte de estos CDRs, si es que usted los jalea y usted los alienta?

Usted..., cuando le va bien a los CDRs, a usted le gusta, usted está contento, usted disfruta. Pero, ¿sabe a quién le va mal cuando los CDRs tienen éxito? A los catalanes. Cuando los CDRs tienen éxito y consiguen cortar una carretera, los catalanes no pueden llegar a su lugar de trabajo, no pueden llegar a su cita con el médico. Cuando estos CDRs cortan una vía de tren, hay mucha gente que no llega a sus clases en la universidad, por ejemplo. Pero a usted esto le da igual, usted los jalea, usted los anima. ¿Usted se da cuenta de la gravedad de todo esto, que estamos hablando de

explosivos, que estamos hablando de un listado de objetivos, de croquis para atentar, que estamos hablando de terrorismo? ¿Señor Torra, usted se da cuenta de la gravedad? Usted está jugando con fuego, y el problema es que van a acabar quemando a todos los catalanes.

¿Señor Torra, usted vio las imágenes del lunes pasado como estos CDRs asediaban y acosaban a la Guardia Civil? ¿Qué pasa, que no lo vio? ¿Usted no escuchó esos cánticos, «*pim-pam-pum, que no en quedi ni un*», que son propios de los miembros de ETA? ¿No escuchó estos cánticos el otro día? Si no los escuchó, puede usted hablar con la señora Borràs o con la señora Artadi, que estaban allí manifestándose en contra de la Guardia Civil y apoyando a personas (*aplaudiments*) que pueden acabar condenadas por terrorismo.

Señor Torra, cuando uno le pone la alfombra roja a Otegi para que difunda su mensaje de odio en TV3, eso tiene consecuencias; cuando uno le hace el paseíllo en la Diada a Otegi; cuando uno se da abrazos con el asesino de Álvaro Bultó; cuando se hace fotos con el fundador de Terra Lliure, eso tiene consecuencias. ¿Qué mensaje se cree que está mandando a la ciudadanía con todo esto? Claro, con estos antecedentes, es normal que cuando se detiene a unas personas por presunto terrorismo, usted no sale a condenar los hechos. ¿Qué digo «condenar»? Es que usted sale y los defiende. Usted, cuando tiene que proteger a los catalanes, elige el comando separatista. Usted, cuando tiene que acatar las sentencias, elige el comando separatista. Usted, cuando tiene que condenar la violencia, elige comando separatista. Si es que nos lo ha dicho usted mismo, que usted no ha venido aquí a gobernar una comunidad autónoma. La pregunta es: ¿qué ha venido usted a hacer aquí? ¿Qué es, el presidente de la Generalitat o el cabecilla de los CDRs? ¿Qué es, señor Torra? Díganoslo cuando salga aquí.

Usted viene aquí y ha hablado de no sé qué secesión pacífica, de la revolución de las sonrisas. Ha hablado de sonrisas aquí. ¿Qué papel juega la goma 2 en todo esto de la secesión pacífica? ¿Qué es, para hacer fuegos artificiales cuando vuelvan a proclamar la república? ¿Qué sonrisa es: la de Otegi, la del fundador de Terra Lliure, la del asesino de Bultó? ¿Qué sonrisa, señor Torra? Dejen de banalizar el mal, dejen de blanquear a los terroristas, dejen de azuzar a los CDRs contra los catalanes constitucionalistas, señor Torra.

Yo ya apelo a los partidos independentistas, ¿no hay nadie ahí, ya no digo que tenga un mínimo de responsabilidad, sino un mínimo de sentido común? ¿No hay nadie ahí que vaya a poner un poco de freno a esta locura en la que se ha convertido el *procés*? ¿O es que tenemos que lamentar una desgracia, señor Torra, en Cataluña? ¿Qué es lo que tiene que pasar? Usted, que apelaba incluso a la vía eslovena, ¿qué es lo que tiene que pasar en Cataluña, señor Torra? Usted se ha comportado como un pirómano. ¿Usted qué estaba pensando? ¿Cuando llamaba a los CDRs a apretar, usted en qué estaba pensando?

Cuando hace unos días nos dijo que usted había venido aquí a arriesgar, ¿a qué se refería?, ¿qué riesgo? Si es que el riesgo lo están corriendo los catalanes, señor Torra. Usted ha jugado con fuego, y le insisto que nos podemos quemar todos, que son ustedes unos irresponsables. Usted ha conseguido superar a su predecesor. Estamos viendo cosas aquí que no veíamos ni con Puigdemont, señor Torra. Y usted lo sabe. Sabe ya las veces que le hemos dicho ya... No es ningún piropo, ¿eh?, lo de superar a Puigdemont. Se lo digo porque como le hace gracia.

Mire, yo ya no sé la de veces que le hemos dicho que los CDRs se les iban a ir de las manos, que llegaría un momento en que no podrían controlarlos. Y, miren, la violencia no es adjetivable: no hay violencia buena y violencia mala. No, toda la violencia es mala y toda la violencia es injustificable. Pero es que usted no es que la minimice; no, no, no, es que usted cuando los violentos son los suyos, los defiende. ¿Pero que no ve la gravedad de todo esto, señor Torra? ¿No ve que usted ha abierto la caja de Pandora?

Yo le tengo que pedir aquí que dé marcha atrás, que pida perdón, que frenen todo esto. ¿Porque sabe lo que pasa cuando se estigmatiza a los constitucionalistas? ¿Sabe lo que pasa cuando uno invita a terroristas a los platós de TV3? ¿Sabe lo que pasa cuando se convierte a los constitucionalistas en el enemigo a batir y a los condenados por terrorismo en héroes? ¿Sabe lo que pasa, señor Torra? ¿A usted le recuerdan a algo esos cánticos de «pim-pam-pum, que no quede ni uno» que escuchamos el otro día en Cataluña? ¿A usted le recuerda algo el acoso y el asedio de la Guardia Civil? ¿A usted le suenan de algo los políticos que jalean a los violentos y animan a señalar a la Guardia Civil y a otros líderes de otros partidos políticos? ¿A usted esto le suena de algo, señor Torra?

Señor Torra, ¿sabe lo que es esto? ¿Sabe lo que es esto? Esta fotografía es la viva imagen del terror. Esto es el atentado de ETA en la casa cuartel de la Guardia Civil de Vic, en Cataluña. Murieron diez personas, señor Torra. Hoy mis compañeros han estado en Vic. ¿Sabe para qué? Para que no olvidemos. Para que aprendamos del pasado. Porque la Guardia Civil, señor Torra, ya ha estado señalada en nuestro país por los totalitarios. Porque en este país ya hemos visto derramada demasiada sangre. Porque en este país ya hemos visto dónde puede llegar el odio y la ideología radical –ya lo hemos visto. Porque en este país, señor Torra, ya se han justificado demasiados asesinatos políticos. Y esto –y esto– no puede volver a pasar.

Así que yo esta imagen, señor Torra, se la quería enseñar y se la voy a entregar también. Para que la vea, si no la ha visto. Para que la recuerde, si la ha olvidado. Y para que la tenga presente. (*Veus de fons.*) Para que la tenga presente cada vez que a usted se le pase por la cabeza volver a llamar a apretar.

El president

Si us plau, cridaré a l'ordre. Diputat (*veus de fons*), per l'amor de Déu. No és normal posar-se a cridar així en el Ple, diputat. (*Veus de fons.*) El crido a l'ordre i si continua per aquí l'hauré de tornar a cridar a l'ordre. No és normal fer aquests crits a l'hemicicle, diputat, hi insisteixo.

Continuï, diputada.

Lorena Roldán Suárez

Señor Torra, yo le quiero dar esta imagen para que nunca olvide hasta dónde puede llegar el odio y la fractura. Tiene usted hoy aquí la oportunidad de salir y condenar estos hechos delante de todos los catalanes, y de pedir a sus comandos que paren. Y de decirles que han ido demasiado lejos...

El president

Diputada, li haig de tornar a insistir...

Lorena Roldán Suárez

...Porque la próxima vez...

El president

Diputada –diputada. Haig de tornar a insistir que si l'haig de tornar a cridar a l'ordre... Sap quina és la conseqüència? (*Veus de fons.*) En relació amb... (*Veus de fons.*) Acaba de fer servir la mateixa expressió per la qual jo li he cridat l'atenció la primera vegada, i li he dit que si seguia l'hauria de cridar a l'ordre. Ara l'adverteixo que una tercera crida a l'ordre sap el que comporta, que és una retirada de la paraula. Continuï, diputada.

Lorena Roldán Suárez

Jo, de veritat... És que, senyor Torrent, me pot explicar expressament quin és el concepte que jo no puc dir en aquesta tribuna? Quin problema hi ha?

El president

Ho sap perfectament, senyora Roldán, ja l'hi he advertit la primera vegada. Aca-
ba de fer servir la mateixa expressió que la primera vegada quan l'he cridat a l'ordre.
Per tant, li he dit que si seguia així l'hauria de tornar a cridar a l'ordre.

Lorena Roldán Suárez

La expresión ¿qué es?, ¿«comandos», señor Torrent? (*Pausa.*) ¿Sí? ¿Es eso? (*Pau-
sa.*) O sea, personas que se organizan...

El president

Senyora diputada, no té la paraula. (*El president retira l'ús del micròfon a l'ora-
dora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.*) Diputada, sap perfec-
tament quina és l'expressió. L'he advertit per primera vegada amb relació a aquesta
expressió, ara l'ha repetit; l'adverteixo que una tercera vegada, segons el Reglament,
article 238, la conseqüència és la retirada de la paraula per al que queda de sessió.
En tot cas, continuï, si us plau.

Lorena Roldán Suárez

Sí, me queda un minut i m'agradaria poder acabar la intervenció, però hi insis-
teixo: després em fa un llistat de les paraules que podem dir i que no podem dir en
aquest faristol, i a veure si té vostè la mateixa vara de mesurar.

Bueno, señor Torra, simplemente: espero que en su turno de réplica, como le de-
cía y como le pedía, salga aquí, condene estos hechos –que eso es lo que tendría que
hacer usted como presidente de la Generalitat–, ponga fin y freno a toda esta locura,
porque va a acabar muy mal y, quizá, si no lo hace, la siguiente vez que nos veamos
las caras será demasiado tarde.

(*Aplaudiments. Carlos Carrizosa Torres demana per parlar.*)

El president

Per què em demana la paraula, diputat?

Carlos Carrizosa Torres

Pues, como se podrá imaginar, por una cuestión de orden, señor presidente.

El president

Si no m'ho diu no m'ho imagino. En tot cas, digui: a quin article vol fer referència?

Carlos Carrizosa Torres

Pues la observancia del Reglamento del artículo 90.1, puesto que se ha implicado
indebidamente el 233.1, estando un orador en uso de la palabra.

Señor Torrent, o *president* Torrent, ya basta de limitar la palabra a la oposición.
Usted ha tachado de inconvenientes dos expresiones: una, la de comandos, y otra
cuando se ha dicho al *president* de la Generalitat (*remor de veus*) que es un...

El president

Silenci. Silenci tothom.

Carlos Carrizosa Torres

...que es un peligro público. Entonces, en el estado que tenemos hoy día la políti-
ca catalana, en la que el *president* de la Generalitat..., son detenidas unas personas,
acusadas –en principio, presuntamente– de terrorismo, de rebelión y de tenencia de
explosivos, y se apoya esa detención por parte del presidente de la Generalitat y se
ataca a los jueces, a los fiscales y a las fuerzas del orden, creo que se puede califi-
car...

El president

Diputat...

Carlos Carrizosa Torres

...con mucha propiedad de peligro público al presidente de la Generalitat (*aplaudiments*) en un Parlamento.

El president

Diputat, ja no té la paraula. (*El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*) Això... (*Veus de fons.*) Diputat, diputat... (*Veus de fons i aplaudiments.*) Diputat, ja no té la paraula. (*Veus de fons.*) Diputat, l'hauré de cridar a l'ordre. (*Veus de fons.*) Diputat, l'hauré de cridar a l'ordre. (*Veus de fons.*) No té la paraula –no té la paraula.

Diputat, el crido a l'ordre per primera vegada. I si segueix així hauré de cridar-lo a l'ordre més vegades. (*Veus de fons.*) No té la paraula. Vostè ha expressat..., ha demanat per una qüestió d'ordre. Això és evident que no és una qüestió d'ordre ni és reglamentària. Vostè ja ha expressat quin era el seu sentiment respecte a com jo interpreto el... (*veus de fons*) –diputat, no té la paraula–, com jo interpreto el Reglament, que és a mi a qui em correspon interpretar el Reglament. Hi han expressions –i ho saben perfectament– que han sobrepassat els límits reglamentaris (*remor de veus*) i els límits dels... No es pot dir que el president de la Generalitat lidera un comando, diputat. Això ho sap perfectament... (*Veus de fons.*) Ho ha dit així –ho ha dit així, diputat. I, si no, revisi... I per això l'he cridat dues vegades a l'ordre, la diputada, i per tant constarà en acta i vostè ho podrà comprovar. Diputat, no té la paraula i expressions d'aquest tipus no es poden tolerar per respecte institucional i respecte a tots nosaltres, que és al final el respecte a tota la ciutadania del país. (*Aplaudiments.*) No té la paraula, diputat. Seguim.

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Miquel Iceta. Quan vulgui, senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Molt honorable senyor president de la Generalitat, li parlo com a president del meu grup, del Grup Socialistes i Units per Avançar, i, per tant, com a persona compromesa amb el país; l'hi dic perquè ningú no cometi l'error de pensar que només estan compromesos amb el país els que pensen com ell.

Aquest és un debat parlamentari dels més rellevants: és sobre l'orientació política general del Govern. I permeti'm que li digui que el mínim que podem dir és que, des del nostre punt de vista, el Govern no té una orientació política general; per això parlàvem de Govern dividit, de Govern desorientat, de Govern en fallida. Vostè deia: «Oh!, de problemes en tenen a Espanya, que no tenen govern, no tenen majoria...» Miri, a Espanya hi ha un problema: el Govern no té majoria, no hi ha hagut investidura i es convoquen eleccions. Ara, em sembla més gruixut tenir majoria i no saber què fer-ne, i em sembla que aquest és el cas del Govern de Catalunya. (*Aplaudiments.*)

Però voldria justificar una mica més aquests qualificatius, perquè es vegi que no són, des del nostre punt de vista, ni arbitraris ni capriciosos. Desorientat: home, nosaltres creiem que el Govern no està en condicions de dir cap a on vol anar ni com hi vol arribar. El mateix Govern ha assenyalat, des de fa setmanes, que la seva principal funció en aquests moments és vertebrar una resposta a la sentència. Però fins ara seguim sense conèixer-la. Tampoc la seva intervenció ha contribuït en aquest sentit. Vostè, en la intervenció a la Universitat Catalana d'Estiu, deia: «En el seu moment ja farà la proposta política que pertoqui.» No l'ha fet avui. És veritat que la sentència encara no ha recaigut i, per tant, temps encara hi ha.

Per què diem «Govern dividit»? Perquè hi ha una divisió entre els dos socis de govern, que s'estan disputant l'hegemonia en el si del moviment independentista. Per què diem que està en fallida? Home, si un dels socis de govern, dia sí i dia també, ja està parlant sobre la necessitat de fer un altre govern, un govern que em sembla que

en diuen «de concentració sobiranista», és evident que és que consideren que el que hi ha no és suficient o no funciona prou.

Ara bé, si això fos només una opinió d'un grup de l'oposició o del conjunt dels grups de l'oposició, si fos el cas, vostè podria dir perfectament: «És un element de crítica.» Jo per això apello al darrer baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat –mes de juliol; ja era prou explícit–: un 55,8 per cent dels catalans desaprova la gestió del seu Govern. Per cert, és una desaprovació que va en augment, perquè al març era del 48,4 per cent. Els que aprovaven la gestió al març eren el 48, i ara només són el 40,5 per cent. Per tant, hi ha hagut un deteriorament evident de la imatge de la gestió del Govern.

I creiem que precisament aquesta desorientació, aquesta divisió, aquest fracàs en la gestió són els que expliquen aquesta valoració. El debat sobre la Catalunya real, efectivament, va posar en evidència moltes de les mancances i dels errors que des del nostre punt de vista té el Govern. I, per posar només un exemple, la seva incapacitat d'aprovar a Govern i de portar al Parlament els pressupostos per al 2017 mostren fins a quin punt el Govern no està a l'alçada.

I nosaltres creiem..., i ho diem amb respecte però sobretot amb preocupació: vostès en aquests moments no saben on van. I vostè –i ho ha dit abans la senyora Lorena Roldán, i amb certa raó– parla molt clar, i, per tant, no podem dir que no l'entendem. Quan vostè va parlar davant de la Universitat Catalana d'Estiu, el passat 20 d'agost, va assenyalar un rumb. Primer: no sabem si aquest és el rumb del seu Govern. Segon: no el compartim. Tercer: si aquest fos el rumb assenyalat pel Govern, seria totalment perjudicial per al país.

Deixi'm que recuperi algun dels elements d'aquell discurs, que jo crec que són definitoris de la seva posició política. Vostè feia un exercici d'autocrítica que l'honora quan deia: «Ens ha faltat allò que ens havia fet grans: iniciativa i projecte.» President, sincerament, després d'escoltar-lo aquest matí creiem que segueixen sense iniciativa i sense projecte, per no dir que aquest és el Govern que ha perdut més votacions des de l'any 1980 i el que té una col·lecció de resolucions parlamentàries incomplertes més important.

En la seva intervenció va dir una altra cosa que ha estat dita aquí, però que jo la dic, em sembla, en un sentit un pèl diferent. Vostè deia: «No soc president per gestionar una autonomia.» Vostè em sembla que estava expressant un desig. Vostè estava expressant que a vostè probablement li agradaria ser president de la república catalana. Però perdoni'm, president: nosaltres necessitem un president de la Generalitat de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) I això no ho tenim.

Potser això és una de les raons que expliquen, des del nostre punt de vista, aquest fracàs. Vostè ha de gestionar 40.000 milions d'euros de pressupost, 250.000 treballadors públics, 18.000 dels quals són els Mossos d'Esquadra; efectivament, en funció del que assenyalen la Constitució i l'Estatut i les nostres lleis. I si vostè, per les raons que siguin –que poden ser legítimes i, fins i tot, que alguns poden compartir–, no es veu amb cor de fer això perquè lo que voldria és fer una altra cosa, doncs llavors jo crec que té l'obligació política d'apartar-se de la seva responsabilitat.

I vostè pot dir –hi té tot el dret–: «No, és que jo vull una altra cosa.» Però llavors permeti'm que jo li digui: per arribar a aquesta altra cosa s'han de respectar els instruments i les majories necessàries per fer-ho. No hi han dreceres. Per tant, nosaltres creiem que, en les condicions que vostè mateix descriu, vostè no pot fer bé la seva feina. Vol fer-ne una altra que per ara no està al seu abast.

Deia vostè, en aquesta intervenció a Prada de Conflent, diu: «Tan sols ens queda la confrontació democràtica i pacífica en defensa de la llibertat, els drets civils i polítics i el dret d'autodeterminació.» Avui ens parlava també del dret d'autodeterminació i de lleis injustes. Nosaltres discrepem de la seva concepció radicalment; no només perquè no creiem en una confrontació amb la resta d'Espanya, que seria raó suficient, però sobretot perquè no volem de cap de les maneres una confrontació

entre els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. I aquí és on sembla que seríem si avancéssim en aquesta línia de confrontació. La nostra prioritat és intentar trobar un acord entre catalans, ho hem dit moltes vegades. Perquè només des d'un ampli acord entre catalans podrem després tenir la força suficient per assolir un acord sòlid amb la resta dels espanyols. I crec que ens equivoquem molt si busquem un conflicte extern sense haver resolt primer el nostre debat intern.

I permetin-me que em torni a referir al darrer baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat –és del juliol d'enguany–: un 7,8 per cent dels catalans creuen que Catalunya hauria de ser una regió d'Espanya; un 27 per cent creu que hauria de ser una comunitat autònoma; un 24 i mig per cent creu que Catalunya hauria de ser un estat dins d'una Espanya federal; un 34,5 per cent creu que Catalunya hauria de ser un estat independent; el 4,6 no ho sap, i l'1,6 no contesta.

També són significatives les respostes a la pregunta binària sobre la independència: mentre que un 44 per cent voldria que Catalunya fos un estat independent, un 48,3 per cent diu que no ho voldria. I la dada més rellevant, des del meu punt de vista, d'aquest estudi: només un 9,1 per cent dels catalans defensa una política unilateral per part del Govern de Catalunya. President, la confrontació, en els termes que vostè sembla plantejar-la, només té el suport del 9,1 per cent dels catalans, aquest «avançarem passi el que passi, sense mirar enrere, sense que res ens freni».

I la premissa que vostè utilitzava per fer aquesta afirmació també volem discutir-la. Perquè vostè deia a Prada: «El moviment independentista ha d'estar determinat a l'escrupolós compliment dels drets humans, per sobre de les lleis injustes.» Vostè proposava, per fer-ho amb un títol: desobeir lleis injustes, obeir la pròpia sobirania. Vostè s'esplaiava, deia: «Ja no podem seguir aprovant al Parlament més resolucions sobre el dret d'autodeterminació o qualsevol altre dret si els representants dels catalans al Parlament no som capaços d'aplicar aquestes resolucions, per sobre de qualsevol llei injusta.» Doncs bé, qui decideix que una llei és injusta? Vostè? Jo? El Govern? Una majoria del Parlament? Els lletrats de la cambra? El Consell de Garanties Estatutàries? O el Tribunal Constitucional? Qui decideix que una llei és injusta? Qui té l'autoritat suficient per prendre una decisió d'aquestes característiques? Vull recordar una decisió ben recent del Tribunal Europeu de Drets Humans que, davant d'un recurs presentat per Carme Forcadell i setanta-cinc diputats més, deia que la majoria del Parlament de Catalunya no té dret ni a desobeir la Constitució ni a desobeir les sentències del Tribunal Constitucional. Resolució, ho repeteixo, del Tribunal Europeu de Drets Humans.

Permeti'm que faci un excés. Però, clar, al costat d'altres excessos, lo meu només és picada de mosquit. (*Aplaudiments.*) Imaginem que portem a l'extrem aquesta idea. Si una llei no m'agrada, amb qualificar-la d'injusta ja tinc l'excusa per no complir-la. No pot ser. Imagini's que els restauradors diuen que la llei que regula les terrasses no és justa i, per tant, se la salten, o algun conductor considera que el Codi de la circulació no és just i, per tant, se'l salta.

Nosaltres en això som d'una escola antiga; n'hi ha d'altres, però volia citar un jurista italià, Piero Calamandrei, que era antifeixista, pare de la Constitució italiana del 48, que diu de forma molt rotunda: «La legalitat és condició de llibertat. Sense certesa del dret no pot existir llibertat política.» Nosaltres fem nostra aquesta afirmació rotunda. I, president, l'hi dic des d'una posició que és la que és, la nostra: il·legalitat i desobediència o no porten enlloc o pitjor, ens porten, ens tornarien a portar al desastre. I per això nosaltres ens malfiem d'expressions del tipus «ho tornarem a fer». Perquè jo respecto que algú digui «jo no renuncio als meus ideals i, per tant, seguiré intentant fer-los realitat»; però, en canvi, no ho puc compartir si aquest «ho tornarem a fer» és «tornarem a fer aquelles coses que ens van portar al desastre».

I permeti-m'ho, també, vostè ha utilitzat en alguns moments una expressió, que és «apreteu», que també és una expressió legítima, ben catalana, ben normal. Però i si algú la interpreta de forma molt incorrecta? Si algú, aquest «apreteu», el fa servir

per justificar una cosa injustificable? I, per tant, nosaltres creiem que en tot moment cal separar clarament el que és l'expressió legítima d'un projecte d'una expressió il·legítima. I jo li vull agrair que vostè avui novament hagi dit, com jo mateix vaig dir quan va saltar aquesta notícia en una ràdio, em sembla que era dilluns: «El moviment independentista ha estat sempre un moviment pacífic i democràtic i, per tant el primer interessat a desmarcar-se absolutament de qualsevol desviació d'aquesta línia d'actuació.» I això no vol dir ni desvirtuar la presumpció d'innocència. I que quedi clar, la presumpció d'innocència no queda desvirtuada amb una actuació policial o judicial. Seria tant com dir que la justícia o les forces de seguretat només poden actuar quan s'ha consumat un delicte. I realment no és així.

Convé també saber qui fa què. Vostè li ha enviat una carta al president del Govern d'Espanya per alertar sobre l'actuació policial que ha instat el poder judicial, en un estat de dret, amb separació de poders, segons la constatació que Espanya és una de les vint democràcies plenes segons els estàndards internacionals de *The Economist*, Freedom House, etcètera. Escolti'm, estem aquí.

Torno al fil de la intervenció, president. Nosaltres no volem la confrontació; una confrontació que seria, en primer lloc –i ho repeteixo i no me'n cansaré–, una confrontació entre catalans. El nostre grup és ben conscient que la sentència del Tribunal Suprem pot ser controvertida, com ho ha estat el mateix judici i la llarga presó preventiva. Potser hi haurà molts catalans i catalanes que no comparteixin el contingut de la sentència, i nosaltres respectem la seva opinió i els seus sentiments, però els diem que en democràcia les sentències poden ser objecte de crítica però no de desobediència. I si les persones no poden desobeir una sentència, encara menys poden desobeir-la les institucions, que sorgeixen de la llei i tenen com a primera obligació complir-la i fer-la complir.

Nosaltres ja vàrem alertar en el passat del risc de situar les institucions fora de la legalitat i ho tornem a fer. No volem cridar el mal temps ni que les nostres paraules puguin ser interpretades com una amenaça. Ara, el que els diem és: si tornen a fer el que van fer tornarem a una situació que després tots hem dit que no era la desitjable. I, per tant, sense que això vulgui dir que ningú hagi de renunciar a les seves idees, als seus anhels, als seus objectius polítics, fem les coses per manera que els riscos de situar-nos fora de la legalitat no es tornin a produir.

Vostè deia a Prada: «No podem acceptar que un govern escollit per la majoria de la ciutadania del nostre país sigui condemnat per haver fet allò que van prometre a les eleccions.» Cito literalment. Miri, president, ningú no és condemnat per complir les seves promeses, sinó, en tot cas, si un tribunal considera que ha infringit la llei. Per cert, que vostè hi va afegir una frase que encara avui em grinyola una mica. O molt. Vostè va dir: «I penso que, així com no ho puc acceptar jo, no ho ha de poder acceptar la majoria del poble de Catalunya.» Compte, confondre la part amb el tot és arriscat, però confondre el jo amb la majoria també. Ho veurem. (*Aplaudiments.*) I, en tot cas, a més veurem la sentència quan es produeixi. Jo sempre..., no sé si podríem declarar una moratòria de vint-i-quatre hores perquè ningú opini fins que se l'hagi pogut llegir. Però, en fi, no sé si ens en sortiríem.

Una de les crítiques que nosaltres li adreçem al seu discurs polític i al seu plantejament és que no s'adreça al conjunt del país. Vostè només pensa en una part, potser molt nombrosa, molt respectable, però que no és la majoria, no és ni la meitat. De fet, vostè en els seus discursos, quan parla d'unitat es refereix a la unitat independentista. Cito Prada: «Cal que les famílies de l'independentisme ens posem d'acord per desbloquejar la situació, per establir aquesta agenda de ruptura democràtica i donar l'estabilitat al Govern i a la majoria parlamentària per poder encarar aquest tram per fer realitat la república.» Deia: «En aquest sentit, i com demana la CUP, estem d'acord que cal tenir un pressupost que sigui el motor del canvi republicà.» Acaaba la cita. President, abans de l'estiu, en nom del meu grup li vaig fer un oferiment: si volen parlar de pressupostos, parlem-ne. Si aquesta és la resposta nosaltres no po-

dem entrar en aquesta dinàmica; per coherència nostra, també per la seva. Perquè vostè, quan pensa en el país i el procés polític que té al cap, pensa lògicament en la CUP. Lògic. Vostè és coherent. Ara, nosaltres també. I, per tant, no podríem participar ni acompanyar un procés polític que no compartim.

Ara bé, en tot cas, jo el crido a que vostès facin la seva feina, no facin com en l'exercici anterior: aprovin un projecte, el Govern, i portin-lo al Parlament. Es va obrir un espai de diàleg, convocat per vostè a instàncies d'aquest Parlament i a petició del nostre grup. Nosaltres allà vam assenyalar sis prioritats: assegurar la convivència, el pluralisme en l'espai públic i la neutralitat de les institucions; garantir el respecte a la legalitat i a l'actual marc institucional fins que no hi hagi el necessari consens per reformar-lo a través dels mecanismes i les majories establertes; desbloquejar les institucions, evitar erosionar-les creant organismes paral·lels i refer consensos –del desbloqueig institucional vostè n'ha parlat i nosaltres també, i estem disposats a treballar-hi–; quatre, prioritzar el desenvolupament econòmic la igualtat d'oportunitats i el combat contra la pobresa, les desigualtats i l'exclusió social; cinc, obrir el debat sobre la millor manera d'enfortir l'autogovern i millorar el finançament; sis, aprofundir en el diàleg amb el Govern d'Espanya per avançar en la resolució dels problemes pendents. Creiem que aquests sis grans objectius segueixen perfectament vigents. I si és per a això, tots o algun, compti amb nosaltres. Ara, si és per a la confrontació o l'autodeterminació, no.

Per cert, veiem un renovat entusiasme pel dret a l'autodeterminació, que des del nostre punt de vista no lliga amb l'escepticisme amb el que el Consell Assessor per a la Transició Nacional abordava la qüestió. Ho recorda vostè, el consell va fer divuit informes. Els estalvio la lectura de molts ells, però deia l'informe: «Els drets i principis –el principi democràtic, d'autodeterminació i de protecció de les minories–, que estan recollits en els instruments legals i en la jurisprudència, ho són més com a valors i principis que no pas com a drets en sentit estricte.» Deia el consell: «Ni en l'àmbit europeu ni en l'internacional es preveuen procediments que permetin canalitzar hipotètiques demandes basades en aquests principis. La Generalitat trobaria problemes de legitimació per plantejar demandes judicials.» Ja he buscat una cita que no sigui ni del Piero Calamandrei ni d'un membre del Grup Socialistes ni d'un constitucionalista conspicu, sinó del Consell Assessor per a la Transició Nacional. Ho dic, perquè de vegades es generen unes expectatives que comporten necessàriament grans frustracions. I, per tant, nosaltres no compartim el projecte que vostè va expressar i el que avui estava també sobre la taula en la seva intervenció.

Però finalment el que ens toca és avaluar la gestió concreta del seu Govern, quina ha estat l'executòria d'aquest Govern. I, escolti'm, aquí s'han dit moltes coses, moltes molt correctes, en van dir moltes més. Vostè s'hi referia: «Si voleu us torno a llegir el que us vaig dir en el debat sobre els problemes de la Catalunya real.» Jo podria tornar a dir el mateix i de fet ens estalviaríem molta estona. Però, miri, a nosaltres ens preocupa el creixement de les desigualtats socials. I, president, en aquest període estan creixent les desigualtats. Hi ha un índex, el del progrés social europeu, que diu que Catalunya es troba en la posició 163 sobre 272 regions, i, en canvi, un índex de riquesa europea ens situa al lloc 68. Hi veiem un decalatge molt gran. Aquest temps no ha fet més que incrementar aquestes desigualtats. Catalanes. No ho dic en referència amb altres. Per què? Home, vostè mateix ho ha dit: «Quin és el nostre objectiu?» Diu: «En el moment que aprovem uns pressupostos intentarem revertir les retallades i tornar al nivell de despesa pública que teníem.» Bé, doncs aviam, ja ens ho diran. I ja ens explicaran per què no van presentar uns pressupostos per al 2017. Aquesta pròrroga pressupostària –efectivament, aquí té vostè raó– no fa més que empitjorar la situació.

Però, escolti'm, i vostès diuen moltes vegades: «No, és que Espanya no ens dona prou recursos, Espanya ens enganya, Espanya...» Escolti'm, deu enganyar exactament igual la Comunitat Valenciana, per dir alguna cosa. En canvi, ells fan més es-

forç d'inversió pública que nosaltres. No, no, aquesta és la qüestió. Per què resulta que, a igualtat de condicions, a València han decidit esmerçar més recursos en educació, sanitat i serveis socials que nosaltres? Perquè si només fóssim els únics en el món que pateixen dificultats i restriccions econòmiques no podríem donar una bona resposta a això. Mentre la resta de comunitats autònomes inverteixen en salut, educació i serveis socials un 60 per cent dels seus pressupostos, a Catalunya és el 54. Escolti, aquest és el problema. I, per tant, nosaltres el que els demanem és que facin de govern de comunitat autònoma, mentre no siguin una altra cosa, i ho facin bé, de la millor manera possible.

S'ha parlat de llistes d'espera, s'ha parlat d'educació pública. Miri, només una xifra. El 2010 teníem una despesa pública no universitària de gairebé 5.300 milions d'euros; en aquests moments la despesa no arriba als 5.000, però tenim 67.000 alumnes més, més necessitats educatives i una major complexitat a les aules. Per tant..., s'ha parlat també de barracots, no cal dir-ho.

Violència masclista. Es parla d'un pacte català. Molt bé. Ara, els recursos que per ara hi estem destinant són els provinents del pacte d'estat, ni un euro més. Li torno a dir coses que van sortir en el debat del juliol. No han fet el desplegament de la Llei de la infància i aquí seguim. S'ha dit també: hi ha hagut un fracàs evident en la gestió de la renda garantida de ciutadania. A l'atenció a les persones amb dependència tampoc s'hi han dedicat prou recursos. Amb l'ocupació i qualificació professional estem en falta. No hem estat capaços de posar en marxa l'acreditació professional a la que ens havíem compromès com a país. I s'han produït massa accidents laborals, que representen, entre altres coses, una dedicació menys intensa del que caldria per part de la inspecció laboral, sobre la qual la Generalitat té competències. Podríem parlar de política d'habitatge. Vostè ens parla de decrets. Clar, un que van haver de retirar, i l'altre, que ja veurem què passarà.

Per tant, amb les competències i recursos que vostès tenen a les mans no estan fent prou per fer el país millor que tots volem. Des del nostre punt de vista, Catalunya no té el Govern que mereix i Catalunya necessita un bon govern. Vostè ha parlat de cultura. Aquests dies segurament ha tingut ocasió de llegir en els diaris la preocupació dels sectors culturals sobre les mancances pressupostàries. Per tant no és només una crítica que pugui fer en un moment determinat un grup o altre, sinó el sentiment d'un sector que, és veritat, ha patit les retallades que tots..., però a cadascú, diguem-ne, li cou el que li cou i diu les coses com les diu.

Nosaltres volem més lluita contra les desigualtats i també contra els desequilibris. Vostè ho ha dit moltes vegades: «Hem de pensar en el conjunt del país.» I probablement les desigualtats tenen incidències territorials diverses. Abans es parlava de salut, de la diferència de les llistes d'espera entre unes zones i altres, però podríem parlar gairebé de qualsevol servei públic. Amb la qual cosa hi han comarques que ho estan passant francament malament. I, per tant, hem de tenir una mirada per a aquelles més dinàmiques i més poblades, però també per a aquelles que estan patint riscos de despoblació.

President, nosaltres volíem centrar la nostra intervenció en dues grans prioritats que enunciaré. Se'n poden posar moltíssimes i, per tant..., però en volíem centrar dues que ens sembla... Una, de forma un pèl oportunista, ja l'hi reconec, perquè estem parlant tots de canvi climàtic, hi ha una cimera de Nacions Unides..., potser que ens hi posem de veritat. Nosaltres creiem que el Govern de la Generalitat té instruments que no està utilitzant, i té dret a exigir instruments més poderosos que li permetin implicar-se encara més. Però miri, li'n faré només una xifra: nosaltres volríem desenvolupar el màxim potencial de les energies renovables, i proposem, en els propers deu anys, quatre mil megawatts de generació eòlica i sis mil megawatts de generació fotovoltaica. Han de tenir present que, en els darrers anys, l'increment que han tingut aquestes energies generades per aquest sector ha estat ínfim i hi hem de fer molt més, sobretot quan tots estem cada cop més convençuts que hem de po-

der prescindir de l'energia nuclear. Nosaltres voldríem una estratègia de renovació energètica dels edificis. És veritat que estem preocupats pels nivells de contaminació atmosfèrica molt elevada i això requereix un treball amb els ajuntaments per definir zones d'actuació per intentar disminuir el trànsit privat i potenciar el transport públic. Per tant, creiem que hem i podem fer més en aquest terreny, un terreny en el qual s'està jugant ja no podem dir el futur, sinó el present de la nostra salut i de la salut dels que han de venir.

L'altra segona gran reivindicació que volia esmentar avui: tots estem preocupats pel català, estem preocupats pel domini de les llengües, estem preocupats també pel coneixement i la qualitat del coneixement del castellà, nosaltres volíem situar avui, com a especial prioritat, l'anglès. Som molt conscients que el Departament d'Educació va fer un diagnòstic que compartim i una iniciativa que compartim sobre com millorar els dominis lingüístics a les escoles, però hem de reconèixer tots plegats que probablement la prioritat que requereix capgirar inèrcies i que requereix més recursos és precisament la de l'anglès. Per una qüestió bàsica: no disposem encara del professorat necessari preparat per a aquesta llengua. I ens hem de poder atrevir a tenir assignatures en anglès, no només l'anglès com a assignatura; en tenim, però, com sap el conseller molt millor que jo, de forma molt insuficient i m'atreveixo a dir –i aquesta és una de les preocupacions– que de forma molt desigual.

A nosaltres ens fa l'efecte –i les estadístiques així ho mostren– que a les zones d'especial complexitat el rendiment en llengua anglesa és significativament inferior a les zones de menys complexitat. És lògic que sigui així; el que no és lògic és que no fem re per intentar-ho capgirar. Perquè és veritat que a determinades zones del país les famílies tenen més possibilitats d'esmerçar recursos addicionals a l'ensenyament d'anglès dels seus fills i filles, i hi ha zones que no. I aquí jo crec que quan fem aquesta crida o quan situem aquesta qüestió sobre la taula amb un debat d'aquestes característiques, ho fem amb la voluntat de que realment el Govern, si em permet una expressió més col·loquial, es posi molt les piles en això. Perquè a vegades creiem que determinades polèmiques lingüístiques, que, en fi, totes elles poden tenir les seves argumentacions i la seva raó de ser, no toquen de veritat el problema gruixut des del nostre punt de vista en aquests moments, que és precisament la manca de coneixement suficient de l'anglès.

Volia anar acabant, president. Li deia –i no ho deia com a recurs retòric–: nosaltres no veiem clara l'orientació política del seu Govern. Sabem més o menys cap a on voldria anar, però el seu Govern..., i vostè, amb la seva intervenció d'avui, no ha estat capaç de dir-nos com s'hi pensa acostar. És lògic que sigui així. Massa vegades, quan un es planteja un objectiu molt ambiciós, doncs té dificultats d'explicar com hi arribarà. Ara bé, nosaltres no voldríem que l'ambició dels seus plantejaments ens impedis gaudir d'un bon govern a Catalunya, el que no voldríem és que l'ambició dels seus plantejaments limités la capacitat real del Govern de Catalunya per afrontar els problemes dels catalans. I hem acompanyat i hem saludat coses, que també en volia dir alguna bona del Govern, i no ho dic perquè no hi sigui en aquests moments el conseller d'Interior, però realment el compromís d'increment de les plantilles, doncs, l'hem saludat, perquè és necessari i perquè potser portàvem –tots plegats, aquí no vull fer una crítica política, que en aquest terreny seria gairebé absurda–..., uns i altres havíem descuidat una mica les taxes de reposició, les necessitats de dotar millor de material el personal que està al servei de la seguretat i per a les emergències del nostre país. Però, president, cal fer molt més.

A la nostra manera de veure, l'excepcionalitat política del moment certament és la que pot explicar algunes actituds i algunes mancances, però no ens podem instal·lar en la idea de que l'excepcionalitat ho explica tot, ho justifica tot i les mancances d'altres també expliquen el perquè no hi arribem. Vostès diuen –i tenen raó–: hi han molts elements que tenen a veure amb els recursos dels que disposem. Però jo no em puc estar de recordar, u, que el sistema de finançament que tenim és un sistema ca-

ducat, però que va ser acordat, entre altres, per Esquerra Republicana i per nosaltres mateixos quan governàvem. Segon, que el seu Govern, en la renovació, en la revisió d'aquest sistema, no hi ha volgut participar a fons, perquè el seu model és un altre. Tercer, que quan hi ha hagut sobre la taula un projecte de pressupostos que hagués proporcionat més recursos, els grups independentistes, també legítimament, han decidit no donar suport a aquells pressupostos.

Per tant, com en tants i tants de temes, el fet de no estar en el Govern no ens permet desentendre'ns de la qüestió. I amb això volia acabar. President, si el seu Govern volgués governar el que té entre mans i fer-ho per al conjunt dels catalans i no només per als que pensen d'una determinada manera, aquí estem.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Jéssica Albiach. Quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. I bona tarda a totes i a tots. President, avui assistim al seu segon debat de política general, per un costat, perquè justifique el camí recorregut pel seu Govern i, per un altre, perquè des de l'oposició analitzem, bé, què ens sembla la proposta que avui ens ha fet per al que queda de legislatura, si és que en queda, que tampoc ho tenim massa clar. I la veritat és que novament, perquè aquest també és el meu segon debat de política general, novament he de dir-li que el seu discurs ens ha semblat decebedor. I li explique per què. Perquè vostè ha fet un plantejament com si vostès ho feren tot bé, no ha fet cap autocrítica i, per tant, el que va malament a Catalunya seria responsabilitat i culpa dels altres. Jo crec que aquí ha estat poquet equilibrat. I per un altre costat, perquè, malgrat que vostè ha dit que no, sí que ha sigut un debat triomfalista. A nosaltres ens ha semblat que el seu discurs destil·lava un cert aire de superioritat, quan, la veritat, no creiem que tinga motius.

Jo, si hagués sigut vostè, avui hagués sortit aquí i hagués dit la veritat. I quan demanem veritat, quan exigim veritat, no és per fer una relectura del passat, ni de per què i com hem arribat fins aquí, perquè creiem que això no ens ajudaria a avançar, perquè segurament no ens posaríem d'acord. Quan exigim veritat és per saber on som i quines possibilitats tenim per desbloquejar la situació en la que es troba Catalunya. Per tant, exigim veritat per poder avançar. Exigim veritat per reconèixer que el relat s'ha menjat la política i que la ciutadania està decebuda perquè ha vist en massa ocasions les seues expectatives frustrades. Exigim veritat també per reconèixer que s'acosta una crisi econòmica, que no és una nova crisi, que és una fase de la crisi que arrosseguem des de fa deu anys i de la qual milions de persones a Catalunya encara no s'han recuperat. I vostè parla de la dinamització econòmica després de la crisi. President, hi ha gent a Catalunya que mai ha deixat d'estar en crisi i vostè aquesta realitat no l'ha plantejat. I el pitjor de tot és que no han fet els deures perquè la nova crisi o la nova fase de la crisi que ve no torne a castigar els de sempre.

Veritat també per reconèixer –perquè aquí ha dit una veritat a mitges– l'existència d'una situació d'excepcionalitat brutal. I aquí sap que nosaltres ho compartim. Aquesta part sí que l'ha esmentat: la retallada de drets i llibertats amb intents de criminalització a tot un moviment, amb discursos plenament i absolutament irresponsables, vinculant independentisme amb terrorisme –això és una autèntica barbaritat–, amb els líders independentistes més de dos anys a presó a l'espera d'una sentència, que és cert que no augura cap esperança de ser justa. Aquesta part sí que l'ha plantejat, però no ha plantejat la segona. I la segona és que, malgrat tota aquesta situació d'excepcionalitat, malgrat tot, cal governar. I vostès no ho han fet. I també veritat per dir que la resposta que li donem a la sentència ha de servir per apropar-nos a les solucions, i que, per tant, ja està bé de discursos èpics i grandiloqüents, perquè això no es podrà aterrar després.

Veritat també per reconèixer que Catalunya no podrà avançar si Espanya no avança i viceversa. I jo sé que a vostès no els agrada en absolut que jo diga aquesta frase: Catalunya no podrà avançar si Espanya no avança. Però és que el «nosaltres podem sols» s'ha demostrat ineficaç, s'ha demostrat que no funciona. Per tant, si ja ho hem vist, no tornem a caure en la mateixa... I ara mateix estem bloquejats per un PSOE de Pedro Sánchez i Iván Redondo, que tenen una supèrbia descomunal, que estan obsessionats en restaurar el bipartidisme i en tindre les mans lliures per si en algun moment Brusselles exigeix noves retallades, poder aplicar-les tranquil·lament. Un PSOE de Pedro Sánchez que ha decidit alegrement jugar-se un resultat extraordinari del passat 28 d'abril, el proper 10 de novembre, fins i tot davant de la possibilitat d'un govern de Casado, de Rivera i d'Abascal.

També exigim veritat per reconèixer que vostès van fer una declaració d'emergència climàtica que estava buida, sense recursos, ni mesures concretes ni pressupost. Ha trigat més d'una hora en plantejar la crisi climàtica, vostè, al seu discurs d'aquest matí. I sobre la vaga de divendres, també l'hi comento: això no va d'anar a fer-se fotos ni d'anar a una manifestació; això va de polítiques públiques vinculants, perquè no tenim un planeta B, ni tenim un planeta de reserva.

Veritat també per reconèixer que aquest Govern només ha aprovat una llei en un any i mig. I veritat per reconèixer que aquest Govern, el Govern Torra-Aragonès, no ha complert els seus objectius, ni un. I clar que hi ha inestabilitat institucional a Espanya, no cal que..., vull dir, és que és evident, hi ha una inestabilitat institucional a Espanya tremenda, però això no treu que també hi ha una inestabilitat institucional a Catalunya. Una cosa no treu l'altra. No pot ser que només mirem una part de la realitat. I la realitat és que el Govern Torra-Aragonès està paralitzat i està sense rumb. I vostès no han fet la seua feina i, en lloc d'això, s'han dedicat a barallar-se internament i a competir dins del bloc independentista.

I a vostè li agrada repetir allò que a mi em sona una miqueta, l'hi he de dir, a l'Aznar del «España va bien». I per vostè l'economia catalana va bé, Catalunya va bé. I jo li dic: no, president, Catalunya no va bé. Jo li he de dir: Catalunya va malament i el seu Govern s'ha caracteritzat durant tot aquest temps per arribar tard i malament. Vostès han donat bandades en el tema nacional, desorientant i frustrant a molta gent, fins i tot, diria jo, dilapidant una part del capital polític del dret a decidir. I jo li pregunte: ha augmentat la sobirania de Catalunya durant tot aquest temps? Hem enfortit el nostre autogovern i les nostres institucions, ara que vostès tant parlen d'enfortir les institucions? Ens pot dir que ha augmentat el control sobre les nostres vides, president? I la resposta és que no. I tampoc han donat solucions a la qüestió social, i han deixat, amb el pas del temps i amb la seua inacció, cada vegada més gent a la cuneta.

I quina ha sigut la resposta d'aquest Govern? Jo l'hi diré. Hi ha hagut dos respostes que ens han cridat, la veritat, li he de dir, l'atenció. La primera, càrregues gratuïtes i violència injustificada en contra de la gent que està aturant desnonaments com el que hem vist aquesta setmana a Sants. (*Aplaudiments.*) Aquesta ha sigut una de les respostes que ha donat el seu Govern. I quina és l'altra resposta que ha donat el seu Govern? Doncs jo l'hi diré: la llei Aragonès. Una llei que obre la porta a més externalitzacions i que encara afebleix més el sistema de benestar i els serveis públics, que ja tenim prou vulnerables en el nostre país. Aquesta ha sigut la resposta i les respostes del seu Govern.

Hi insisteixo, som plenament conscients de la situació d'excepcionalitat i aquí estarem sempre per defensar drets i llibertats, però precisament per aquesta situació d'excepcionalitat necessitem un govern que gesticule menys i que governe més. Perquè, a més, el context global no ajuda, vivim en un temps que està marcat per una dretanització generalitzada, per una incertesa vital on el que semblava ahir impossible, avui s'ha convertit en la norma. Les regles del món de postguerra van saltar pels aires i la globalització que va col·lapsar el 2008 ha sigut incapaç de donar pas a un nou ordre. I, per tant, què veiem? Que no hem estat capaços, com a civilització, de

donar resposta contundent a aquestos reptes. I dins d'aquest caos polític, econòmic i social en el que vivim acabem castigant els de sempre, que són les majories de baix.

Vostè ha fet esment a alguns senyals d'alarma internacional, i a mi també m'agradaria aprofundir-hi una mica. Ens ha parlat de la guerra comercial entre la Xina i els Estats Units, ens ha parlat de l'amenaça d'un Brexit dur, que òbviament genera inestabilitat de..., ja estem veient com la locomotora alemanya comença a «gripar». Jo no sé..., no l'hi he sentit, però potser també ho ha comentat, els atacs a les refineries saudites, que el que fan és demostrar la feblesa de les nostres fonts d'energia, o la multiplicació de fenòmens meteorològics extrems, que fan palpable la realitat de la crisi climàtica. Una crisi climàtica que, també ho vull dir, no és casual i no és atzarosa, és una crisi climàtica que deriva, que és fruit d'un sistema insostenible, depredador i voraç, com és el sistema capitalista, que el que fa és, per un costat, dedicar-se a l'extracció i, per l'altre, condemnar a ser abocador una meitat del planeta.

I també vull fer referència a la vergonya de la política migratòria de la Unió Europea, que deixa morir milers de persones en la mar Mediterrània, persones que estan fugint de la guerra, de la fam, de la pobresa, de la sequera, i són les ONGs les que han de jugar-se la vida i la llibertat per poder salvar aquestes vides, perquè els estats no estan fent la seua feina i després han de suportar declaracions lamentables i vergonyoses, com les de la senyora vicepresidenta Carmen Calvo, que diu que és que no tenien dret de rescat. Una vergonya. Això és una vergonya. (*Aplaudiments.*)

I, davant d'aquest escenari, nosaltres creiem que Catalunya s'ha d'avançar, ha de reaccionar i ha de fer polítiques per al 99 per cent. I jo li dic que vostè ha fet un discurs triomfalista, perquè vostè no s'ha referit a les dades de destrucció d'ocupació, que estan aquí, president, a la caiguda del turisme, a la moderació de les exportacions. Estem veient com el PIB ja no creix al mateix ritme que creixia el primer trimestre d'enguany. Hi ha unes xifres que són desoladores de desigualtat. Per tant, són senyals davant dels quals nosaltres creiem que cal reaccionar, perquè, a més, la majoria de la gent no podrà suportar una nova onada de polítiques d'austeritat. I vostè, per això l'hi deia, ha fet triomfalisme, amb les xifres econòmiques. I, a més, pot ser que Europa, el més probable, malauradament el més segur, el que voldrà és que tornem a aplicar les mateixes receptes neoliberals de sempre, amb les retallades de despesa pública, amb les privatitzacions i amb l'erosió de salaris i de condicions contractuals dels treballadors i de les treballadores, polítiques que per un costat s'han mostrat injustes, però que a més també són ineficaces.

I, president, vostè no ha fet ni un sol esment a aquest tema. No creu que era el moment de marcar posició?, de dir que així no, que no serà el camí que nosaltres seguim? O és que –jo l'hi pregunto– estan disposats a tornar a aplicar polítiques d'austeritat en cas de que aquest crisi que està apuntant realment es consolidi i ataque Catalunya? Nosaltres volem saber com reaccionarà aquest Govern. O negaran els senyals d'alarma, com ha fet vostè aquest matí i com va fer l'altre dia el vicepresident Aragonès a RAC1? Jo crec que seria molt millor escoltar economistes de tot signe polític i augmentar la demanda interna, que és el que ens estan dient que serviria per aturar aquesta crisi.

Deia el president Artur Mas, al debat de política general de 2012, que l'austeritat calia entendre-la com a valor i no com a dogma. Jo dic: «Mare meva, “menys mal” –“menys mal”».» El senyor Aragonès riu. «Menys mal», perquè vuit anys més tard Catalunya no s'ha recuperat de les retallades. I alguns de vostès, per algunes xifres macroeconòmiques que sonen bé, ja estan llançant les campanes a l'aire. I la realitat és que aquestes xifres macroeconòmiques de les que parlen s'han aixecat sobre les esquenes dels treballadors i de les treballadores, sobre les bicicletes dels *riders* i sobre els sacrificis de la classe mitjana. És el mite del creixement. Pot ser que algunes xifres diguen que hem crescut, però a costa de qui i a mans de qui ha anat a parar aquest benefici i aquesta riquesa? I mentrestant, a l'Estat, doncs seguim amb els pressupostos del senyor Montoro, perquè la majoria progressista que va fer fora

Mariano Rajoy de la Moncloa ha sigut incapaç d'articular una majoria parlamentària sòlida per poder consolidar-se, no?

Vam tindre uns pressupostos generals de l'Estat a punt de tocar, que eren objectivament bons per a Catalunya i que eren socials, però no van prosperar perquè Junts per Catalunya i Esquerra Republicana els van tombar; la mateixa Esquerra Republicana que ara vol donar-nos lli..., lliçons d'altura d'estat –es que no me sortia ni la paraula. És que, clar, és increïble que Esquerra Republicana ens vulga donar lliçons d'estat.

I després hem vist com Sánchez ha estat incapaç d'assumir un govern d'estabilitat progressista, que ens blinde per un costat en contra de la crisi i, per l'altre, que ens ajude a solucionar el conflicte català. I, davant d'això, han preferit rondar el seu estimat Albert i, en última instància, portar-nos a eleccions. I tot perquè no el deixarem dormir –no el deixarem dormir. Doncs, com deien ahir a Twitter, «Dormidina para Sánchez», perquè en este país qui no pot dormir són les famílies que han vist marxar els seus fills i a les seues filles en busca d'un futur millor o la gent que treballa i és pobra. Així que *basta ya* de frivolitats.

I hem de reconèixer que hem trobat a faltar un partit socialista català que tinguer a veu pròpia, que no estigmatitzés el dret a decidir i que no li seguís el joc a Sánchez cada vegada que posava Catalunya com a excusa o que deia que no tenia una proposta específica per a Catalunya, perquè, total, ja valia qualsevol proposta, com a la resta de territoris de l'Estat.

I jo li pregunte, senyor Iceta, de veritat pensa vostè que hi ha una solució possible per a Catalunya de la mà d'Albert Rivera? En quins termes? Perquè deia vostè: «En els termes que ells han plantejat, no. Però potser en altres termes, sí.» Doncs jo li pregunte: en quins termes? Perquè vostè, igual que jo, hem escoltat el discurs que ha fet la senyora Roldán. Creu que d'aquí en podria sortir algun tipus de solució per a Catalunya? Jo sincerament crec que no. I per això crec que cal veritat i cal coratge per admetre-ho. Jo crec que clarament necessitem menys titulars i més taules de diàleg. Crec que cal pensar menys en els càlculs electorals i més en els càlculs que ha de fer la gent per arribar a final de mes. I crec que cal mirar més el país i menys els partits. Jo crec que aquest país el que necessita és menys sectarisme i més humilitat.

I és hora de posar-nos a treballar pensant en els propers deu anys, i no tant en la propera setmana o en el proper mes. Perquè, a més, és que la gent està farta d'unes institucions inoperants. Cada vegada ens veuen més llunyans i més inútils, i això afebleix la democràcia. Jo crec que si volem una democràcia sòlida el que cal són unes institucions que donen resposta a les preocupacions de la ciutadania.

Però tornem a Catalunya i a la realitat de milions de catalans i de catalanes que no encaixen, president, en el seu «Catalunya va bé». Jo l'hi he de dir: Catalunya ha perdut una dècada, i la majoria d'aquest país mai ha sortit de la crisi. Crec que vostè ha recorregut el país de dalt a baix, però no ha vist ni ha escoltat més enllà del que volia escoltar i veure. Està segrestat pels seus prejudicis i per unes xifres econòmiques selectives. I com vostè sempre parla de xifres i reclama xifres, jo li'n donaré algunes a les quals vostè no ha fet referència, jo crec que perquè no li agraden. A mi tampoc m'agraden, però és que obviant-les no solucionarem els problemes. Vostè ho ha ventilat amb un «tenim espais de millora», i amb el «tenim espais de millora» ja ho tenim fet. Doncs jo li posaré xifres.

Catalunya inverteix ara mateix un 20 per cent menys en polítiques socials que fa deu anys, i som els que menys hem revertit les retallades. Catalunya té les llistes d'espera en dependència més llargues de tot l'Estat, i un de cada tres dependents no rep cap prestació. Catalunya destina ara mateix a sanitat un 27 i mig menys que fa deu anys i un 12 per cent menys en educació. Per no parlar del 14 per cent de la població que treballa i és pobra, perquè també ha vist com s'ha devaluat el seu salari i té unes condicions de precarietat extrema. Durant el primer trimestre de 2019 s'han

produït més de 3.500 desnonaments. Això vol dir que, cada dia, prop de quaranta famílies perden sa casa.

I jo me pregunte, president, on estan aquestes xifres? O les xifres de pobresa infantil: un de cada quatre nens o nenes està en una situació de vulnerabilitat extrema. I vostè tampoc n'ha dit res. I jo crec que hem de reconèixer que durant tots aquests anys, i fins i tot ara mateix, guanya la Catalunya de «la Caixa» i perd la Catalunya de la gent. I aquesta realitat i aquesta veritat vostè no l'ha dit, i jo crec que era important que, un dia com avui, vostè fes palesa aquesta realitat. Perquè, a més, són dades que mostren que vostès no han fet els deures, que aquest Govern va arrossegant els peus, mentre els serveis públics cada vegada estan més degradats i mentre l'economia de la gent cada vegada es fa més estreta.

En l'anterior debat de política general vostè va dir entre poc i res dels pressupostos socials que necessitava Catalunya. Avui sí que ho ha fet. I nosaltres l'hi agraïm, perquè realment el país ho necessita. Nosaltres som conscients que el país necessita uns nous pressupostos per canviar la situació. Però diguem la veritat: si enguany, si ara mateix, Catalunya està en pròrroga pressupostària i no té uns nous pressupostos és perquè vostès no ho van fer possible i perquè vostès no ho van voler. De fet, vostè mateix, president, va dir que ara que havia acabat el cicle electoral..., això pensava, perquè ara veiem que no. Doncs vostè suposava que havia acabat el cicle electoral, ara sí que podríem seure a negociar amb honestedat. I jo li dic: nosaltres sempre, des del minut zero, vam seure a negociar amb honestedat aquests pressupostos.

I que li quede molt clar: no per aquest Govern, al qual li hem demanat una qüestió de confiança, al qual li vam demanar que convoqués eleccions; no ho fem per aquest Govern, del qual estem a les antípodes, sinó que ho fem per Catalunya, perquè tenim molt present que la nostra prioritat és cuidar i protegir la gent, i perquè amb eleccions o sense eleccions, amb aquest Govern o amb un altre govern, les escoles estan demanant a críts docents, els joves han de poder anar a la universitat si volen, els malalts necessiten atenció sanitària i hospitals públics, la pobresa ja és assalariada en el nostre país, la gent gran mereix tranquil·litat, i perquè cal proporcionar un sostre a les famílies desnonades. I també perquè creiem fermament que s'ha de redistribuir la riquesa, que hem d'avançar en feminismes i que cal protegir el planeta. Per tot això, ho fem, i no per aquest Govern, hi insisteixo, que considerem inoperant i del qual estem a les antípodes.

I tenim també molt clar i som molt conscients que seure a negociar aquests pressupostos ens pot passar una factura electoral –en som conscients, i tirem endavant amb això–, però creiem que aquest país necessita un gir social verd i morat per poder sortir de la paràlisi en la que està ara mateix. I com vostès mateixos han dit en alguna ocasió, en situacions excepcionals, cal prendre decisions excepcionals. I ens han dit, a més, que ho volíem tot, que volíem eleccions i que volíem pressupostos. Doncs jo els dic que no és que ho vulguem tot, és que lo que volem és el millor per a Catalunya, i que si el Govern Torra-Aragonès segueix sent inoperant, doncs haurà de plegar, haurà de convocar eleccions, així de fàcil, perquè el que cal és desbloquejar Catalunya. I, a més, vostè, una vegada més, ha parlat de posar en marxa Catalunya. Ja l'hi hem sentit en altres ocasions: «Cal posar en marxa Catalunya.» El problema és que vostè vol posar en marxa Catalunya amb un cotxe dièsel que té les rodes punxades i que va sense direcció. I nosaltres volem posar en marxa Catalunya canviant de model, canviant de paradigma, apostant pel transport públic i facilitant la vida a la gent.

Per tant, aquest és el futur, i jo crec que és absurd resistir-s'hi. Les eleccions podran trigar uns mesos més o menys, però aquest Govern té els mesos comptats. Vostè parla de posar Catalunya en marxa. Hi insisteixo, aquí coincidim, però nosaltres creiem que això passa per un nou govern; un nou govern que ha de ser d'esquerres, un nou govern que ha de frenar la desposseïció per acumulació, que no ha de mercantilitzar els drets socials, que ha de treballar per un nou contracte social que ens

van trencar les elits, que ha d'avançar cap a un model postcapitalista i postcreixement, que ha de donar expectatives vitals als joves i que ha de posar la vida en el centre.

I també un govern que no cal que parli tant de república, perquè la practica. Un govern que, a més, ha de ser progressista i plurinacional, que traure la religió de les escoles, que posarà la justícia social i la cultura al centre, la transició ecològica com a model i el feminisme com a mètode davant de tanta retòrica buida. En definitiva, el que volem és un govern d'esquerres que treballi per erradicar la precarietat que amenaça les nostres vides i també acabar amb el maltractament animal, del qual considerem que es parla entre poc i res en aquest Parlament.

Nosaltres som realistes, president, i sabem que l'únic que pot convocar aquestes eleccions és vostè. I per això nosaltres també pensem que s'ha de pensar en el mentrestant; hem de pensar en totes aquelles persones que cada matí s'alcen i estan angoixades perquè necessiten uns serveis públics que estiguen blindats i han d'estar preparades davant la recessió que ve. I en temps d'incertesa com els que vivim, necessitem propostes de futur, de diàleg i d'acord. Ho deia abans, menys sectarisme i més compromisos amb el país. I davant d'un govern Torra-Aragonès que nosaltres veiem que va arrossegant-se i que està esgotat, davant la proposta del govern de concentració d'esquerra, que saben que no va enlloc i que l'única cosa que intenta és amagar el fracàs del Govern actual, nosaltres el que proposem és una entesa pel futur.

Amb la desigualtat que tenim, amb la nova fase de la crisi que entra, amb la desafecció ciutadana, no només contra la política sinó en general contra els polítics, per tant, de regat curt, s'està quedant un camp meravellós perquè creixi i es consolidi una extrema dreta que cada vegada està més organitzada. I si no és l'extrema dreta, és una dretanització generalitzada, que és el que també estem veient, no només a Catalunya i Espanya sinó a la resta del món.

I per això apostem per una entesa pel futur, on tots hauríem de posar-nos d'acord en temes essencials. Per exemple, combatre la corrupció amb exemplaritat i amb transparència; en blindar els serveis públics per lluitar contra la desigualtat, que en definitiva és la principal fractura que travessa la nostra societat i, per tant, aquí també aturar la llei Aragonès. En tercer lloc, una entesa pel futur per a una recuperació de la normalitat política i del diàleg, començant per la llibertat dels presos i les preses polítiques. Quart, en saber que el nostre principal repte com a país és una crisi civilitzatòria que també implica una crisi climàtica. I, per tant, hem de posar totes les eines damunt la taula per fer front a aquesta crisi, començant pel desplegament de la Llei de canvi climàtic, que encara està aturada: inversions en transport públic, restriccions en l'ús del cotxe, prohibicions dels plàstics, un operador energètic públic, fiscalitat verda... Tenim moltíssimes eines que encara estan per desplegar. No més tenim deu anys per a aturar la catàstrofe i anem tard.

En cinquè lloc, cal una entesa pel futur, també, que acabi amb una Catalunya de primera i de segona, per combatre fermament la inequitat territorial. No pot ser que hi haja una Catalunya buidada, que es crema i que pateix l'abandonament de les institucions. Una entesa pel futur, també, que gire al voltant de la revolució més important del nostre temps, com és el feminisme, que també és el millor antídote per aturar l'extrema dreta. I una entesa pel futur que ve per ser un país d'acollida i per posar un cordó sanitari a tots els que vinculen immigració i inseguretat. Això té un nom, i es diu «xenofòbia»; per tant, no pot ser. Volem ser un país d'acollida.

I, per últim, una entesa per dissenyar un nou sistema de finançament just que no deixi a ningú enrere. Aquí també coincidim, president. Tenim un finançament que és plenament insuficient, que no només pateix Catalunya, però que també pateix Catalunya. Per tant, estarem del seu costat cada vegada que es pugui millorar el sistema de finançament, perquè és absolutament injust.

Aquesta entesa pel futur no és dels partits, sinó que és de la gent, i no pretén acabar amb la pluralitat de la societat ni tampoc amb els projectes propis de cada partit, sinó que és un pacte de mínims, és una eina per desbloquejar la situació en la que es troba ara mateix Catalunya. Perquè, a més, estem segures que la majoria de la societat catalana, independentment del que haja votat, independentment de la bandera que posi en el seu balcó, vol blindar i recuperar el sistema de benestar, vol justícia social i climàtica, vol avançar en feminisme i vol recuperar la normalitat política i acabar amb l'excepcionalitat i amb la repressió.

I aquí sí que li faria una crida a la senyora Lorena Roldán. Jo crec que, independentment de com anomeni cadascú els presos i les preses polítiques –que aquesta és la nostra terminologia, però no tothom l'ha d'agafar–, haurien d'escoltar a molts dels seus votants. Jo crec que farien bé de canviar aquest discurs d'odi i aquest populisme punitiu, que no ens porten enlloc i que no ofereixen cap solució.

Així que la nostra entesa pel futur passa per aquesta convicció, per posar per davant d'allò que ens separa allò que sí que podem compartir, perquè en definitiva totes hem comès errors i totes segurament també tenim una part de raó. Però la realitat és que Catalunya no pot seguir paralitzada; ara toca arromangar-se, fer la nostra feina amb humilitat, més i millor.

I per això cal ser conscients –i aquí sí que m'hi vull detindre una mica més– del moment d'excepcionalitat que vivim. La sentència del Tribunal Suprem previsiblement serà condemnatòria i serà dura, i jo crec que hem d'estar a l'altura. I «estar a l'altura» vol dir no instrumentalitzar, per un costat, els presos i les preses polítiques, però tampoc ser hipòcrites i fer discursos i apel·lacions genèriques que van orientades a acatar la sentència sense més. Per això nosaltres hem presentat una proposta que creiem que pot aglutinar una majoria amplíssima de la societat catalana centrant-nos sobretot en donar una resposta –i aquí vull destacar la paraula– *eficaç* a la sentència. Crec que la resposta que donem ha de ser *eficaç*. I per això volem llançar una crida a totes les forces catalanistes, per deixar enrere la judicialització, per deixar enrere les retallades de drets i llibertats, per avançar en diàleg. I això amb especial incidència li ho demanem al PSC del senyor Iceta, que miren amb «carinyo» la nostra proposta de resolució, perquè en definitiva el que volem és utilitzar totes les vies polítiques i jurídiques per a la llibertat dels presos i les preses polítiques, dels dirigents independentistes.

Perquè, hi insisteixo, jo crec que cal dir una veritat..., com he comentat, hi ha una veritat que és incontestable: mentre els dirigents independentistes estiguen a la presó, no podrem tindre diàleg i no podrem tindre confrontació de projectes en clau democràtica (*aplaudiments*). Per tant, si volem avançar, cap aquí és cap a on hem d'anar.

I acabo. Aquest debat de política general pot servir per a dues coses. Pot servir per seguir aprofundint en la desafecció ciutadana cap a les institucions, cap a la política i cap als polítics –i jo crec que si aquesta és la intenció del debat de política general d'avui només hem de seguir com hem anat fins ara, amb retrets, aïllats cadascú al seu racó, amb un discurs carregat d'ètica però buit de contingut, pensant en el proper mes però no en els propers deu anys, pensant en el partit i no en Catalunya–, o podem aprofitar aquest debat –que és el que jo els demane– com una oportunitat per arribar a consensos que permetin desbloquejar la situació. I, ho repeteixo, no estem demanant-li a ningú que renunciï als seus projectes –nosaltres, òbviament, tampoc renunciem al nostre–; només que ara creiem que per desbloquejar i per poder avançar necessitem, entre totes, fer un exercici de responsabilitat, de generositat i d'empatia.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Albiach. A continuació, en nom del Subgrup de la CUP - Crida Constituent, té la paraula el diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, volem fer palesa la nostra solidaritat amb els presos i preses polítiques, amb els exiliats i exiliades, i amb totes les persones –totes– que pateixen repressió per la defensa dels drets socials, civils i polítics, incloses –i avui especialment incloses– les detingudes del 23 de setembre, objecte i víctimes, sens dubte, del terrorisme d'estat. (*Aplaudiments.*)

Òbviament, i, en conseqüència, hem de fer referència al context repressiu en l'inici d'aquesta nostra intervenció. Les detencions del 23 de setembre són el preàmbul de les sentències del Tribunal Suprem i volen generar por, a la vegada que criminalitzar la dissidència política, forçant la imposició del relat de la violència amb el discurs de l'odi i la fractura que Ciutadans avui ha presentat com a base del relat de l'Estat. Per cert, Ciutadans, que deuen estar en estat de xoc per la propera exhumació de Franco i han hagut de recórrer a fets dels anys noranta per intentar criminalitzar l'independentisme del present. (*Aplaudiments.*)

Davant d'això, denunciem la fallida democràtica de l'Estat i també la feble reacció –ho hem de dir– de la Generalitat i dels partits del Govern, que continuen nedant i guardant la roba, així com la complicitat amb la repressió o el silenci covard i còmplice de la resta de partits. Tanmateix, a nivell popular la resposta a les sentències ja ha començat, fent palès que davant del terrorisme d'estat l'autoorganització popular, la mobilització social i la desobediència civil són el camí a seguir, sens dubte.

Una referència molt ràpida al context global –altres grups que m'han precedit ja ho han fet. Un context global de crisi econòmica, mediambiental i democràtica causada –cal subratllar-ho– per la globalització del capitalisme a escala planetària. Però parlem també del context de l'Estat espanyol, en què a aquestes tres crisis globals s'hi afegeix la crisi territorial: el règim del 78 reacciona a la seva fragilitat amb regressió democràtica, repressió, polítiques antisocials i absència de solucions democràtiques al conflicte polític a Catalunya.

Govern i qui governi després del 10 de novembre, serà més a la dreta, més d'acord amb l'IBEX 35 i la monarquia, i amb més repressió. No es donen condicions per al diàleg i la negociació, i l'Estat i el règim del 78 no ho permetran mai, govern i qui governi. La resolució del conflicte caldrà que sigui forçada. I les institucions catalanes tenen una responsabilitat cabdal en crear les condicions per tal d'arribar a una fase resolutiva del conflicte, i això cal fer-ho amb sobirania, amb confrontació amb l'Estat i sent un mur en la defensa dels drets socials, civils i polítics.

I ara passem a la situació política a Catalunya, marcada, al nostre entendre, per un govern que en aquests moments està més instal·lat en la perpetuació del marc autonòmic que no pas en trencar-lo. Mirin, senyors i senyores del Govern: qui mana a Catalunya? La Guàrdia Civil o les institucions catalanes? Està clar que avui les institucions catalanes no són un mur democràtic que s'interposi entre la repressió i la ciutadania, i, com es va demostrar als carrers la mateixa tarda del 23 de setembre, afirmem que davant la claudicació de les institucions l'alternativa és clara: poder popular.

Tampoc són vostès un mur que defensi el poble de la precarietat i de la pobresa, que castiga més d'un terç de la nostra població i n'amenaça molta més en el context de la recessió econòmica que ens arriba, sense que el Govern estigui avui blindant els serveis públics ni garantint els drets bàsics, com l'habitatge, ni redistribuint la riquesa amb unes polítiques fiscals justes i igualitàries.

Un govern que no avança ni en l'àmbit nacional ni social: ni sobirania, ni autodeterminació, ni reversió de les desigualtats, ni apropiació pública de recursos bàsics i estratègics del país –en mans privades. Un govern que protagonitza encara la repressió contra la protesta i la dissidència. Sembla, president, que els Mossos d'Es-

quadra no van fer gaire cas del seu discurs amb motiu de la nova promoció: desnonaments, col·laboració amb la Guàrdia Civil el 23 de setembre davant les protestes populars a Sabadell –avui mateix un company de Vilanova ha estat detingut pels mossos per haver protestat davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya contra l'empresonament de presos i preses polítiques– o en les mobilitzacions del 30 de gener i del 21 de desembre –amb la Generalitat com a acusació particular demanant penes més altes que la mateixa fiscalia.

I, mentrestant, Junts per Catalunya i Esquerra, més preocupats pels seus interessos electorals i per les seves disputes de poder autonòmic que no pas per un projecte de país que encari amb fermesa els reptes nacionals i socials. I, mentrestant, què ens proposen? Un govern de concentració. Un govern de concentració per seguir gestionant l'autonomia i la ficció de la negociació amb l'Estat o per continuar amb les polítiques antisocials i la repressió? O un govern de concentració per a la ruptura democràtica amb l'Estat i exercir l'autodeterminació, per defensar els serveis públics i el territori, per defensar drets socials, civils i polítics per a tothom? Un pressupost. Un pressupost per seguir obeint la troica i l'Estat? Per seguir privatitzant i venent el país? Per reproduir privilegis i desigualtats?

També ens parlen d'enfortir les institucions. Enfortir les institucions per continuar obeint l'Estat i l'IBEX 35 o per governar imposant-se als especuladors immobiliaris, aturar desnonaments i garantir el dret a l'habitatge? Institucions fortes per imposar-se als especuladors que malmeten el territori i agreugen la crisi climàtica? Per imposar-se als mercats que volen privatitzar els serveis públics i els recursos i infraestructures del país imposant-se a les empreses que precaritzin el treball i garantint un treball digne per a tothom? Obeint l'Estat per defensar drets civils i polítics? No. Cal desobeir l'Estat per defensar drets socials, civils i polítics per a tothom, quan és l'Estat qui els conculca. Volem institucions fortes per a tot això o per tal de donar continuïtat al règim autonòmic i seguir abaixant el cap davant de l'Estat?

Mirin, nosaltres fem les nostres propostes. Nosaltres fem les nostres propostes davant la desorientació, davant de la paràlisi i davant del bloqueig de l'actual Govern de la Generalitat. Fem propostes per sortir de l'atzucac. Plantegem una proposta política. L'única resposta política, avui, passa pel conflicte democràtic, un conflicte que s'ha d'expressar en molts diversos àmbits: polítics, socials i institucionals. És l'única que pot portar endavant l'objectiu de l'autodeterminació, la independència, i, doncs, la plena sobirania.

En canvi, l'única resposta que alguns dibuixen com a resposta a les sentències passa per propostes tan buides, tacticistes i partidistes com, d'una banda, la formació d'un govern de concentració nacional de més o menys ampli espectre ideològic que garanteixi el reforçament de les institucions catalanes, que eviti una nova aplicació de l'article 155, i, de l'altra, un procés més o menys continuat de mobilització popular que pugui incloure l'exercici de la desobediència civil. D'acord amb aquest pla que alguns proposen, aquests dos aspectes –el reforçament institucional, per un costat, i la mobilització i la desobediència civil, per l'altre– no poden entrar en conflicte, i, si ho fan, sempre es prioritzarà el reforçament institucional.

Aquest pla posposa indefinidament qualsevol conflictivitat democràtica real en favor de l'exercici de l'autodeterminació. I això ho posposa en favor d'una acumulació de forces que pugui expressar-se bàsicament en el plànol electoral, i que la solució d'un referèndum pactat amb l'Estat espanyol acabi caient, com si fos per art de màgia, pel seu propi pes, d'un acord amb les majories que puguin expressar-se a Catalunya i a la resta de l'Estat: un camí que no porta enlloc. Aquest camí no portarà enlloc, els ho assegurem; és una via absolutament perduda.

I vostè, president, ens ha fet un ampli llistat de tots els greuges de l'Estat, de tots els greuges que l'Estat comet amb Catalunya, de totes les conculcacions de drets que l'Estat comet amb Catalunya, que coneixem prou bé –malauradament, també les patim–, però davant de la crisi, davant de la desorientació, de la situació política ac-

tual al país, el país necessita respostes i necessita propostes que siguin viables, que siguin eficaces i que siguin reals.

I nosaltres fem la nostra proposta; esperem que l'escoltin amb atenció. Proposem un gran acord polític per l'autodeterminació, l'amnistia i els drets civils i polítics que aplegui tots els partits, grans agents polítics, econòmics, socials i culturals del país, al voltant de grans consensos sobre l'exercici de l'autodeterminació, l'amnistia i els drets fonamentals. No es tractaria d'un acord només entre independentistes, sinó d'un acord de forces democràtiques de tot signe polític sobre el dret a l'autodeterminació i també, entre altres coses, òbviament, sobre la independència.

Aquest gran acord polític i social de país hauria d'incloure els supòsits a partir dels quals el Govern hauria d'assumir una proclamació republicana amb totes les seves conseqüències, amb el suport de tots els partits i agents polítics, econòmics, socials i culturals del país, així com el compromís d'assolir una resolució democràtica del conflicte amb o sense acord de l'Estat.

En aquest recorregut, òbviament, no podem descartar tampoc la possibilitat de crear una institucionalitat provisional alternativa a l'autònoma com un instrument de contrapoder democràtic a l'Estat. El desplegament d'una acció internacional concertada a nivell institucional, polític, econòmic, social i cultural en defensa d'aquest gran acord polític per l'autodeterminació hauria de ser també un dels instruments fonamentals de l'acció política col·lectiva.

En segon lloc, amnistia total. Lligada a l'horitzó de l'autodeterminació i com a part indestruïble del programa orientat al reconeixement i l'exercici d'aquest dret col·lectiu, la defensa d'una amnistia total que anul·li totes les causes judicials imposades contra persones que hagin estat processades, jutjades, detingudes o empresonades per defensar el dret a l'autodeterminació que repari els danys causats a aquestes persones, a les seves famílies i als col·lectius dels quals formaven part, i que prevegi mesures amb relació a tots els responsables de la repressió de drets fonamentals.

I, finalment, en tercer lloc, el replantejament pràcticament total de les prioritats polítiques, pressupostàries, econòmiques, socials, financeres, migratòries i ambientals, orientant les noves polítiques a combatre de front els privilegis i les desigualtats. Això només es podrà fer a través d'un pla de xoc que permeti socialitzar tots aquells habitatges que siguin necessaris per garantir el dret a l'habitatge i eliminar fins als mínims possibles l'especulació amb aquest dret.

També unificar, nacionalitzar i racionalitzar tots els centres i recursos educatius i sanitaris del país en sengles sistemes públics, únics, universals, gratuïts i de qualitat.

Garantir la inversió pública en drets com la salut, l'educació, el treball i un entorn habitable a través d'una reforma radical del sistema fiscal que garanteixi un sistema efectiu i real de redistribució de la riquesa, i també a través de la reducció al mínim possible de totes aquelles despeses previstes en cossos repressius i d'armament, perquè cal. Cal que l'independentisme lideri el canvi cap a una societat veritablement democràtica, justa, igualitària i solidària, a la vegada que plenament compromesa amb el planeta. L'esquerra independentista està a punt.

I, finalment, quina és la clau de volta de tot plegat? L'empoderament i l'autoorganització popular, per garantir la força social necessària per forçar les institucions a un nou camí de defensa de drets i d'exercici de l'autodeterminació; desobediència civil per forçar la desobediència institucional; confrontació per crear les condicions internes i internacionals de resolució del conflicte, la fi de la repressió, la garantia de drets socials, civils i polítics, i l'exercici efectiu de l'autodeterminació.

Poder popular com a força principal per tal d'assolir la necessària, la imprescindible ruptura democràtica amb l'Estat, que és la clau que ens ha d'obrir el pany de la porta a l'autodeterminació, als drets socials, als drets civils i als drets polítics per a tothom als Països Catalans.

Gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. ¿Cómo abordar un debate de política general cuando hay un gobierno que no gobierna, que carece de los elementos esenciales que cualquier gobierno democrático en occidente necesita para seguir adelante, no tiene mayoría parlamentaria que le apoye, no tiene presupuesto? ¿Cómo abordar un debate de política general cuando hemos asistido a un proceso de degradación deliberado del parlamentarismo en Cataluña sustituido por la acción directa? ¿Cómo abordar un debate de política general cuando parece que ya esté dicho todo, durante tanto tiempo –el 24 de julio celebrábamos un pleno muy parecido al de hoy? Pues lo abordamos con ánimo y con optimismo, porque no renunciamos a la política, a la política de verdad, a la de las instituciones democráticas, a la parlamentaria, a la política de la ley, no a la de los disturbios en la calle.

Y, para poder hacer un diagnóstico de la situación actual, me permitirán que vaya un poquito atrás y me remonte a 1990. ¿Por qué elijo esa fecha? En esa fecha se considera que se inicia la aceleración del proceso de construcción nacional diseñado por Jordi Pujol a través del Programa 2000. Yo les planteo unas preguntas. ¿Tiene hoy la Generalitat más o menos competencias que en 1990? Ustedes dirán que insuficientes, pero es evidente que tiene muchísimas más. ¿Tiene hoy la Generalitat más capacidad recaudatoria que en 1990 o menos? Ustedes dirán que insuficiente, pero infinitamente más; en 1990 no tenía absolutamente nada. ¿Tiene la Generalitat hoy más funcionarios o menos que en 1990? Es difícil, el cálculo. Algunos hablan de que se ha multiplicado por doscientos en este período; otros, por trescientos. No diré una cifra concreta; lo que es evidente es que no tiene nada que ver con aquellos años en los que..., el mismo Jordi Pujol, en sus memorias, decía que la Generalitat –cito textualmente– «éramos Prenafeta y yo». Eso no tiene nada que ver.

Pues bien, planteadas estas cuestiones, la siguiente pregunta que convendría hacer es: ¿está mejor hoy, Cataluña, o en 1990? Es cierto que ha habido avances en la tecnología que permiten que en cualquier sociedad occidental vivamos más cómodamente, y eso no es una excepción aquí, pero si lo analizamos desde el punto de vista del liderazgo y la competitividad, podemos concluir rotundamente que hoy estamos peor que en 1990, y, curiosamente, con más competencias, con más funcionarios y con más dinero que en 1990.

Y, curiosamente, «Madrid» –acabado en te, como les gusta decir–, con menos competencias y menos impuestos, está mejor que en 1990. Sí, así es. En 1990 Cataluña era la primera comunidad en renta per cápita de España; hoy es la cuarta. En el año 2008, el PIB de Cataluña creció un 2,6 por ciento; el de Madrid, un 3,2. Pero lo peor es que estamos hablando de que casi se produce un sorpasso. En los años ochenta, Cataluña crecía prácticamente cada año el doble que Madrid, y el sorpasso estaba absolutamente a una distancia cósmica de poder producirse; repito, con más competencias, con más dinero, con más funcionarios. Lo que nos lleva a concluir, como señalaba recientemente el economista Francesc Moreno, que a Cataluña le ha sentado mal el autogobierno. Es decir, que cuanto más grande se ha hecho la Generalitat, peor le ha ido al conjunto de los catalanes.

¿Significa eso que las políticas de descentralización regidas por el principio de subsidiariedad son malas? No necesariamente. Castilla y León y la Rioja lideran hoy los ránquines de la OCDE en calidad educativa; nosotros estamos a la cola. A ellos les ha sentado bien el autogobierno; a nosotros, mal. Y no es un problema de dinero, por mucho que digan. Ustedes siempre dirán que es insuficiente, pero en 1990 tenían mucho menos y a Cataluña le iba mucho mejor.

Y eso ¿por qué sucede? Treinta años después, la respuesta ya es indiscutible. Si el autogobierno se dirige a la construcción nacional y no a las políticas públicas de calidad, destruye todo lo que toca, y eso es lo que llevamos viviendo aquí demasiados años. Desde 1990 se ha ido alimentando un monstruo que nos ha conducido al delirio grotesco que vivimos en los últimos años, y que me gustaría describir a través de cinco puntos.

El primero: una administración catalana, devoradora feroz de recursos, que ha ido socavando paulatinamente al sector privado para crear unas elefantiásicas estructuras que no son de estado pero que sí que son altamente improductivas, cuando no directamente una losa. Esa es la verdadera losa que tenemos los catalanes; no Madrid, esas estructuras.

Dos: un proteccionismo lingüístico que ha acabado generando una endogamia, buscada, por supuesto. Cuando nosotros decimos que un barcelonés puede presentarse a una oposición en Málaga tranquilamente y que un malagueño encuentra una barrera de entrada, eso ha sido buscado. Porque ni siquiera..., yo, evidentemente, no estaría de acuerdo, pero ni siquiera se ha buscado un punto intermedio, ¿no?, por ejemplo, que alguien pueda competir en igualdad, y luego, al cabo de un par de años, exigirle unos determinados conocimientos de la lengua cooficial. Bueno, pues hubiera sido una media. No, es que ustedes lo que no querían es que vinieran. Por eso solo una de las diez mejores notas del MIR en 2018 ha pedido destino en Cataluña; en los años noventa eran ocho de cada diez. Esto era el paraíso donde quería ir todo el mundo, y ahora es el infierno del que se quiere ir todo el mundo.

Y a ustedes esto no les parece mal. No les parece mal, porque en definitiva ustedes creen que todo esto es suyo y para su disfrute. Es aquello que en feliz expresión acuñada por los profesores Benito Arruñada y Víctor Lapuente..., definieron como la «clerecía catalana», ese entramado parasitario de la construcción nacional que afecta a la cultura, a la educación, a las entidades sociales; en definitiva, a todo. En definitiva, también, que la paella de verano de Rahola..., a sus miembros les ha ido muy bien en la vida, pero al resto de catalanes les ha ido bastante peor.

Tres: la mayor presión fiscal, con muchísima diferencia, de toda España: quince impuestos propios. Tenemos que irnos a ocho, a Andalucía, en segundo lugar –segundo lugar, ocho–; Madrid tiene cuatro. Nada que ver con 1990. Antes se atraía a la gente, ahora se la asusta.

Cuatro: me parece curioso que hable usted del Pacto para la Industria; *parole, parole...* Sobre esto algún día escribiré, porque estoy en ello. Lo que han buscado ustedes es la aceleración consciente del proceso de desindustrialización de Cataluña por motivaciones estrictamente políticas. ¿Por qué? No es casualidad que llamen «colonos» a los miles de compatriotas que vinieron aquí a trabajar precisamente en esa industria. Da la sensación de que hoy les molestan. Da la sensación de que necesitan que se vayan no sé si doscientos mil o trescientos mil. Es aquella expresión que cuando se discute con ustedes de política..., cuando los argumentos les fallan, recaen siempre en esa *finezza*, que es decir «*si no t'agrada, fot el camp*». Seguro que os ha pasado alguna vez: discutís con un nacionalista, y si empezáis a ganar el debate..., «*si no t'agrada, fot el camp*». Eso es, en definitiva, lo que buscan.

Y cinco: la destrucción de la histórica diplomacia catalana que había contribuido decisivamente a ayudar a la economía catalana y del resto de España, y que ha sido sustituida por personajes absolutamente estraños como Salvinis, Bossis, la ultraderecha de Flandes, de Finlandia, por no hablar ya de Pamela Anderson o de Yoko Ono –fichaje, este último, providencial, habida cuenta de la capacidad de la señora para dividir incluso las uniones más legendarias.

En definitiva, mientras el proceso de construcción nacional siga vivo, más pobreza tendrá Cataluña. Y ese es el error conceptual del PSC, con muchísima diferencia, porque ustedes siguen insistiendo en que más autogobierno es la solución. Todo lo contrario: mientras el proceso de construcción nacional siga vivo, ese autogobierno

seguirá siendo utilizado para destruir la convivencia y la economía catalana. Y si hoy estamos peor que en 1990, en 2030 la decadencia será irreversible.

Pues bien, el final de este delirio solo podía ser la sustitución de la política parlamentaria por un movimiento populista identitario. De acción directa, sí: 6 y 7 de septiembre, desobediencia civil, todo lo que hemos vivido. Y, por desgracia, el encumbramiento de terroristas asesinos condenados, como Carles Sastre, o secuestradores, como Arnaldo Otegi, encumbrados y elevados a la categoría de hombre de paz.

Señor Torra, si a usted Carles Sastre, que le puso una bomba en el pecho a Bultó, le parece un hombre de paz, es normal que confunda usted violencia y paz de manera irreversible e irresoluble. Sé que no todos ustedes son así, pero no se atreven a hablar por miedo a que les llamen *botifler*. Qué triste, no ser hombres y mujeres libres y poder decir lo que opinan libremente...

Porque están también percibiendo una verdad muy dolorosa, y es que la menor movilización social del separatismo ha coincidido con sus líderes procesados y juzgados por graves delitos contra la democracia. Es el valor pedagógico de la ley –el valor pedagógico de la ley. Eso provoca una enorme frustración, y que aquellos que creen en la «paz» al estilo Otegi se estén haciendo con el liderazgo del movimiento, porque esa es la clave de lo que está ocurriendo ahora mismo.

El verdadero drama hoy, 25 de septiembre de 2019, y el verdadero debate, no es «independencia sí» o «independencia no»; eso está apartado. El verdadero debate es la posibilidad de que el movimiento separatista adopte un giro dramático en su estrategia y liderazgo hacia escenarios que bien podrían helarnos la sangre. Y esos escenarios... Me importa bastante poco lo que piense el señor Torra, porque ya sé lo que piensa; me importa mucho más lo que piensa usted, señor Iceta, porque la ambigüedad y el relativismo tienen un límite, en esta vida, por muy inteligente que sea y se crea –que también sea–, pero tienen un límite. Reflexione un poquito sobre ello.

Pues bien, años de pedagogía, años de pedagogía de desobedecer la ley, nos han conducido ahí. Es la estrategia de aquello que mi buen amigo Juan Milián ha definido como el «búnker de Waterloo», que todo lo bloquea, que todo lo boicotea; juegan caprichosa y frívolamente con el futuro de todos, autocomplacientes, encantados de haberse conocido. Porque Laura Borràs ha leído *El Quijote*, qué culta; en cambio, los españoles dicen: «Es que no sabemos leer.» Ese es el «nivel Maribel» del búnker de Waterloo. Si se vieran ustedes con mis ojos, angelicos, cambiarían bastante su opinión tan autocomplaciente de ustedes mismos.

Pues bien, esa pedagogía del odio a todo lo español se traduce en una ofensiva campaña para retratar a España, una de las veinte democracias plenas del mundo, un socio fiable en todo occidente, como una dictadura de represión y de tortura. Ya está bien, con el argumento. Ya está bien, señor Torra. Ni represión ni tortura. Aquí la única tortura que tenemos que aguantar con paciencia franciscana son sus monocordes peroratas matutinas a medio camino entre lo inmoral y el aburrimiento más plomizo. Señor Torra, si tiene que declarar la independencia de Cataluña, hágalo ya, hoy, aquí y ahora; pero, por el amor de Dios, no nos torture más con sus monsergas, porque eso sí que no hay quien lo aguante. Se lo ruego encarecidamente. (*Alguns aplaudiments.*)

¿Qué podemos hacer los demócratas para revertir esta situación? Para empezar a acabar con esta pesadilla, hemos propuesto a los grupos de Ciudadanos y del PSC una moción de censura. Y digo bien: «empezar a acabar», porque soy plenamente consciente –no soy un ingenuo– de que tendría pocas posibilidades de prosperar. Pero últimamente hago referencia a la moción de censura que presentó Felipe González, que perdió en el Pleno del Congreso, pero ganó ante la opinión pública, y construyó pocos meses después una gran mayoría.

Tenemos la obligación, los demócratas catalanes, de construir un mensaje de esperanza para millones de catalanes, que asisten, estupefactos, al espectáculo de su gobierno autonómico. Nuestro sistema nos exige una moción de censura constructi-

va, es decir, con un mínimo programa común. Nosotros apostamos por un compromiso democrático, un compromiso democrático que garantice un gobierno de Cataluña al servicio de la convivencia, la estabilidad y la seguridad de las personas ante las amenazas de insurrección y desobediencia civil lanzadas por el presidente de la Generalitat de Cataluña.

Es un compromiso democrático no ideológico, de mínimos, para poder lanzar adelante esa moción de censura, y que tendría dos elementos esenciales. En primer lugar, recuperar el espíritu del 6 y 7 de septiembre, cuando los demócratas catalanes, incluidos los comunes –quién os ha visto y quién os ve–..., para ser capaces de defender la ley y la democracia. Quién os ha visto y quién os ve, pero bienvenidos seríais también otra vez al espíritu del 6 y 7 de septiembre. Y, en segundo lugar, un plan de prevención de los disturbios que puedan suceder en Cataluña para proteger la libertad de movimiento de los catalanes, su derecho de acudir a su lugar de trabajo, su centro escolar, coger un tren, su coche, ir a una carretera..., durante todos estos días.

Y quiero realizar una apelación a Ciudadanos como líderes, fuerza más votada, que deberían liderar –sería normal– esa moción de censura. Muchos han depositado esperanzas en todos nosotros para que hagamos algo. Ustedes se refieren repetidamente a errores del pasado de mi partido; yo creo que en algunos casos exageran, pero no he tenido ningún inconveniente en reconocer públicamente, incluso aquí, algunos que habíamos cometido. Les quiero pedir que no se escuden más en ellos, que no los utilicen como excusa para no hacer nada, y, sobre todo, cuando digo que no los utilicen como escudo..., porque saben perfectamente que desde el punto de vista intelectual es un argumento deshonesto y decepciona a mucha gente.

Y, finalmente, quería dirigirme al PSC; ya sé que hoy en día es tener más moral que el alcoyano, pero no pierdo la esperanza. Ustedes sueñan con un tripartito con Esquerra Republicana, creen que es la solución. Pero tengo la obligación de recordarles lo mismo: si ustedes participan de un gobierno que sigue teniendo el proceso de construcción nacional como eje vertebrador, les pasará como con el anterior tripartito, que estuvieron a punto de autodestruirse. Y lo peor: Cataluña continuará con su imparable decadencia.

Lo que les proponemos nosotros sé que es un camino mucho más complejo, más largo, más difícil, muchísimo más tortuoso, pero es el bueno. No lo duden, es el bueno. Es el bueno desde el punto de vista político; es el bueno desde el punto de vista ético, y es el bueno desde el punto de vista moral. Por eso, aunque solo seamos cuatro y se rían, ganaremos, porque tenemos la razón.

Muchísimas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat senyor Sergi Sabrià. Quan vulgui.

Sergi Sabrià i Benito

Bona tarda. President –que m’ha dit que tornava de seguida–, president del Parlament, diputats i diputades, som aquí, a les portes d’una de les tardors més difícils, de ben segur, de la nostra història. D’aquí a no massa dies es farà pública la sentència del Tribunal Suprem, una sentència que, en qualsevol cas –perquè l’absolució, malauradament, ja no l’esperem–, serà un atac a les nostres institucions, als nostres lideratges, als nostres drets i a les llibertats de tots els catalans. En definitiva, un atac a la mateixa democràcia.

Ho serà, perquè és la reacció d’un estat contra un moviment polític que l’ha fet trontollar. De fet, l’únic moviment polític que ha fet trontollar l’*statu quo* els últims quaranta anys: l’independentisme. Un projecte polític que s’ha anat fent gran cada vegada que hem passat per les urnes, que ha estat tolerat mentre era minoritari i que

ha fet aflorar la pitjor cara de l'Estat tan bon punt s'ha convertit en majoritari i ha volgut fer realitat les seves propostes polítiques.

Un estat que defensa la seva integritat territorial vulnerant els drets, oblidant els deures i renunciant a allò que és més bàsic: la defensa de les llibertats i de la democràcia. Tothom sap que no hi va haver els delictes que s'imputen, que només és un intent d'escarmentar els representants d'una opció política, d'atemorir els ciutadans que comparteixen aquest projecte. Però si una cosa hem deixat clara moltes vegades és que no ens cansem, que no ens rendim i que no desapareixerem. Ho diu sempre l'Oriol Junqueras, i si ell no es cansa, si ells no es cansen, si ells no es rendeixen, no ho farem nosaltres.

Som aquí per guanyar la llibertat del nostre país, per construir una república diferent a l'Estat on hem de viure avui, justa, neta, pròspera, acollidora, de tothom i per a tothom. Un projecte que és gegantí i que és tan difícil com il·lusionant. Un projecte que només creix, perquè quan l'abracem ja no el pots abandonar, ni tan sols quan els somriures han deixat pas als barrots i a la repressió.

En definitiva, som aquí avui, una altra vegada, amb la voluntat de seguir lluitant, i de fer-ho amb les úniques i les millors eines que coneixem: les urnes i els vots; la democràcia com a eina d'un moviment sempre, sempre, sempre, sempre pacífic. Sempre pacífic, senyora Roldán. Ja n'hi ha prou. Ho pot dir cent cinquanta mil vegades; pot seguir intentant crear un relat fals, pot seguir amenaçant el president i tota la bancada, però el seu xou no ens canviarà ni la determinació ni la voluntat. La seva irresponsabilitat no canviarà les nostres conviccions ni l'única forma que contemplem per portar a terme el nostre projecte polític: urnes, la fórmula que a vostès els fa més por.

I seguim amb les urnes, perquè la tardor estarà marcada per unes altres urnes, per unes eleccions espanyoles, unes eleccions fruit de la incapacitat d'escoltar i de pactar; unes eleccions fruit de la manca d'una cultura democràtica consolidada, fruit de l'excés de testosterona, de la calculadora electoral de Pedro Sánchez, del pànic permanent a seure i a parlar.

Una vegada es van espantar per la paraula «relator» i per quatre fatxes a Colón. Ara ja sabem que els espanta quelcom tan senzill com la idea d'una cadira. Vam avisar i reavisar (*remor de veus*): nosaltres venim a dialogar.

El president

Un moment, diputat. Diputats... Continui.

Sergi Sabrià i Benito

Nosaltres venim a dialogar, i ho hem avisat i reavisat, perquè això tard o d'hora acabarà en una taula.

Però també vam avisar a la darrera campanya: si poden, pactaran amb Ciutadans, i ho faran contra Catalunya. I com que no hi van arribar a temps, ens aboquen a unes noves eleccions per tornar-ho a provar. Doncs nosaltres hi tornarem per tornar-ho a fer impossible una altra vegada, per tenir l'oportunitat d'obligar-los de nou. Perquè, com sempre diu Gabriel Rufián, el PSOE no dialoga; se l'obliga a dialogar. Doncs tornarem a Madrid més forts per tornar-los a plantar una cadira al davant, la cadira de la qual es va aixecar la senyora Carmen Calvo i de la qual nosaltres mai ens hem aixecat. I, per responsabilitat, no ens n'aixecarem mai, malgrat tot, malgrat que ens en sobrarien els motius. Només creiem en la política, per resoldre els conflictes polítics, i mai, mai, mai tancarem aquesta porta.

S'acosta l'octubre, i s'acosta en un context de màxima inestabilitat per a l'Estat, a precari institucionalment, però amb l'aparell a punt per tornar la repressió a la seva màxima expressió, reblant el clau amb la sentència de la causa general de l'Estat contra l'independentisme, una causa que caldrà que tots plegats denunciem internacionalment i, alhora, respondre-hi enfortint les nostres institucions conjuntament, unitàriament, coordinadament.

De l'octubre del 2017..., no va acabar re, però en vam aprendre molt. És evident que no vam aconseguir l'objectiu que ens havíem plantejat, però també és veritat, com diu sempre Raül Romeva, que, malgrat que el camí fa molta pujada, som més a prop que mai del cim. Avui, certament, patim moltíssim, i gràcies a aquells que s'ho van jugar tot seguim tenint a les nostres mans una oportunitat històrica per aconseguir la llibertat. És veritat que no esperàvem un nivell de repressió com el que ens vam trobar, ni tampoc de violència contra els ciutadans, però ni renunciem ni fem passos enrere; més aviat al contrari, n'aprenem per continuar avançant.

Ara ho reconeixen tots els actors implicats: estem en una fase d'acumular forces, on ens haurem de preparar més i millor, però no tingueu cap dubte que ho aconseguirem. Som aquí perquè el nostre objectiu és millorar les condicions de vida de la gent, dels ciutadans d'aquest país, i per això som independentistes, perquè sabem que és l'única manera de fer-ho possible. Volem una societat més pròspera, més justa, més igualitària i més democràtica, i no hi ha cap més opció viable. I ens preparem a partir dels aprenentatges de l'octubre del 17.

I en aquesta fase de preparar-nos per tornar-hi, no renunciarem ni un minut a millorar les condicions de vida de la gent d'aquest país, perquè és el que ens toca fer, sempre i a tot arreu; batallarem pels drets polítics i nacionals amb diàleg i no-violència, però alhora ens fem nostres totes les necessitats del dia a dia. Perquè el país no avança cap enlloc si en el mentrestant no donem les millors condicions possibles de vida a la nostra gent, i només podem fer-ho construint cada dia una societat millor. Per nosaltres la clau de volta és la independència, i la millor eina, la república. Però, mentre no la tenim, no ens podem quedar de braços plegats; el dia a dia ens exigeix els recursos per fer-ho possible.

I en tenim pocs, però més dels que teníem: 2.500 milions d'euros de més en despesa social. Ho tornaré a repetir: 2.500 milions d'euros més que al darrer pressupost aprovat, que podem invertir en despesa social. Tenim els pressupostos prorrogats des de fa dos anys, i ampliar la despesa en 2.500 milions és a les mans de tots nosaltres. És a les vostres mans. Per reforçar el sistema d'assistència social, per reduir taxes universitàries, per millorar la sanitat, per finançar les places públiques de llars d'infants, per blindar alguns dels pilars de la nostra societat. Com hi podem renunciar?

La proposta del Departament d'Economia per al 2020 és superior, fins i tot, a la del 2019, aquesta que ni tan sols va arribar a la cambra perquè alguns, per electoralisme pur, van renunciar a negociar. I avui Catalunya necessita pressupostos. És urgent. Tenim una oportunitat per fer-ho, i us demanem a tots un esforç. Un esforç per blindar els drets socials de la ciutadania, drets que avui portem per escrit en les propostes de resolució que presentarem aquest vespre: ports segurs, escola inclusiva, lluita contra la pobresa energètica.

I avui aquí no puc repassar-ho tot, però sí que m'agradaria posar l'accent en tres pilars fonamentals del futur, que alguns dels grups també han tocat i el president també: l'emergència climàtica, el feminisme i la lluita contra la corrupció, com a exemples, només, de cap on hem d'avançar.

El futur del país només passa pels drets i les llibertats, pel benestar dels ciutadans en igualtat d'oportunitats, per la justícia i la defensa de les llibertats, per acabar amb les desigualtats, per acabar amb totes les desigualtats. I és un futur que volem polièdric, amb tots els matisos: nacional, social, econòmic, feminista, ecologista, energètic. I en totes les arestes d'aquest futur, que volem complet, hi hem de posar el fila l'agulla des de ja. No podem quedar-nos enrere en res, perquè ja fem tard.

No podem posar més excuses en la lluita contra l'emergència climàtica; no fem prou i no farem prou. L'únic futur que ens queda per al planeta és no seguir fent el que hem fet fins ara. Hem de fer un canvi de model de societat, un canvi de model productiu, amb polítiques concretes, amb fets, amb passos. N'hem fet de petits, de massa petits, i no podem dubtar més. Sortim de la buidor i omplim-ho de contingut.

Ens toca a ser valents i liderar un canvi que no té retorn, perquè només la lluita per una sobirania energètica responsable, democràtica i sostenible ens garanteix el futur com a país.

Ens ho recordava dilluns una joveíssima activista, la Greta Thunberg, plantant cara als mandataris d'arreu del món, i amb raó ens ho tornarà a exigir la ciutadania aquest divendres una altra vegada: «Assumim els reptes que ens pertoquen i no robem ni traïm més el futur de les generacions que vindran.»

Tampoc podem quedar-nos a mig camí en la perspectiva de gènere: necessitem que les dones estiguin al centre de tot. I només podem fer-ho si d'una vegada llegim totes –ho repeteixo, totes– les polítiques des d'aquesta perspectiva de gènere. Ho vam fer al juliol en un ple aquí al Parlament i ho tornem a posar avui sobre la taula, i ho farem fins que la tombem: necessitem la derogació de la Llei d'estrangeria per garantir els drets de les dones migrades. Hem de desplegar la Llei d'igualtat efectiva de dones i homes. Hem d'acabar amb la bretxa salarial, i no podem seguir perpetuant estereotips patriarcals ni als mitjans de comunicació ni als mitjans audiovisuals. Necessitem ser *molt* ambiciosos en aquest àmbit, perquè fa massa temps que estem condicionant la vida de la meitat de la població del nostre país. La Catalunya que volem construir ha de garantir l'absoluta igualtat d'oportunitats a la meitat de la població, o no haurà valgut la pena.

Són molts els eixos indispensables en un debat de política general. En aquest Ple volem destacar-ne un altre, perquè la república que volem només té sentit si és neta, absolutament neta. Per això hem de bastir una estratègia contra la corrupció, que garanteixi sense fissures la integritat pública. Hem de lluitar contra el frau fiscal, de nou també amb mesures concretes, implacables contra qui mina i lamina la base de la confiança política.

Sí, sobirania energètica i sostenible, feminisme i lluita contra la corrupció: tres pilars fonamentals que han d'orientar el nostre futur, tres pilars fonamentals a l'hora de blindar els nostres drets, que han d'anar, com deia, acompanyats de les lluites contra les desigualtats, contra la pobresa, contra la pobresa energètica, al costat de la construcció d'una escola inclusiva i capdavantera, d'un sistema sanitari modern, eficient i de qualitat, i de tants exemples més que podríem posar.

Només resoldrem tots aquests reptes que tenim com a societat, però, amb les eines d'una república plenament sobirana. En l'actual situació sabem, i ho hem comprovat reiteradament, que només podem avançar de manera parcial, perquè el fre més gran que té la societat catalana és avançar contra un estat. La independència no és només un desig, un somni, per a molts de nosaltres: és una necessitat perquè aquest país se'n pugui sortir, perquè la gent d'aquest país pugui viure millor. Sabem –ho hem pogut demostrar una vegada i una altra– que dins de l'Estat espanyol simplement és impossible, perquè ni volen ni poden canviar, l'Estat és irreformable.

I moltes generacions abans que nosaltres de catalans ho han intentat, però l'Estat espanyol no vol ser reformat. Senzillament, perquè ha estat construït des de la imposició, i perquè els valors de la pluralitat, els valors de la negociació i el respecte a les minories no han estat els valors predominants d'unes elits que controlen aquest Estat des de fa generacions i generacions. Són molt més d'honor que de pacte, de vèncer que de convèncer, d'imposar que d'acordar. I n'hem tingut una mostra clara amb la negociació per la investidura o amb el mateix procés judicial contra l'independentisme.

Però..., és més: l'actual Estat, controlat i dirigit pel règim del 78, hereu directe del règim anterior, és absolutament immobilitista; és l'Estat dels privilegis, dels oligopolis, que defensa els interessos d'uns pocs per sobre dels interessos de la majoria. Ho veiem amb la factura de la llum més cara de tot Europa, ho veiem amb casos com el Cas-tor, ho veiem amb la defensa aferrissada dels bancs en lloc de defensar les persones, ho veiem cada vegada que es tanca un negoci a la llotja del Bernabéu. I, una vegada

més, hem pogut evidenciar que és autoritari i repressiu: qualsevol que vulgui acabar amb un règim establert patirà les conseqüències d'una repressió ferotge.

Irreformable, immobilitista i autoritari; aquest és l'Estat en el qual vivim avui. La independència és el mecanisme de supervivència i de canviar les coses que tenim els catalans: o construïm la república catalana o no ens en sortirem. I precisament això és el que hem fet: l'independentisme, com deia a l'inici, és l'únic moviment capaç de fer trontollar aquest *statu quo*. Enfront d'aquests socialistes immobilitistes, que es beneficien d'aquest *statu quo*, d'aquells que no s'atreveixen a canviar-lo, nosaltres liderem amb determinació el canvi social més profund i renovador de l'Europa del segle XXI. L'independentisme és l'única amenaça real als privilegis del règim del 78; per això és qui, en nom de la unitat d'Espanya, ha patit i pateix, i patirà, persecució i repressió sense contemplacions de l'Estat. I aquí podem tenir una part del camí compartit amb tots aquells que també volen acabar amb aquests privilegis.

Si durant decennis el catalanisme majoritari va aportar infinitat de propostes que volien modernitzar, que volien democratitzar, que volien trobar l'encaix de Catalunya al si d'un estat que, com dèiem, no volia ni ser reformat ni respectar la seva pròpia pluralitat, avui podem dir que l'aportació més important que podem fer des de l'independentisme al conjunt de la societat espanyola és justament acabar amb el règim del 78, amb aquest règim autoritari, injust, repressiu i demofòbic. Podem caminar plegats, avui, amb aquells que no comparteixen el somni de la independència però que volen tombar el règim del 78, perquè ajudar-nos serà ajudar-se en la seva lluita, perquè la consecució dels nostres anhels d'independència els apropiará també als seus objectius. No en dubtin.

Perquè nosaltres no volem canviar una bandera per una altra; volem construir una societat més justa, més lliure, més igualitària, i sabem la manera de fer-ho: a les urnes, i desbordant democràticament i pacíficament l'Estat. I la repressió n'ha estat la resposta, sempre la repressió, perquè no tenen res més. Per això sabem que ens en sortirem. No podran mantenir sempre els nivells actuals de repressió, perquè ja n'estan començant a patir algunes conseqüències a nivell reputacional. Sabem que si persistim, guanyarem –ens ho deia també l'Oriol Junqueras en una carta aquesta setmana–; probablement haurem d'entrar en una fase on caldrà combinar la resistència –com durant el franquisme– amb el reforç i enfortiment del moviment per prendre de nou la iniciativa. Construir des de la resistència, avançar des de la democràcia, com ho hem fet sempre. Hem de convertir el dolor i la injustícia de la repressió que imprimeix l'Estat en una fotografia a ensenyar internament, internacionalment, i convertir-la en força i en motor per avançar.

Ara que ha fet dos anys del 20 de setembre, alguns han recordat que aquell dia va ser l'inici del triomf definitiu de l'U d'Octubre. Molts vam saber, aquell dia, veient la reacció de la gent, que l'Estat havia perdut la batalla per impedir l'U d'Octubre. Patíem pels nostres companys i companyes detinguts, i avui alguns són aquí amb nosaltres. Ens indignàvem per la violació de la seva intimitat i pel tractament comunicatiu que estaven fent la judicatura i la Guàrdia Civil d'aquells registres i d'aquelles detencions. I vam sortir al carrer, pacíficament i cívicament, per expressar els nostres sentiments, per res més, per molt que alguns hagin construït un relat fictici i fals que hagin fet servir per bastir una farsa judicial; per res més, per molt que hi insisteixin i hi insisteixin.

Vam sortir al carrer pacíficament i cívicament –i també cal recordar-ho– per barrar el pas a unes forces de seguretat que volien entrar, violentar, la seu d'un partit democràtic sense ordre judicial. La provocació als companys i companyes de la CUP, que era una provocació a tots els demòcrates, també formava part d'aquesta farsa, d'aquesta causa general, d'aquest intent de demonitzar i acabar amb un moviment polític democràtic i pacífic com és l'independentisme.

Però aquell 20 de setembre, malgrat els patiments que va generar i que avui encara comporta en molts de nosaltres, també va ser la constatació per l'Estat que no se'n

sortiria. Per això aquella data és també simbòlica per a qui ens vol sotmesos, perquè aquell dia tampoc ens el perdonaran mai. La repressió no va començar el 20 de setembre, com tampoc acabarà amb la sentència del Tribunal Suprem, però les dues són dues dates molt simbòliques.

La casualitat –o no– ha fet que la proximitat de l'aniversari d'una i de l'adveniment de l'altra ens hagi sorprès amb una altra maniobra repressiva de l'Estat. Fa dos dies nou persones van ser detingudes en una ràtzia orquestrada des de l'Audiència Nacional i executada per la Guàrdia Civil. De les nou, set avui les tenim incomunicades en un quarter per qui va coordinar les estomacades i la violència de l'U d'Octubre, pels qui van orquestrar l'única violència que va existir: la de la Guàrdia Civil i la de la Policia Nacional espanyola. I aquestes persones avui són assenyalades pel mateix aparell judicial que va tenir confinada la Tamara en un procediment secret, acusades de rebel·lió i de terrorisme.

I anem tenint les imatges i les notícies amb comptagotes. I són olles velles, i són entrades desmesurades a domicilis a altes hores de la matinada, amb criatures dormint: violència gratuïta i brutalitat policial. Tot fa tuf, una vegada més, d'operació mediaticopolicial per criminalitzar un moviment pacífic, per fer-nos por, perquè ens espantem. No se'n van sortir fent creure a ningú més que ells mateixos l'existència de violència o de *tumultos* la tardor del 17, i busquen desesperadament aquesta violència. La necessiten per justificar allò que és injustificable: la persecució de la ciutadania per la seva ideologia, la voluntat de mantenir un règim –el règim del 78– per sobre de qualsevol intent de reforma, de revisió o de superació, la creença que per defensar la sacrosanta unitat de la nació espanyola tot s'hi val: la mentida, les falsedats, les operacions d'estat i, arribat el cas, la brutalitat –també la brutalitat.

Cada dia que passa ens demostren que necessitem blindar-nos més i més els drets, perquè es vulneren de manera reiterada. També els nacionals, els civils i els polítics; ahir n'és un exemple més. Volen la criminalització de l'independentisme, inocular-nos la por per crear un relat bèl·lic a les portes de la sentència. Blindem-nos els drets: el dret a la llibertat d'expressió, de manifestació, a la llibertat ideològica, a judicis justos, i ho mantindrem sobre la taula fins que us caigui la bena dels ulls.

S'han de complir les resolucions del Grup de Treball contra la Detenció Arbitrària de l'ONU, cal posar fre a l'abús judicial de la presó preventiva, i calen mecanismes compensatoris per a qui la pateix injustament i qui acaba, finalment, absolt. Llibertat immediata dels presos i retorn dels exiliats, arxivament de totes les causes contra l'independentisme. Demà portarem tot això a votació al Ple, i ho farem tantes vegades com calgui, sobiranament. Qui hi serà, defensant tots els drets civils i polítics d'aquest país? Nosaltres hi érem, hi som i hi serem.

I precisament per això avui també entomem l'autocrítica. Hem vist actuacions i fets els darrers dies –també a casa nostra– que no ens han agradat prou, que no ens hi hem sentit còmodes. I no deixarem de dir-ho: és important veure on ens equivoquem i dir-ho, i corregir-ho, sense por, de cara, perquè això és, també, el que ha de fer diferent el nou país que volem.

Amb la sentència de l'U d'Octubre hem d'entrar en una nova fase, una nova fase que ens permeti avançar. Hem de passar, com li hem sentit dir també al president, d'una fase més defensiva a tornar a prendre de nou la iniciativa. Una fase on tocarà tornar a guanyar forces i que ens ha de permetre preparar-nos per al proper embat, que el voldrem –com sempre– democràtic, però el voldrem –també– decisiu. Perquè si una cosa tenim clara a Esquerra Republicana és que volem guanyar de debò. Ni falses promeses, ni proclames buides, ni fum: volem construir un projecte guanyador que ens permeti aconseguir la llibertat.

Avui sabem que no és un problema de voluntat ni de valentia; és un problema de força. I la nostra força rau en la cohesió del país, i s'ha d'assentar sobre una majoria social a tot el territori. Volem ser més per guanyar per desbordament democràtic. Superar el 50 per cent en unes eleccions és una fita que no serà suficient per si sola,

però que ens és necessària per poder avançar. Necessitem poder demostrar una majoria per obtenir el reconeixement internacional; volem ser tants que fem inevitable la independència mitjançant l'exercici de l'autodeterminació. Com més àmplia, com més diversa, com més gent aglutini, més consistent i més imparable serà el nostre projecte.

La resposta a la sentència ens ha d'ajudar a asseure l'Estat a negociar: a negociar una solució política que ha de passar, sense cap mena de dubte, per l'exercici del dret a l'autodeterminació. Sabem, ara que han passat dos anys, que caldrà tornar a passar per les urnes per referendar la voluntat dels ciutadans de Catalunya. I en això crec que avui hi coincidim la majoria del moviment polític: el referèndum d'autodeterminació és la millor eina per legitimar la república i aconseguir la independència, i així ens ho assenyalen també a nivell internacional. I sabem que caldrà forçar l'Estat a acceptar-lo utilitzant la via del diàleg institucional, però no només; que caldrà treballar molts fronts a la vegada: la mobilització i la desobediència civil poden esdevenir eines igual d'imprescindibles que el diàleg institucional, de la mateixa manera que cal aprofundir en les relacions i oportunitats que tindrem també a nivell internacional.

Sabem que per aconseguir-ho haurem de ser encara més forts, a les institucions i també a la societat. Hem de seguir construint una solució pacífica basada en el vot i en la democràcia. Hem de seguir amb la mateixa determinació. Hem de continuar incansablement un camí que sabem que no té retorn. I ho hem de fer des d'un independentisme obert i transversal, alineat estratègicament i capaç de teixir aliances amb els autodeterministes. Hem de tornar a aconseguir un consens estratègic per poder avançar. Aquest és el repte que tenim ara i avui.

Serem independents i ho serem de manera pacífica i democràtica. La nostra estratègia passa ara, doncs, per empènyer l'Estat espanyol, i fer-ho contra la seva pròpia voluntat, a una sortida pacífica i democràtica, que passarà, inevitablement, per l'exercici del dret a l'autodeterminació del poble català.

I com forçarem l'Estat a una solució pacífica i democràtica? A través de quatre eixos complementaris i que ja hem anat apuntant: per desbordament democràtic –creixent i creixent a cada nova cita electoral, sent cada vegada més–; treballant l'opinió pública internacional, explicant com és aquest Estat i què és capaç de fer per defensar la unitat del regne, buscant sempre complicitats també a fora; reduint cada dia la dependència econòmica de l'Estat afavorint exportacions i treballant l'enfortiment de la pròpia economia, i apostant, com hem fet sempre, per la mobilització.

Hem de desbordar les urnes. Hem d'explicar-nos i convèncer que l'únic futur possible per a aquest país és la independència d'un estat que ens encotilla. Hem d'enfortir-nos on més còmodes estem, a les urnes. Les solucions només poden ser polítiques, democràtiques i pacífiques, perquè el debat és polític, i no claudicarem davant un relat judicial fals i injust.

No ens aturem. Som exactament on érem, amb els nostres objectius intactes i amb més ganes que mai de continuar. Llibertat, autodeterminació i independència. O amnistia, referèndum i república. Aquest és el nostre full de ruta per aconseguir construir una societat millor, una república que no deixi ningú enrere.

Treballarem per l'amnistia en el cas que la sentència sigui condemnatòria, perquè és l'única manera que ens permetrà avançar en l'escenari polític. I sabem que acabarem votant, perquè la democràcia és la millor manera de resoldre aquesta qüestió. La recepta passa, doncs, per la resistència davant la repressió i l'exercici de la força democràtica. No descansarem fins a la victòria, d'això en podeu estar ben segurs, perquè, com diu l'Oriol Junqueras, si persistim, guanyarem. I persistirem. I guanyarem.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn del diputat senyor Albert Batet. Quan vulgui.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, molt honorable president Torrent. Molt honorable president Torra, consellers i conselleres, diputats i diputades, també diputats que no poden ser presents en aquest hemicicle, que són membres d'aquest Parlament, com el president Puigdemont, com el conseller Comín i com el conseller Romeva, que estic convençut que ens segueixen, tal dia com avui de fa quaranta-sis anys van detenir Salvador Puig Antich, el 25 de setembre del 1973. Li van prendre la llibertat i la vida, acusat de ser autor dels trets que van causar la mort de l'Anguas Barragán i d'haver participat en un atracament d'un banc. Posteriorment el van jutjar en un consell de guerra i el van condemnar a mort. Va ser l'última víctima per pena de mort a Espanya, l'any 1974. Tenia vint-i-cinc anys.

Després de molts anys de lluita personal, en silenci, la família va poder demostrar, a partir de nous testimonis, com el sumari va ser alterat i com es van fer desaparèixer proves clau que podrien haver evitat la condemna de mort. Tanmateix, a dia d'avui l'Estat espanyol i el seu Tribunal Suprem continuen sense voler revisar el procés, de la mateixa manera que han tardat quaranta-quatre anys vergonyosos a decidir si treuen o no el dictador Franco del Valle de los Caídos.

A Catalunya, en canvi, el 4 de juliol del 2017 el Govern del president Puigdemont publicava al butlletí oficial de la Generalitat de Catalunya la Llei 11/2017, amb la qual el Parlament va aprovar per unanimitat de tots –i «de tots» és de tots els partits polítics d'aquesta cambra– la reparació jurídica de les víctimes del franquisme, inclòs Salvador Puig Antich. Des d'aquí vull enviar una forta i sentida abraçada a les famílies de tots els represaliats del franquisme, a totes les famílies que encara no saben on tenen enterrats els seus pares, les seves mares, els seus avis i les seves àvies.

El cas del Salvador Puig Antich és un exemple, sense matisos, de com actua en termes de justícia i democràcia Espanya i de com actua en termes de justícia i democràcia Catalunya. Espanya i Catalunya, tan a prop i tan lluny.

De la mort de Salvador Puig Antich fa quaranta-cinc anys, però del cas de la Tamara Carrasco només fa uns mesos. La Tamara és una veïna de Viladecans, d'una família treballadora de Viladecans. El 10 d'abril del 2018 la Tamara fou detinguda per la Guàrdia Civil al seu domicili per un presumpte delictes de terrorisme, acusació que es basava en un àudio de WhatsApp on parlava només d'una vaga general indefinida. Fou empresonada preventivament a Madrid i posteriorment la fiscalia l'acusà de terrorisme, sense aportar proves, de preparar un atemptat contra una caserna de la Guàrdia Civil a Barcelona i d'idear una crema de banderes a Balsareny. Fins al 30 de maig d'aquest 2019 va tenir prohibit sortir de Viladecans, confinada a casa seva.

Algú es pot imaginar com li ha canviat la vida, a la Tamara Carrasco? Algú es pot imaginar com l'ha afectat, a ella i la seva família, aquesta situació? Han passat quaranta-cinc anys entre Salvador Puig Antich i Tamara Carrasco. Dos casos diferents en dues èpoques diferents i contextos diferents, però tenen un comú denominador, un element comú: són víctimes del sistema judicial repressor de l'Estat espanyol, que aleshores i ara continua funcionant de la mateixa manera, fent desaparèixer i inventant-se proves, creant falsos relats per alterar la realitat. Tan a prop i tan lluny.

Així mateix, aquest dilluns a la matinada es van produir detencions a independentistes, igual que Tamara Carrasco, acusats presumptament de terrorisme. Com deia Winston Churchill, democràcia és que et truquin a la porta a les sis del matí i sàpigues del cert que és el repartidor de la llet. Des de fa dos anys –ja fa massa temps– l'Estat espanyol ens truca a la porta a les sis del matí, i no és el repartidor de la llet. L'independentisme pateix una persecució injusta totalment intolerable.

Dos líders socials i cívics a la presó, com Jordi Sànchez i Jordi Cuixart, per haver convocat una manifestació, que veuen créixer la seva família; aquests dies hem vist com el Jordi Cuixart ha pogut ser pare i només ha tingut sis hores per veure el seu fill acabat de néixer. La presidenta del Parlament de Catalunya, la presidenta Carme

Forcadell, a la presó, també per permetre un debat parlamentari. El Govern legítim de l'U d'Octubre, a la presó i a l'exili. El vicepresident Junqueras i els consellers Turull, Romeva, Forn, Bassa, Rull, a la presó; o també a l'exili: els consellers Puig, Comín, Serret, Ponsatí i el president Puigdemont, com la resta de membres del Govern encausats.

Diputades d'aquest Parlament, a l'exili, com la Marta Rovira o l'Anna Gabriel. Diputats d'aquest actual Parlament, encausats. Companys seus, com és el cas d'en Lluís Guinó, com és el cas d'en Josep Maria Jové i d'en Lluís Salvadó. Tots els encausats del Jutjat 13: polítics, tècnics i directors de mitjans de comunicació. La cúpula dels Mossos d'Esquadra, encausats a l'Audiència Nacional: el major Trapero, el secretari general Cèsar Puig, el director de la Policia i diferents comandaments dels Mossos d'Esquadra. Persones de l'entorn personal del president Puigdemont, que, per ajudar-lo, estan sent perseguits, com és el cas d'en Jami Matamala. O per què no recordar el president Mas, la Joana Ortega, la consellera Irene Rigau i el conseller Homs, també ara amb una sentència del Tribunal de Cuentas que els demana molts diners pel 9 de novembre.

Des de fa dos anys Espanya reprimeix. I reprimeix tant polítics com societat civil, com l'Adri Carrasco, com la Tamara, com en Valtònyc, com tantes i tantes desenes de ciutadans anònims que estan sent perseguits. Avui mateix s'ha fet una vista judicial per una publicació d'un llibre de l'U d'Octubre, *On és l'Estel·la?* Avui mateix. I, això, amb alguns polítics fent declaracions incendiàries més la complicitat d'alguns mitjans de comunicació, i, *voilà*, ja tenim el relat, el titular: «L'independentisme és violent», «Els independentistes són terroristes». Que quedi clar, que quedi molt clar: som gent de pau –som gent de pau–, el moviment independentista és pacífic i no violent... (*Aplaudiments.*) Ser independentista no és cap delictes. Només volem viure en pau i en llibertat. Només volem justícia i una Catalunya lliure. Només volem respecte i democràcia. Volem un millor país per a 7 milions i mig de catalans i de catalanes.

Senyora Roldán, ha tingut tot un discurs de trenta minuts per demanar disculpes, i hem vist una actitud totalment contrària respecte –no ho ha volgut fer, i no ho ha fet– de les declaracions del dilluns, totalment inadmissibles. Les seves acusacions velades al president Torra no es poden permetre ni tolerar. Ha passat tots els límits possibles. Sabem que venen eleccions i que vostès fan campanya gràcies a Catalunya, però en política no tot s'hi val, senyora Roldán. Li demanem que rectifiqui i que demani disculpes. Si no ho fa, sàpiga que demanarem la seva reprovació com a portaveu d'un grup parlamentari d'aquí, el Parlament de Catalunya, perquè les seves paraules són totalment inacceptables. (*Aplaudiments.*)

Esperem també el suport de diferents polítics, de diferents forces polítiques democràtiques d'aquest Parlament, dels senyors i senyores del Partit Socialistes i dels comuns, i d'alguns que també han rectificat i van esborrar els seus tuits perquè anaven contra la presumpció d'innocència. Vostès toleraran que la senyora Roldán faci aquest tipus d'afirmacions? (*Pausa.*) Prou mentides, prou repressió, prou falsos relats, prou repressió del 155 i del rei. No tenen cap altra proposta per a Catalunya? Només tenen la repressió? Tan a prop i tan lluny.

Ho deia el president Torra: l'Estat utilitza la justícia i la policia per crear un relat fictici de violència. No ens enganyem: l'única violència que hi ha hagut a Catalunya va ser la de l'U d'Octubre, l'única violència que han patit els ciutadans a Catalunya va ser un dia U d'Octubre. Ni oblit ni perdó. Ens en recordarem tota la vida, del que va passar el dia 1 d'octubre de l'any 2017 aquí a Catalunya.

Perquè si una cosa tenim clara a Catalunya és el pacifisme i la democràcia, i el respecte del resultat de les eleccions, i el respecte dels resultats electorals. Espanya no ha respectat cap dels resultats electorals, de les decisions sobiranes que han pres el Parlament de Catalunya i el poble de Catalunya durant aquests últims quinze anys. I comencem amb l'Estatut d'autonomia de l'any 2006, estatut referendat, tom-

bat pel Tribunal Constitucional. O els comicis de l'any 2015, de Junts pel Sí. O El referèndum de l'U d'Octubre; tampoc ha acceptat el seu resultat. O les eleccions del 21 de desembre, que van revalidar el referèndum de l'U d'Octubre –impedint, per exemple, la restitució del president Puigdemont.

Però és que, a més a més, han suspès diputats electes, d'aquestes últimes tres convocatòries, al Congrés dels Diputats, i han alterat majories parlamentàries, com aquí, al Parlament de Catalunya. O, per exemple, regidors, com el cas del Quim Forn a l'Ajuntament de Barcelona. O, per exemple, vetant l'entrada del vicepresident Junqueras, del conseller Romeva i del president Puigdemont al Parlament Europeu, que no van poder representar els seus milers de votants que van tindre en aquestes eleccions del Parlament Europeu.

Aniran contra tots i cadascun de nosaltres, acusant-nos, si cal, de violència, si cal, de terrorisme –si cal, s'ho inventaran–, quan el moviment independentista és i serà nítidament pacífic. A Catalunya ens hem compromès reiterades vegades amb la no-violència. En canvi, al Regne d'Espanya mai s'han compromès –mai– a excloure l'ús de la violència per impedir la independència. Ho sabem ben bé, ho hem patit. Ja l'han exercida de forma contundent quan vam fer l'U d'Octubre. És més, han arribat a verbalitzar, membres del Partit Socialistes i del Partit Popular, que estaven disposats a tot, fins i tot a passar els límits que calguessin, per defensar la unitat espanyola, que estaven disposats «a pagar *cualquier precio*». Però ja els aviso: no ens rendirem, no tenim por, no defallirem. Vostès estan disposats a pagar qualsevol preu per evitar la independència de Catalunya, nosaltres no. Justament per això molts volem la independència, per viure en un estat de dret democràtic i social de debò. Tan a prop i tan lluny.

Nosaltres no tenim ni cap Villarejo, ni clavegueres de l'Estat, ni el CNI, ni la fiscalia, ni el Tribunal Suprem ni el Tribunal Constitucional. Nosaltres no fem guerra bruta, nosaltres respectem la democràcia. Perquè aquest estiu el senyor Villarejo va fer una carta que déu-n'hi-do, queda ben retratat, aquest gran Estat espanyol, estat de dret. Quines garanties podem tenir? Sortia de tot, allí, des de la Corinna fins al Nóos, passant pel Daesh, atemptats a Barcelona, etcètera. Mare de Déu Senyor, quin estat de dret és l'Estat espanyol –quin estat de dret–? Quines garanties? Nosaltres no tenim ni volem secrets d'estat.

Mirin, quan perds un pare, ets un orfe; quan perds la dona, ets un viudo; quan perds un fill, no hi ha paraula al diccionari que ho pugui definir. Aquesta frase d'en Javier Martínez, pare d'en Xavi, el nen de Rubí mort a l'atemptat a la Rambla del 17 d'agost de 2017..., en Javier, el seu pare, va decidir emprendre una lluita que a dia d'avui continua: la lluita per la veritat. I es pregunta –i ens ho preguntem molts, també– per què hi ha partits polítics que no volen fer una comissió d'investigació dels atemptats al Congrés dels Diputats, només per saber què va passar. Mentre aquí al Parlament de Catalunya hi ha una comissió d'investigació sobre els atemptats de l'agost a Barcelona i a Cambrils, Partit Popular, Ciutadans i Partit Socialista ho han vetat al Congrés dels Diputats. I la justícia espanyola, a l'Audiència Nacional, rebutja investigar els vincles entre el CNI i l'imam de Ripoll perquè no ho considera necessari. Tan a prop i tan lluny.

I tan a prop i tan lluny, també, en les diferències, sobretot –i avui ho deia el president Torra d'una forma molt clara–, a l'hora de fer política, de com entenem la política els catalans i les catalanes. A ningú se li escapa que ara fa un any aquí a Catalunya teníem una situació molt difícil, una situació política molt greu: teníem aplicat el 155, ja vivíem amb el pes de la repressió al damunt. I, malgrat aquestes dificultats, els partits independentistes vam decidir, per responsabilitat, fer govern, efectiu i autonòmic, però govern. Per responsabilitat, per donar respostes a les necessitats de la ciutadania, per recuperar les institucions, malgrat els efectes del 155, que encara patim; malgrat la intervenció econòmica de la Generalitat de Catalunya, com de bon matí explicava el president Torra; malgrat la pressió judicial envers els cossos de seguretat; malgrat les imputacions; malgrat els judicis dels presidents de

la Generalitat i a ciutadans anònims; malgrat fins i tot les limitacions que l'Estat espanyol ens imposa a la nostra voluntat d'actuar com a govern, a Catalunya fem govern i avancem, per responsabilitat.

I mentrestant, observem i veiem, amb sorpresa i estupefacció, com vostès defugen d'una forma totalment irresponsable els reptes que tenim com a societat i es permeten el luxe de no fer govern, i es permeten el luxe de tornar a convocar eleccions. I tot per evitar el diàleg, i tot per evitar un relator, i tot per evitar un govern de coalició, i tot per evitar parlar de Catalunya, i tot per intentar evitar parlar d'una solució a un conflicte polític. Només és estètica; no hi ha res, només defensa de la unitat d'Espanya. A l'Estat espanyol prefereixen eleccions al diàleg, a l'Estat espanyol prefereixen eleccions a fer política, a l'Estat espanyol prefereixen eleccions a trobar una solució al conflicte polític que existeix a Catalunya amb l'Estat espanyol.

I mentrestant l'Estat espanyol, això sí, continua en fallida; una fallida que, escoltin, agafa i abasta molts àmbits i podem..., en tots els àmbits, i després ja hi entraré al detall. I aquí vam decidir fer govern, també ho haguessin pogut decidir fer vostès. I després venen avui aquí i fan uns discursos, com ha fet la senyora Roldán, com ha fet el senyor Iceta, com ha fet el senyor del Partit Popular... Escoltin, vostès no tenen autoritat per parlar de responsabilitat (*remor de veus*), vostès no tenen autoritat per parlar d'estabilitat política, vostès no tenen autoritat per parlar d'acció de govern, vostès no tenen autoritat per acusar el Govern de la Generalitat de Catalunya...

El president

Silenci...

Albert Batet i Canadell

...d'inestabilitat i d'inacció. (*Aplaudiments.*) Si allà on tenen vostès responsabilitats, prefereixen anar a eleccions per no parlar del conflicte amb Catalunya. Escoltin, en tres anys, quatre eleccions a l'Estat espanyol –quatre eleccions–, dues mocions de censura. (*Remor de veus.*) Sí, aquí a Catalunya també n'hi va haver, però gràcies a vostès, que van aplicar el 155 i van convocar d'una forma il·legítima unes eleccions al Parlament de Catalunya, per això hi van haver eleccions. (*Aplaudiments.*)

I és més: mocions de censura que prosperen gràcies als vots independentistes, i després què han fet, senyors del Partit Socialista? Què han fet durant aquest any i mig al Govern? Ja els ho dic jo: un consell de ministres a Barcelona –això sí, Barcelona col·lapsada. I què van decidir en aquest consell de ministres? Canviar el nom de l'aeroport del Prat per dir-ne «Josep Tarradellas». Moltes gràcies per la seva gran acció de govern envers Catalunya durant aquest any i mig, senyors del Partit Socialista. (*Aplaudiments.*)

Mirin, ja ho saben, Junts per Catalunya ens farem valdre. (*Remor de veus.*) Com deia ahir el president Puigdemont...

El president

Silenci...

Albert Batet i Canadell

...vostès no ens respecten. Doncs nosaltres ens farem respectar. Als catalans i les catalanes les urnes ens agraden. Potser hi ha alguna excepció, com la portaveu del Partit Socialista, la senyora Eva Granados, que diu que creu que no ha de ser la ciutadania qui dirimeixi unes qüestions tan importants com el dret de l'autodeterminació; una manera estranya d'entendre la democràcia, senyora Eva Granados, deu convindre amb mi.

Però bé, en general als catalans ens agraden les urnes i nosaltres sempre pensem que són una oportunitat, si es respecta el resultat de les eleccions, si es respecta el mandat de la gent que vota a les eleccions, no si s'impedeix i es posen traves perquè es pugui desenvolupar. I llavors la feina és dels polítics, de posar-nos d'acord o no, de donar respostes a les ciutadanes. Nosaltres no tenim por al pacte, nosaltres,

el conjunt dels independentistes, no tenim por al diàleg, no ens fan por els governs de coalició; és més, crec que amb els diferents pactes municipals hem demostrat que fins i tot no tenim por a pactar ni amb vostès, senyors del Partit Socialista, cap dels independentistes, perquè som gent de responsabilitat, de pacte i de diàleg, i amb ganes de fer política. En canvi, a Madrid, ni política, ni pacte, ni diàleg ni governs de coalició. Tan a prop i tan lluny.

Saben vostès quines conseqüències ha tingut tot això? Limitar la tasca executiva, limitar la tasca legislativa. I com si Espanya anés tan bé, tu! El 98 per cent d'endeutament sobre el PIB; un atur del 14 per cent, dels més alts de la Unió Europea; el tercer estat que creix menys des del punt de vista de la productivitat; el fons de pensions, en *quiebra*; fracàs escolar per tot arreu. Escoltin, com si no tinguéssim problemes. Però, això sí, no hi patiu, tot això al pamflet del senyor Borrell de l'Espanya Global no hi surt, eh?, tot això al pamflet del senyor Borrell no hi apareix.

I tanmateix a Catalunya avancem, i avui el president crec que ho ha denotat d'una forma molt important. Gràcies, també, als esforços del Govern de la Generalitat de Catalunya, de les seves institucions i de la seva gent. Ens podem sentir orgullosos de la Catalunya del treball, de la gent emprenedora, dels que aixequen cada dia la persiana, de la Catalunya de la innovació, que busca l'excel·lència, de la Catalunya que treballa per al present, per construir un futur millor. Aquesta és i serà la Catalunya que avança.

El president Torra n'ha donat dades concretes: com creix l'economia catalana, com creixen les exportacions, com ha disminuït la taxa d'atur durant tot aquest temps, els diferents plans en l'àmbit social, com hem retornat les pagues extres als funcionaris, l'esforç que s'ha fet a totes les conselleries des de l'Administració, com abordem el tema del canvi climàtic, un repte que tenim com a Govern i com a país, al qual s'intenta donar resposta, com també s'aborden totes les noves inversions necessàries, com el corredor del 5G. Sí, el corredor del 5G, una inversió superimportant per al desenvolupament econòmic de Catalunya, i, en canvi, vostès el prohibeixen. Aquesta és la realitat: un govern que té projectes per avançar i un Estat espanyol que és un fre, una cotilla a la voluntat de desenvolupar un model de societat i de país millor per a tots els catalans i el conjunt dels 7 milions i mig dels catalans i de les catalanes. Tan a prop i tan lluny –tan a prop i tan lluny. I aquí intentem avançar.

Acabo. Aquesta és la Catalunya del treball, i aquesta també és la Catalunya de l'orgull, la Catalunya que treballa perquè té un projecte: la independència. Perquè ho ha dit perfectament aquest matí el president Torra, perquè el dèficit fiscal és un dèficit social i per això la independència és el millor projecte social per a tots els catalans i les catalanes. La Catalunya que no s'oblida del dia a dia, però tampoc de l'horitzó que més de 2 milions de catalans van fixar l'1 d'octubre del 2017, la Catalunya que necessita sortir d'Espanya per poder entrar plenament al segle XXI.

Dos anys després de l'inici de la repressió contra l'anhel de llibertat dels catalans, ara estem a punt de rebre la sentència del Tribunal Suprem contra el Govern, les institucions d'aquest país i els líders socials que van encapçalar la mobilització col·lectiva. Han estat dos anys molt durs, no han estat dos anys fàcils, per a moltes persones que ho han patit en primera persona, per a les seves famílies, molt durs també col·lectivament per a l'independentisme; dos anys en què l'Estat no ha proposat res per a Catalunya, més enllà de mantenir la repressió –tant ho ha fet el Partit Popular com el Partit Socialista– i la negació del dret d'autodeterminació; dos anys perduts per resoldre políticament un problema polític que es resol amb política i amb diàleg de debò, no estètica del diàleg.

Però la sentència, sigui quina sigui, ha d'obrir una nova etapa, l'etapa en què l'independentisme unit i determinat reprendrà la iniciativa com ho va fer l'U d'Octubre. Ho hem de fer més units, més forts, més preparats. Hem de tornar a explicar per què volem un estat independent, un estat en què, des del respecte a tots els drets fonamentals, construirem un país més lliure, més pròsper, més just, més equitatiu, un estat solidari amb els pobles que l'envolten, col·laboratiu amb els reptes globals des

d'un nou humanisme davant de situacions preocupants com la situació dels migrants i la lluita contra el canvi climàtic. Volem la independència perquè volem una Catalunya millor dins d'un món millor.

I en aquesta nova etapa que marcarà la sentència contra l'U d'Octubre tornarem a traçar un camí unitari, perquè hem de continuar denunciant el front repressiu de l'Estat espanyol, però també perquè hem de fer possible el nou Estat català. Els garanteixo que trobarem la manera, que trobarem el camí perquè la voluntat majoritària expressi la seva determinació a les urnes. Espanya i Catalunya, tan a prop i lamentablement tan lluny, perquè la llum sempre guanya a la foscor.

Moltes gràcies a tots i a totes.

El president

Gràcies, diputat. Finalitzades les intervencions dels grups, a continuació, i per respondre aquestes intervencions, té la paraula de nou el president de la Generalitat. Quan vulgui.

El president de la Generalitat

Bona tarda de nou. Aniré contestant a cada un dels grups, com faig habitualment.

Miri, senyora Roldán, jo l'anava escoltant avui a vostè i em recordava aquell dia en què tristament la senyora Arrimadas va acomiadar-se de la cambra, en el que jo vaig intentar transmetre-li el que significaven aquest tipus de posicions, aquest tipus de discursos com els que vostès fan, el que deixen aquests discursos, que és el no-res, l'absolut no-res.

Avui ens hem trobat davant d'un discurs seu maldestre, repetitiu; si em permeten, doncs, l'expressió, d'un desenfocament absolut, però, això sí, amb els clàssics, ja habituals, *hits* de Ciutadans del «*chiringuito*», de la «*vía eslovena*», del «*pirómano*», del «*golpista*». No seria un discurs de Ciutadans si no sortissin aquests *hits* a cada discurs, efectivament. Però jo voldria contestar-li alguna d'aquestes expressions que vostè ha utilitzat, perquè em sembla que no es poden deixar passar en seu democràtica d'un parlament democràtic.

Vostè diu: «No, és que vostès viuen en un país imaginari.» No hi ha res d'imaginari en la presó i en l'exili, senyora Roldán –no hi ha res d'imaginari. I allà on hi hagi representants escollits pel poble de Catalunya, sigui a la presó o a l'exili, el president de la Generalitat hi serà, i els visitaré. Hi aniré totes les vegades que calgui, que els quedi ben clar.

Avui ha tornat a cometre un altre error personal, almenys respecte a mi. Així com l'última sessió vostè parlava del càncer, avui s'ha atrevit també a parlar dels discapacitats i m'ha tornat, si m'ho permet, a posar en una situació que personalment he de tornar a denunciar. No s'atreveixi tampoc mai a dir-me que no tinc empatia o que no faig tot el que puc per a les persones amb discapacitat d'aquest país, no m'ho torni a dir mai més. (*Aplaudiments.*)

M'ha avançat que ja m'han tornat a denunciar, per la pancarta dels presos polítics i exiliats del balcó de la Generalitat. No en tenia cap dubte, que ho farien. Espero que vostès tampoc no en tinguin cap de quina serà la meua posició respecte a mantenir la pancarta al balcó de la Generalitat. (*Aplaudiments.*)

Vostè parla sovint –vostès parlen sovint– de «colpistes», referits al Govern de Catalunya que, democràticament escollit, amb un mandat democràtic, amb totes les votacions democràtiques, va tirar endavant el referèndum d'autodeterminació. I, clar, és que hi ha un problema, de debò, conceptual, en aquest tema. És que quin cop d'estat més estrany, que es faci democràticament, no? És que alguna cosa passa, aquí. Quan tu respectes la voluntat popular, com vostès poden parlar de «colpistes»? No utilitzin més aquesta expressió, perquè no és una expressió... (*Remor de veus.*) Perdonin, parlo jo i vostès ara escolten. (*Aplaudiments.*) No, perquè jo tinc la mala sort, com tenen els consellers de la bancada, d'estar molt a prop del Grup de Ciuta-

dans, i els asseguro que no paren de parlar, és que és una cosa que..., de debò, per cortesia parlamentària, jo els prego que, si vostès volen fer comentaris, els facin en un to de veu acceptable, només faltaria, però que, si us plau, comentaris que solen ser molt desagradables?, emergència habitacional? Doncs se'ls guarden per a vostès i almenys no ens arriben a nosaltres. (*Remor de veus.*) Però és que és veritat, jo lamento molt les pobres conselleres i consellers que estan aquí, el que han de suportar.

Sobre els fets de dilluns, jo només em referiré a un tema que em sembla molt rellevant, i voldria recordar el comunicat que ha fet Jueces para la Democracia qüestionant l'escrit de la fiscalia. Em sembla molt rellevant, perquè qüestiona que s'hagi fet aquest judici d'acusació. En canvi, vostès ja ho donen per descomptat tot. Un diputat d'aquesta casa s'atreveix a dir: «Hay bombas», i després esborra el tuit. Però vostès avui aquí han parlat de goma-2, han parlat de terrorisme. No poden atemptar d'aquesta manera, salvatgement, contra el dret i la presumpció d'innocència. Respectin els drets de tothom. Com nosaltres respectem els seus, els constitucionalistes. Nosaltres respectem els seus drets. Hi ha algú de vostès a la presó o a l'exili? –ho pregunto: hi ha algú de vostès a la presó o a l'exili? Perquè, és clar, quan resulta que vostès normalment sempre diuen que els constitucionalistes resulta que s'ho passen tan malament... Aquí hi han persones que estan encausades, que estan a la presó durant dos anys, dos anys de presó preventiva. El Jordi Sànchez i el Jordi Cuixart, líders socials que senzillament demanaven el sí per al referèndum –demanaven el sí per al referèndum. Dos anys a la presó! És que no és tolerable. Per tant, respectin a tothom, respectin els drets humans.

I acabo. Després parlarem de dos temes, que també n'ha parlat vostè, sobre el pla de govern, però volia fer aquesta primera intervenció sobre temes més polítics.

Aquesta fotografia de l'atemptat. La veritat és que crec que aquesta vegada jo no puc parlar ja dels cartellots. Aquesta vegada aquesta fotografia no l'hauria d'haver exhibit, vostè, mai –mai–, senyora Roldán –mai, mai. (*Aplaudiments.*) Perquè aquesta associació que està vostè pretenent fer d'independentisme igual a terrorisme, igual a ETA, és d'una irresponsabilitat colossal, enorme –enorme–, per al que són les consciències d'aquest país.

Em diu: «No, vostè s'escuda, no dona respostes, no apareix...» Miri, en el temps que porto de president he fet set compareixences, en aquest Parlament: una sobre l'actualitat política i judicial; una altra sobre les condicions laborals dels treballadors públics i el funcionament dels serveis públics; una altra sobre el pressupost; una altra sobre la composició i estructura del Govern, i una per donar compte del primer any de mandat. Cinc debats: un sobre l'orientació de política general; un altre sobre prioritització de l'agenda social i recuperació de la convivència; un sobre la infància; un altre sobre el cop a la democràcia –cop a la democràcia–, i un altre sobre la Catalunya real. Títols memorables i que els futurs investigadors i historiadors que es capbussin en les sessions de control, en els diaris oficials del Parlament diran: «Però aquesta gent... “Cop a la democràcia”? Però si estaven votant. “Catalunya real”? Doncs de què devien parlar?» En fi, els comportarem un maldecap considerable. Sis, si hi comptem el d'investidura, i set si hi comptem el d'avui. Jo no m'amago mai i estic a disposició del Parlament sempre, que quedi clar.

I, dos, sobre les llistes d'espera. Efectivament, els ho vull tornar a repetir: els catalans valoren amb notable els serveis sanitaris públics, segons el baròmetre sanitari Plaensa. A nivell assistencial, assegurem els recursos i el servei més idoni per a cada persona. Hem millorat els darrers anys. En torno a repetir les xifres: l'any 2015, un 87 per cent de pacients s'intervenien en el temps estipulat; l'any 2018 ho acomplim en el 94 per cent dels ciutadans. És important traslladar aquestes xifres a la ciutadania, perquè vegin que anem progressant, que anem guanyant. I que no hem arribat al 100 per cent? Certament. Que hem de millorar? Certament hem de millorar, però som capdavaners, també, en garanties en temps d'accés. Ho repeteixo: garantim més que l'Estat en moltes de les operacions. Garantim un temps d'accés a les intervencions

quirúrgiques oncològiques de vint-i-dos dies, quan a Espanya no hi són, o garantim l'accés a les intervencions cardíaques en noranta dies, quan a l'Estat espanyol són de cent vuitanta dies.

I treballarem per fer-ho i escurçar-ho més, clar que sí, amb nous procediments amb garantia –aviat, tres nous procediments amb temps d'espera garantits de cent vuitanta dies–, nous criteris de priorització i una llista única. Estem treballant, i, sobretot, en el tema de salut, d'educació i de benestar social, que són les prioritats del país.

El senyor Iceta. És evident que no ens posarem d'acord. Vostè pensa que aquest és un govern desorientat, dividit, en fallida, de fracàs de la gestió. Jo he intentat, durant dues hores, explicar-li tot el contrari; no me n'he sortit.

En qualsevol cas, vostè em parlava també d'unes enquestes, no?, les enquestes del CEO. Què li sembla si fem el referèndum i ens deixem d'enquestes? (*Aplaudiments.*) Si no tenim... No, és que, a més a més, tinguin en compte el següent: miri, resulta que tots els referèndums d'autodeterminació fets democràticament, tant a Escòcia com al Quebec, s'han perdut, l'han perdut els independentistes, vull dir que hi ha molt a guanyar per als constitucionalistes. Assumeixin el repte democràtic.

Senyora Granados, a vostè que li sembla que els catalans no podem decidir sobre aquesta qüestió, assumeixi aquest repte democràtic. Tenen l'avantatge de les enquestes. Nosaltres creiem que hi ha aquesta majoria social en el país i lluitarem pel sí. Però lluitem noblement, lluitem democràticament, lluitem amb unes urnes al davant.

Vostè, senyor Iceta, també em parlava del recurs del Tribunal Europeu de Drets Humans. Jo li he de contestar la resolució del grup de treball de detencions arbitràries de les Nacions Unides, que incompleix l'Estat espanyol (*aplaudiments*) –que incompleix l'Estat espanyol–, i que obliga el Govern espanyol a fer-ne publicitat, a més a més –a fer-ne publicitat.

També hi ha un tema que surt recurrentment. Diu: «No, vostè és el president d'una part del país, dels independentistes, només», cosa que no li passa mai a cap president espanyol. És a dir, els presidents espanyols poden parlar sempre en nom d'Espanya; els presidents catalans parlem sempre només en nom d'una part del país. No, no l'hi accepto –no l'hi accepto. Parlo en nom de tots els catalans, aquest Govern treballa en nom de tots els catalans i busca solucions per a tots els catalans.

I acabo amb un punt positiu, certament, i l'hi accepto, li accepto els dos punts que ha dit. El d'emergència climàtica: em sembla important que aquest sigui un dels grans consensos de país, és cert, no només perquè la joventut ens ho demandi, sinó perquè nosaltres tenim el deure i l'obligació de que la joventut tingui un país com el que hem gaudit nosaltres. Per tant, estenc la mà a tots els grups de la cambra perquè sobre aquesta qüestió de l'emergència climàtica arribem a grans consensos. Penso que ha fet bé de posar aquest tema al mig del debat i vull agrair-l'hi.

Ara bé, també li recordo que va ser precisament el Govern del PSOE el que va posar un recurs al Tribunal Constitucional sobre la Llei de canvi climàtic. Per tant, hauríem d'intentar aclarir-nos sobre què volem fer, el Govern de Catalunya, sobre el canvi climàtic, perquè, clar, si després, el que volem ens ho suspèn el seu Govern i ens ho envia al Tribunal Constitucional, doncs tampoc hi guanyaríem massa.

I sobre el tema de l'anglès, totalment d'acord –totalment d'acord. Jo també soc dels que crec que és una mancança, en aquest país, que no estem fent bé els deures, que anem endarrerits. I jo ho he notat; jo vaig tenir l'oportunitat de treballar un parell d'anys a l'estranger i els primers mesos no van ser gens fàcils, per mi, vull dir que no m'agradaria que cap treballador o cap estudiant de Catalunya que vulgui anar a treballar a l'estranger..., doncs, ho pugui fer amb plenes garanties. Aquest és un món global, hem d'estar a l'alçada, hem de dominar català, castellà i anglès, i ho hem de fer amb el nivell que un país com el nostre desitja tenir.

Per tant, endavant amb aquests dos temes. Penso que són dos temes molt importants, de país: canvi climàtic i anglès d'una manera diferent a com potser fins ara

l'hem tractat, i ho comentava amb el conseller d'Educació, que creia que també era un tema en el qual ens podem posar.

Catalunya en Comú Podem. Què tal? (*Rialles*.) Vull dir, no, és que ara em girava... Perdó. Bé, no, clar, vosaltres dieu: «Catalunya va malament.» I jo segueixo pensant que Catalunya va bé –Catalunya va bé. Però és que, a més a més, per què crec que val la pena dir-ho, que Catalunya va bé? Perquè hem d'enviar un missatge de confiança a la nostra ciutadania. Que sigui cert, perquè no hem d'enganyar mai els ciutadans –mai–, però quan tenim les xifres que tenim, quan aquest país ha fet l'esforç que ha fet els últims cinc, sis anys, de revertir una situació complicadíssima, de revertir una situació on li asseguro, senyora Albiach, que no volem tornar mai més, que és a la situació de les retallades, però que ara, amb un esforç i un sobreesforç considerabilíssim de la ciutadania catalana hem aconseguit recuperar les macroxifres...

I jo li accepto que aquestes macroxifres no hem estat capaçes de baixar-les a la ciutadania, i li accepto que estic tan preocupat com vostès, doncs, per la pobresa, pel benestar, per totes aquelles persones que corren el risc de no poder tenir les mateixes oportunitats i, fins i tot, de desenganxar-se de l'ascensor social que ha funcionat a Catalunya. I és un tema que em preocupa enormement –enormement. I no som capaçes, a pesar d'aquest canvi que hi ha hagut en el país, a pesar d'aquesta recuperació econòmica, de traslladar a tota la ciutadania –a tota la ciutadania– aquest canvi.

Pobresa infantil, dèieu, precarietat, certament, el benestar. Però vull recordar unes paraules de Muriel Casals, i és que és així, i una vegada i una altra, i ho recordaré sempre: «Per tenir un estat de benestar hem de tenir un estat», hem de poder garantir-nos a nosaltres mateixos que tenim tots els recursos, i ja no només econòmics, sinó també polítics, legislatius.

Li agraeixo que estigui a favor dels drets i llibertats. Mai he dubtat del Grup de Catalunya en Comú Podem, que estan al costat dels drets i de les llibertats, que estan a favor de la llibertat dels presos polítics –mai ho he dubtat. Hi estic absolutament d'acord. Però els demano un favor: parlin també amb els seus socis de l'Estat espanyol, que ells també estiguin aquí. Van haver-hi unes declaracions desafortunades del senyor Pablo Iglesias sobre l'article 155; espero que vostès no les comparteixin.

I sobre altres xifres, lamento discrepar-hi. El turisme creix, les exportacions creixen, les inversions estrangeres creixen: són dades, són dades del segon semestre. I, finalment, penso que tant el vicepresident com jo mateix, com en totes les reunions que hem tingut per parlar dels pressupostos, ningú –almenys l'hi puc assegurar, i estaria incomplint les instruccions que tant el vicepresident com jo hem donat per a tot el tema de les negociacions dels pressupostos– no ha parlat mai de tornar a cap etapa de retallades. Al contrari: volem retornar al moment previ de les retallades, i això és el que aquest projecte de pressupost ens permet. I els convido a treballar-hi, a treballar-hi junts. Vam iniciar abans del període electoral, ja fa uns mesos..., el que jo també creia que era el període electoral; certament, em vaig equivocar completament, perquè ja hi tornem a ser... Doncs, els vaig convidar a treballar junts. No va ser possible, en aquell moment. Treballem-hi ara: aquests 2.500 milions d'euros més, que ens permetin destinar-los a les polítiques socials, pràcticament en la seva integritat. Ajudeu-nos a tirar-los endavant.

A les companyes de la CUP. Exercici del dret a l'autodeterminació, amnistia per a totes les causes, drets fonamentals, proclamació republicana i resolució democràtica del conflicte, internacionalització, apoderament popular. Què ens separa, exactament? No estem aquí? L'independentisme no està aquí? Perquè jo estaria molt equivocacat, si l'independentisme no comparteix aquests principis. Què ens està passant? Que ens està costant aterrar en aquests conceptes, certament.

Però el que em sembla vital, el que em sembla molt important d'entendre és que aquestes grans idees, que són el motor de canvi del que vindrà, les compartim. I, per tant, jo volia dir-vos que aterrem-les, aterrem-les junts. És que hem de fer-ho, eh?

Aquest octubre que ve hem de fer-ho, hem d'aterrar aquests principis perquè puguem tirar endavant.

Heu parlat també d'una detenció que s'ha fet avui per part dels Mossos d'Esquadra. Els mossos actuen per ordres judicials i, encara que no ens agradi allò que ordenen, ells tenen l'obligació legal de fer qualsevol cosa que els ordeni la justícia. Ho saben perfectament, que és així. En aquests moments la justícia que tenim en funcionament és la justícia espanyola. La nostra responsabilitat és canviar-la, és canviar aquesta legislació espanyola, eh?, per la legislació de la república independent de Catalunya, que espero que sigui neutral i independent, i sobretot respectuosa amb els drets humans –sobretot respectuosa amb els drets humans. Però mentre no siguem capaços de construir aquesta nova realitat, amb separació de poders, amb una justícia justa i independent, ens trobarem amb aquestes situacions en les que, per ordres de la fiscalia, o per ordres dels jutges, s'ordeni als mossos fer determinades activitats.

Jo no vull viure en un país on es detingui ningú en funció d'allò que pensa ni de les seves idees polítiques. Penso que ha quedat clar, i la meua trajectòria crec que m'ho acredita, i per això lluito perquè el meu país sigui independent.

Al senyor Fernández, del Partit Popular. Jo sempre espero encantat la seva intervenció, cregui'm, eh?, perquè és un moment d'aquells que dius: «Bé, a veure on aniràs a parar avui amb el senyor Fernández», perquè entres com en una espècie de túnel del temps, i dius... Avui hem entrat en el túnel del temps i hem anat a petar al pujolisme, a la defensa del pujolisme. Vostè ha arribat aquí i ha fet una defensa d'aquells anys del pujolisme –sí, sí– dient: «Que bé que estàvem aquells anys del pujolisme i què ha passat ara, on tot sembla que està desballestat», eh?, o trencant-se. Doncs miri, resulta que respecte als percentatges de PIB de Catalunya, totes, des del temps de Jordi Pujol, les hem mantingut. Nosaltres estem més o menys igual, és Madrid qui s'ha disparat, és l'efecte de capitalitat Madrid, és aquest centralisme de Madrid el que ens ofega –és aquest centralisme de Madrid el que ens ofega. I qui ha baixat? La resta de les comunitats autònomes.

I jo, justament, voldria recordar –i sempre hi insisteixo, ja ho saben, sempre poso la mateixa xifra–: 2013, 23,5 per cent d'atur. Déu-n'hi-do, eh?, la situació que vivia aquest país: 23,5 d'atur, estem en una situació greu. On som ara? A l'11,2 per cent. I baixarem, l'any que ve, per sota del 10. I tot això amb governs independentistes. Doncs potser –com he intentat defensar i potser no me n'he sortit prou bé– voler la independència de Catalunya i gestionar bé el teu país és una opció sòlida i raonable. I això és el que han fet els governs: el Govern del president Mas, el Govern del president Puigdemont, i, si m'ho permeteu, doncs, el Govern que compartim Junts per Catalunya i Esquerra Republicana i que tinc l'honor de presidir.

Vostè parlava del «*valor pedagógico de la ley*». Clar, *el valor pedagógico de la ley*, vist el que ha passat en aquest país, doncs bé, la veritat és que preferiria altres mètodes pedagògics, no?, que no et posin a la presó, que no hakis de marxar a l'exili. I, en qualsevol cas, el que he vist..., he vist els aplaudiments que vostè ha tingut del Grup de Ciutadans, veig que el projecte d'Espanya Suma avança, eh?, i, per tant, el felicito per ser-ne, segurament, un dels paladins.

Jo el que sí que faré, perquè vostè semblava que ho dubtava, és garantir sempre el dret a la manifestació i a la protesta. Aquest país es governa garantint els drets de tots els ciutadans. El dret a la protesta, el dret a la manifestació, el dret a les concentracions són drets reconeguts pels tribunals internacionals i nosaltres els respectarem.

Si els meus discursos li semblen una tortura, doncs imagini's el que ens sembla a nosaltres el tracte que el Govern de l'Estat dispensa als catalans, no?, per exemple.

I sobre el sistema judicial espanyol, que algun grup també n'ha parlat, jo voldria remarcar algunes coses. Primer, el Consell d'Europa, amb un informe de la Comissió de Venècia, de març del 2017, diguem-ne que treia els colors a Espanya per les noves atribucions que donava al Tribunal Constitucional, com la possibilitat de sus-

pendre càrrecs amb responsabilitat en l'Administració pública si no complien les seves sentències, atès que li treia –és obvi– la seva capacitat d'àrbitre neutral. Tota la premsa es fa ressò de la classificació que té l'Estat espanyol en les últimes posicions dels països de la Unió Europea en independència judicial. El ministre de Justícia, en lloc d'analitzar els resultats i de preguntar-se com és això, com és que Espanya està a baix de la llista, els qüestiona. A nivell mundial, Espanya està al nivell de Tanzània i d'Algèria. Un informe del Consell d'Europa de juny del 2017 publica que Espanya ha incomplert tres de cada quatre recomanacions de Greco –el grup d'anticorrupció del Consell d'Europa– per evitar aquest tipus de pràctiques, la politització de la justícia. És que és un dels gravíssims problemes que té aquest país: la politització de la justícia.

Va ser durament criticada pel sistema d'elecció d'alts funcionaris judicials, com, per exemple, els membres del Tribunal Suprem. I això, que sembla que només hagi de preocupar als independentistes, sincerament crec que hauria de preocupar a tots els ciutadans espanyols, haurien de ser ells els que s'alarmessin d'aquestes dades i els que cridessin per un sistema realment d'una democràcia sòlida i d'una separació de poders. (*Alguns aplaudiments.*) Gràcies.

I finalment, als companys d'Esquerra i de Junts, gràcies per les vostres paraules. Deia Sergi Sabrià: «La independència és una necessitat perquè la gent d'aquest país se'n pugui sortir.» És que és així, és que és una necessitat. I que l'Estat espanyol és irreformable. Una altra obvietat, és així, no ho podem veure d'una altra manera.

També gràcies al company Albert Batet per recordar-nos, justament, l'aniversari avui de Puig Antich, perquè crec que valia la pena de recordar el que havíem estat, i perquè crec que tots compartim –ho deia el portaveu d'Esquerra Republicana– aquest «persistim i guanyarem». Hi estic absolutament d'acord: persistim i guanyarem, persistirem i guanyarem.

Moltes gràcies a tots.

El president

Atès que el president no ha arribat als vint-i-cinc minuts, correspon ara un torn de tres minuts i mig per als grups parlamentaris i de dos minuts als subgrups –ho arrodonim a l'alça, eh? (*Remor de veus.*) En tot cas, comptant que són tres minuts i mig i una mica més, per tant, arrodonirem també a l'alça els grups, i a dos minuts els subgrups, eh?, perquè no hi hagi cap greuge. (*Veus de fons.*) Quatre minuts –quatre minuts.

Té la paraula, per tant, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Señor Torra, claro, en cuatro minutos contestar todo lo que se ha dicho aquí, porque además nos han estado interpelando también los grupos que dan apoyo al Gobierno, pues comprenderá usted que es difícil. Pero bueno, yo voy a intentar hacerlo. Fíjese que salía aquí y me hablaba a mí de *hits*, que yo vengo aquí a hablar de *hits*, y me lo dice usted, precisamente, que ha soltado aquí una retahíla..., que, la verdad, era para enmarcarla.

Pero, además, sobre todo, no se quite mérito –no se quite mérito–, porque me ha atribuido a mí el *hit* de la vía eslovena y ese *hit* es suyo. A mí jamás se me ocurriría apelar a la vía eslovena –jamás. (*Aplaudiments.*) Jamás, a la vía de los muertos –a mí, jamás. Como tampoco se me ocurriría jamás decirle a los violentos «*apreteu, apreteu*». A mí jamás se me ocurriría, señor Torra; a usted sí, porque usted es un irresponsable –usted es un irresponsable, señor Torra–, por eso se lo decía antes y se lo repito ahora.

Fíjese, también me ha dicho usted que yo no puedo aquí hablar de discapacitados. Mire, es que lo que yo le he dicho no se lo he dicho yo, se lo decía el Cocarmi. Así que vaya usted y habla con el Cocarmi y le explica a ver qué es lo que está ha-

ciendo por ellos, porque yo le quiero recordar que desde el 2006 llevamos esperando que ustedes adapten las leyes autonómicas a la convención de la ONU –desde el 2006, señor Torra. Vaya y se lo explica al Cocarmi, ¿eh?

Pero, claro, es que no podemos hablar de nada, ¿no? Además, usted ha dicho incluso que le molesta cuando hablamos desde el escaño. Claro, bestias taradas que gritan y que ponen recursos, ¿se acuerda, señor Torra? (*Aplaudiments.*) El que respeta tanto a los catalanes. Ese es su respeto, llamarnos a los catalanes constitucionalistas «bestias taradas», ese es el respeto que usted nos tiene.

Pero, claro, fíjese: yo no puedo hablar de cáncer, no puedo hablar de discapacitados, no puedo sacar aquí fotos ni carteles porque a usted le molesta. No puedo tampoco hablar con mis compañeros desde el escaño. No puedo ni siquiera, aquí, decir la palabra «comandos». No puedo porque ustedes lo que quieren es silenciar a la oposición. Ustedes quieren silenciar a más de media Cataluña, y por eso me dice a mí que no puedo hablar aquí de nada. (*Aplaudiments.*) Todo esto, por supuesto, con la ayuda inestimable del presidente del Parlamento, del señor Torrent, que, en lugar de ejercer como presidente del Parlamento, resulta que los ayuda.

Porque yo le quiero hacer una pregunta, señor Torrent: aquí hemos escuchado hoy de todo, y a la única que le han cortado el micrófono ha sido a mí. ¿Por qué yo no puedo decir «comandos»? (*Aplaudiments.*) Le pregunto. ¿Por qué no puedo decir «comandos» cuando aquí ha habido gente que ha venido y ha hablado de «presos políticos»? (*Remor de veus.*) Hablar de «presos políticos» significa acusar a los jueces del Tribunal Supremo de prevaricación, significa decir que los jueces del Tribunal Supremo tienen a personas detenidas de manera ilegal por sus ideas...

El president

Silenci... Silenci...

Lorena Roldán Suárez

...eso es lo que significa llamar «presos políticos». (*Aplaudiments.*) Pero yo no puedo decir «comandos» –yo no, yo no puedo decir «comandos», ¿eh?

Hemos escuchado aquí muchísimas barbaridades. Se ha hablado de terrorismo de estado por parte de la Guardia Civil, de «razias» de la Guardia Civil, decía el señor Sabrià. Pero yo no puedo decir «comandos» –no puedo decir «comandos», no se puede, porque eso ofende muchísimo, ¿verdad? Decir la verdad ofende muchísimo, porque ustedes lo que quieren, insisto, es silenciar a la oposición. Eso es lo que quieren, lo que ya hicieron en 2017 y lo que están intentando volver a hacer ahora.

Yo, de verdad, le digo una cosa desde aquí: no van a conseguir callarnos. Mi compromiso desde aquí: que no van a conseguir callarnos. Por mucho que nos corten el micro, por mucho que nos declaren personas no gratas, o por mucho que el señor Batet me amenace con una reprobación. Ya puede ir sacando el boli, señor Batet, porque no me voy a retractar. (*Aplaudiments.*) No voy a dejar de denunciar la infamia que supone que el presidente de la Generalitat defienda a los violentos –no voy a dejar de denunciar esa infamia. Se lo digo, señor Torra, usted lo que tendría que hacer es salir aquí, es venir y pedir perdón –y pedir perdón–, porque, sí, son comandos, son comandos radicales, porque están ahora mismo acusados por tenencia de explosivos y por planes terroristas. (*Remor de veus.*) Comandos separatistas...

El president

Silenci...

Lorena Roldán Suárez

...radicales. (*Persisteix la remor de veus.*) Sí señor, así es...

El president

Silenci...

Lorena Roldán Suárez

...como se llaman, señor Torra –así es como se llaman.

El problema –el problema– es que ustedes se creen que Cataluña es suya, y se lo he dicho muchas veces, señor Torra: Cataluña es de todos. Déjelo ya, se le ha acabado ya el tiempo. Háganos un favor y dimita.

El president

És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, del diputat senyor Miquel Iceta. Quan vulgui.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat... Bé, jo no utilitzaré aquest torn, perquè és breu, i a més perquè crec que no em correspon, a fer una polèmica amb els grups parlamentaris, perquè jo he vingut aquí a debatre amb el president, però sí que volia fer un parell de comentaris. Una, agrair a tothom els consells que ens dona, al Grup Socialista. (*Aplaudiments.*) Lamentar que siguin consells tan contradictoris, cosa que fa difícil la seva aplicació, però farem el que podrem.

I sí que voldria fer una postilla al company portaveu president del Grup del PP, perquè ha dit en un determinat moment que nosaltres érem «equidistants». Miri, no –no. Entre demòcrates i violents, no som equidistants; entre defensors de la legalitat i els que la neguen, no som equidistants; entre defensors de l'autogovern i els que el neguen, no som equidistants. Nosaltres tenim una determinada posició política que..., així com altres pensen que «en algun moment us caurà la bena a tots els altres i ens donareu la raó», nosaltres som més modestos, més humils, no creiem estar en possessió de la veritat. Però no acceptem aquesta idea de que som equidistants senzillament perquè la nostra posició no agrada als sectors més radicals de banda i banda.

Ha parlat el president del tema del referèndum sobre la independència. Miri, ho he dit ja «manta» vegades –que no sé mai si és «manta vegades» o «mantes vegades»–, però nosaltres no creiem que un referèndum sobre la independència sigui una solució –no ho creiem. Nosaltres no volem certificar una divisió per meitats –no ho volem. Nosaltres creiem que val la pena posar-se a trobar una solució en què raonablement s'hi senti còmoda una àmplia majoria, i és el nostre plantejament, des del respecte absolut pels dels altres, però és el nostre. I, la veritat, nosaltres en aquest tema hi hem donat moltes voltes, i hem tingut debats intensos, i hem, a vegades, canviat de posició o matisat la nostra posició. Però és la que és i, per tant, en fi, jo ja comprenc que en això no coincidim, i per això vostè coincideix amb la CUP (*remor de veus*), i si no és així, «estupendo».

Una cosa. Vostè pot fer moltes coses. Hi té dret, i jo no li diré que no té autoritat, o que... No –no, no. Ara, no equipari l'informe d'un grup de treball de Nacions Unides amb una decisió del Tribunal Europeu de Drets Humans, per favor, perquè hi ha gent que ens sent i hi ha gent que pot pensar que és el mateix.

Després, una altra, que ja no és un matís, diríem que és una altra contradicció: el recurs contra la Llei de canvi climàtic el va posar el Govern del PP, no el del PSOE. Jo ja sé... (*Veus de fons.*) No, no. Ah, bé, però vostè ha dit «ha posat». Nosaltres no el vam posar. (*Veus de fons.*) Perdoni, hem retirat...

El president

Silenci.

Miquel Iceta i Llorens

...moltes coses, i aquesta segurament no, però, escolti'm... (*Rialles.*) No, no, és que anar a l'àrbitre és el més just: quan hi ha dues parts que estan en conflicte i que s'estan discutint sobre competències, el nostre esquema, idèntic al de la República Federal Alemanya, és que hi ha un Tribunal Constitucional que és qui dirimeix el

conflicte. Ara, vostè ha dit: «Vostès van posar el recurs...» No, el va posar el Govern del PP.

Vostè ha dit que està d'acord amb el plantejament sobre transició ecològica i l'anglès. Jo només vull dir-li que hi ha comunitats autònomes amb les mateixes dificultats economicofinanceres que nosaltres que ens han passat al davant. Per tant, ens hi hem d'esmerçar molt seriosament.

I finalment, president, entre d'altres coses, però la seva coincidència amb la CUP, que em sembla molt bé que l'hagi expressat amb sinceritat i rotunditat, és la que explica per què no pot coincidir amb nosaltres, i és el que dificulta enormement que nosaltres fem re que es pugui traduir en una continuïtat del seu Govern, que entenem que no és el govern que avui necessita Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. President, vostè ha dit que ha fet un discurs triomfalista perquè volia enviar un missatge de confiança. Doncs jo crec que el millor missatge de confiança que es pot donar és dir la veritat, és fer autocrítica i deixar de donar bandades amb discursos èpics que no sabem exactament què volen dir, ni nosaltres ni ningú.

I una altra referència que també vostè ens ha fet ara a la rèplica: ha parlat de Pablo Iglesias i del 155, i jo me veig en l'obligació de recordar-li qui va presentar un recurs davant del Tribunal Constitucional en contra de l'aplicació de l'article 155 contra Catalunya, i no només això: qui ha defensat el dret a decidir en tot l'Estat i en concret el dret a decidir de Catalunya. Per tant, jo entenc que a vostès, el fet que hi haja una altra Espanya que és republicana, que és progressista i que és plurinacional, els trenca el discurs, però li agrairia que no feren demagògia en aquest tema. *(Aplaudiments.)*

I també hi volia insistir: vostè ha dit que Catalunya va bé, vostè ha insistit en la seua visió idíl·lica de Catalunya, i jo li pregunte que com pot dir que Catalunya va bé. I li donaré unes xifres que abans no li he dit, però que jo crec que també està bé comentar-les ara.

Els joves tenen un atur del 30 per cent, un 90 per cent dels contractes que tenen són temporals, de fet la majoria són d'un mes, i hi ha més de seixanta mil joves que han hagut d'exiliar-se en busca d'un futur millor. Com li diem a algú que té vint-i-cinc anys, que cobra de mitjana uns 850 euros al mes, quan el lloguer a Catalunya –i no a Barcelona: a Catalunya– està al voltant dels 700 euros al mes, quan la cistella de la compra està en uns 370 euros...? Amb 850 euros aquesta criatura no se pot ni emancipar. Però és que ara pensem en un jove que té trenta anys. Què cobra? Doncs la mitjana és d'uns 1.500 euros al mes. El lloguer, una altra vegada, 700 euros; la cistella de la compra, 370; les despeses de gas, aigua i electricitat. Pot emancipar-se, però és que no pot ni comprar-se un llibre.

Per tant, si ja és difícil emancipar-se, com volem que aquesta gent tinga fills? Després ens queixem de que tenim un problema demogràfic a Catalunya. Per tant, s'està condemnant tota una generació, i no només a ells sinó al futur de la nostra societat. No hem sortit mai d'una crisi i ja ens n'estan anunciant una altra, i crec que a tots ells els hauríem de dir i reconèixer que l'economia de Catalunya pot anar bé en unes xifres macroeconòmiques, però que això no ha arribat a les butxaques de la ciutadania ni a les famílies de la gent comuna.

I, per tant, el pitjor que podem fer a més en aquesta situació és negar els senyals que ja ens arriben d'una nova crisi econòmica, que, com he dit abans, no és nova sinó que és una altra fase de la que ja arrossegàvem des de feia deu anys, perquè el

2008 Zapatero –el PSOE– va negar la crisi i ja en vam veure les conseqüències. Per tant, jo el que els demane és que menys negacionisme i més fer els deures. I, per això, comencin a fer polítiques públiques socials, verdes i feministes: menys fotos i més polítiques públiques.

Pensen vostès i pensem totes, també, quina és la resposta més eficaç que hem de donar a la sentència, i, com he dit abans, intentem que aquest Ple no siga una oportunitat perduda per arribar a uns acords de mínims. Intentem avançar en una entesa de futur, perquè Catalunya s'ho mereix.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom, ara, del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent és el torn del diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Miri, president, no sé si els mossos d'esquadra que han impedit una manifestació aquí davant del Parlament de la plataforma crítica amb la llei Aragonès, en la que nosaltres hem participat activament, també obeïen ordres judicials. Em temo que no, em temo que una de les primeres vegades en què la ciutadania no es pot manifestar lliurement i pacífica davant del Parlament ha estat avui, i no crec que hagi estat per decisió judicial, em temo que ha estat per decisió del seu Departament d'Interior. Per tant, revisin –revisin– aquesta decisió.

Miri, president, més enllà de la sintonia que vostè expressa amb la CUP, més enllà de les seves paraules amables i conciliadores, hem de dir que l'acció del seu Govern –i vostè ho sap– no es correspon amb aquest esperit, amb aquesta voluntat, ni amb aquestes intencions ni amb aquesta praxi. Però tenim oportunitats per tal de modificar aquest rumb.

Miri, nosaltres hem presentat diverses propostes de resolució, sengles propostes de resolució, que donaran al seu Govern i als partits que li donen suport l'oportunitat de mostrar si existeix o no realment aquesta sintonia i si hi ha una voluntat real de fer un gir de cent vuitanta graus en la política del Govern per tal d'avançar cap a l'exercici real i efectiu, no simbòlic ni testimonial, de l'autodeterminació, i si volem avançar realment cap a un gir de cent vuitanta graus en les polítiques públiques i socials d'aquest país perquè siguin polítiques de justícia, d'igualtat, d'equitat per a tot-hom, per a la majoria de la gent d'aquest país.

Nosaltres li proposem parlar realment, seure i parlar de com concretem aquest exercici del dret a l'autodeterminació, de com concretem amb polítiques concretes, efectives i reals la nostra proposta per a l'autodeterminació, per a l'amnistia i per a unes polítiques que representin un gir en aquest país a favor de la justícia social, de la igualtat i la sobirania, perquè nosaltres, per justícia social i per sobirania, volem que en aquest país mani el poble i manin les seves institucions democràtiques per sobre dels poders econòmics, polítics, fàctics, judicials i policials de l'Estat.

Parlem.

El president

Gràcies.

És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Muy rápidamente. En primer lugar, que me hable usted de «viaje en el tiempo», que vive obsesionado con Eugeni Xammar y los años veinte, pues me parece bastante pintoresco.

En segundo lugar, no ha entendido o no me ha escuchado con atención. Yo, aunque efectivamente me aburra, hago un esfuerzo para escucharle siempre con mucha atención. No es reivindicación del *pujolisme*, todo lo contrario: he dicho que es el

proceso de construcción nacional del Programa 2000 de Pujol el que inicia la decadencia a la que me refería. Por lo tanto, no me ha escuchado en nada.

Y después, un par de reflexiones más. Mire –a ver cómo me refiero a esto–, últimamente Jaume Sobrequés habla de la «violencia pacífica». El otro día leía que usted tiene, o tenía, encima de su mesa el *Manual de desobediencia civil*, de los hermanos Engler. Yo estas cosas también me las leo, aunque sea un esfuerzo titánico, porque es todo lo contrario de lo que pienso, como Žižek o Sharp, que están básicamente –y esta es mi opinión– intentando desarrollar una teoría de cómo realizar acciones violentas y llamarlas pacifismo. Ese es el resumen: cómo realizar acciones violentas y llamarle pacifismo. Mire, siete años... (*Veus de fons.*) Esta es la teoría de esto. Léaselo. Seguro que usted... El señor Torra lo ha leído; el señor Batet seguro que no, pero léaselo. (*Rialles.*)

Al final, y esto es lo más importante, siete años después y mucho agotamiento después, ustedes están al canto de un duro de tomar una decisión crucial. Le recomiendo, y se lo digo encarecidamente, que piense muy bien en ello. Piense muy bien en ello, porque podrían ser decisiones irreversibles.

Y finalmente, una cosa ya... No es justo –y lo digo también– que niegue el debate sobre discapacidad o sobre enfermedad por su experiencia personal, porque usted sabe que no es el único que ha sufrido este tipo de experiencias, y son muy duras. Pero eso..., somos políticos, y por esas experiencias personales no significa que no podamos recibir críticas por nuestra gestión, del mismo modo, pues, que alguien que tiene un familiar en paro..., eso no puede significar que no se le pueda hablar del paro.

Simplement le digo...

El president

Diputat...

Alejandro Fernández Álvarez

...que evidentemente todas estas cosas duelen mucho –y acabo–, pero que no huya del debate por ello.

Gracias.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari Republicà, és el torn del senyor Sergi Sabrià. Quan vulgui.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. President, començo per agrair el contingut propositiu, i les seves propostes de Govern són les nostres propostes també de Govern, però encara més vull fer notar, també, que les propostes nacionals avui conflueixen, i que era imprescindible que passés, i que passés ara, a les portes de la sentència. Crec que era una demanda de la societat que ens ha portat fins aquí i que és bo que s'hagi fet palès avui al Parlament, perquè és això el que ens ajudarà a avançar i a créixer. Crec que és molt important.

A la CUP. Ens preguntaven per què volem institucions fortes. Doncs perquè és la millor manera de servir els ciutadans socialment i alhora la millor manera d'avançar nacionalment. I ens plantejaven també un acord, un acord per a l'autodeterminació, per a l'amnistia i els drets fonamentals ampli, transversal, adreçat al 80 per cent, que inclogui els moviments socials i polítics. En aquestes condicions d'inici, nosaltres sempre –sempre– hi serem. El punt de partida és bo, i la concreció, com sempre, requerirà temps i diàleg, però hi serem. Per tant, vostè deia: «Parlem»? Parlem.

A Catalunya en Comú. Un apunt de pressupostos. Negociar amb honestedat, fem-ho. L'hi devem a la gent. Fem-ho per ells, és una oportunitat per als ciutadans. Vostè allarga la mà i nosaltres la hi agafem amb honestedat, com demanava. Aprenem-ne d'ara fa un any, crèiem que teníem també una oportunitat. Fem-ho possible ara, posem una eina bàsica a les mans dels ciutadans de Catalunya.

I plantejaven també uns grans acords. Nosaltres sempre hi som, a la taula del diàleg i, per tant, per parlar de benestar, per parlar de justícia social, de desigualtat, de lluita contra la corrupció..., ens posarem d'acord, segur, també contra la repressió. I ho hauríem de fer, ho hem de fer, per l'exercici de l'autodeterminació. Són bons punts de partida. Treballem, fem política.

I sobre la llei anti-Florentino. Fa dos dies des de l'ajuntament la definien vostès –vostès– com a necessària. Aquí al Parlament hi van entrar esmenes, perquè la saben necessària. Per tant, segur –segur– que fins i tot en això ens podem posar d'acord.

Al senyor Iceta. «No saben on van», començava vostè dient. Sí que ho sabem, senyor Iceta: governem per fer un país millor per a tothom. Però no tenim l'eina, no tenim les eines, i vostè voldria que renunciéssim a tenir-les però no ho farem mai. I no comprarem mai tampoc la seva trampa: decidir el futur polític de Catalunya votant no és enfrontament, és democràcia.

La senyora Granados troba que els ciutadans són poca cosa per prendre decisions importants. Poc digne de la història socialista, molt poc. Mirin, al final, Esquerra..., i en aquests debats sempre –sempre, sempre– els posem el mateix repte, tan repetitiu i tan democràtic: dues cadires, un diàleg i un referèndum. Els ciutadans catalans són madurs i estan prou apoderats per decidir. Senyora Granados, no cal que hi pateixi.

I a Ciutadans. Mentides, agressions, insults; avui han sigut la veu de la Guàrdia Civil que ens aplica la repressió i que necessita un relat per fer-la efectiva. No mereixen la nostra resposta perquè no volem caure en cap cas en les seves provocacions.

Nosaltres ens seguirem adreçant sempre al cent per cent de la ciutadania, però no a través de l'insult ni de la mentida. Som aquí i seguirem, perquè en la resistència i en la persistència avancem i avançant guanyem. Per tant, hi som determinats i hi serem per respondre col·lectivament una altra vegada.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom, ara, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula de nou el diputat senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president Torrent. President Torra, consellers, conselleres, diputats i diputades... Senyora Roldán, quina decepció: ha tingut dos oportunitats per rectificar i no ho ha fet. Ara, després de la seva intervenció d'avui, ja no només li demanarem respecte pel president de la Generalitat, pel president Torra, sinó que també li demanarem respecte per les víctimes del terrorisme. La utilització política de les víctimes del terrorisme no forma part de la cultura política a Catalunya, i, és més, és el que demanen (*aplaudiments*) les associacions contra les víctimes del terrorisme. I avui el seu comportament ha sigut totalment injustificat, sense principis.

Senyor Iceta. Diu: «Ja ho saben, nosaltres no som equidistants» –ha dit el senyor Iceta. Dic: «Ostres, a Junts per Catalunya ja fa temps que sabem que el Partit dels Socialistes no és equidistant», si van pactar el 155, si van pactar amb el Partit Popular i Ciutadans, si anaven als pactes de la Zarzuela i de la Moncloa. Si tot se sabrà, el que va passar fa dos anys aquí, si van aprovar-ho vostès. No ho són gens, d'equidistants. Amb unes formes més suaus, però a l'hora de la veritat, escolti'm, quan tenen la responsabilitat de govern com han tingut durant tot aquest temps... Espiar les delegacions del Govern de la Generalitat de Catalunya, voler-les tancar; no pagar les bestretes de finançament de la Generalitat de Catalunya –Partit dels Socialistes de Catalunya–, incomplir el percentatge d'inversions de l'Estatut –Partit dels Socialistes de Catalunya–, renunciar a una taula del diàleg perquè hi havia un relator –Partit dels Socialistes de Catalunya–, fer un manifest, el PSOE, com fa una setmana que el van fer, en què quedés clar que no volien saber res dels independentistes d'una forma totalment barroera. I és més, tenen el rècord mundial, el Partit dels Socialistes,

de tindre una presidenta al Congrés i un president al Senat que van ser superràpids per suspendre els drets dels diputats electes escollits pels ciutadans de Catalunya, com és el senyor Oriol Junqueras, com és el senyor Jordi Sànchez, com és el senyor Turull, com és el senyor Rull i com és el senyor Romeva; una gran presidenta socialista, que havia de tindre la sensibilitat envers Catalunya durant tots aquests temps.

I llavors ens demana, diu: «Escolta'm, hi han coses en què nosaltres creiem que és millor un àrbitre imparcial.» Clar, un àrbitre imparcial que es diu Tribunal Constitucional, que es veu que el nomenen els senyors del Partit dels Socialistes i els senyors del Partit Popular. Escolti'm, això no és un àrbitre imparcial, això és un àrbitre de part. És més, si hi va haver un militant del Partit Popular, que va ser Pérez de los Cobos, que va ser president del Tribunal Constitucional, i si tots sabem com han actuat! Si vostès durant aquest any i mig van nomenar la fiscal general de l'Estat, tenien els poders amb l'Advocacia de l'Estat i no van matisar ni un mil·límetre les condemnes de pena de presó cap als presos polítics! Si no han fet cap esforç!

Ja ho sabem, i no pateixin que a nosaltres no ens enganyaran: que no són de fiar, que el Partit Socialista no és imparcial. Ho hem notat en pròpies carns i ho vivim en primera persona.

I finalment, deixi'm acabar. Senyor president Torra, vostè va assumir la presidència de la Generalitat en un moment de màxima incertesa, en un moment per aixecar el 155 i recuperar el poder de les institucions, un gest de país que l'honora com a persona, posar-se al capdavant de la màxima institució del país. Perquè vostè quan es va presentar a les eleccions del 21 de desembre no es pensava pas que podia acabar amb aquesta responsabilitat.

Venen uns dies decisius, venen uns mesos decisius per al país, per a la defensa de les institucions i per a la defensa de la ciutadania del Parlament de Catalunya i del poble de Catalunya. Sàpiga, president Torra, que ens tindrà com a grup parlamentari al costat en aquests moments importants de país, i estic convençut que també hi estarà la majoria independentista sorgida el 21 de desembre, que revalida el mandat independentista de l'U d'Octubre que hi va haver aquí a Catalunya.

El president

Diputat...

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies a tots i a totes.

El president

Gràcies, diputat. Acabat el debat... Sí, senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

President, per al·lusions directes. He tingut al·lusions directes del molt honorable president i dels dos portaveus dels grups que donen suport al Govern.

El president

Trenta segons.

Eva Granados Galiano

Jo espero, dels que ens asseiem aquí i representem la ciutadania, que, en comptes de fer de tuitaires i de llegir només els tuits, escoltem els arguments dels que ens asseiem en aquest hemicicle.

El Grup dels Socialistes sempre ha defensat un acord, al que haurem d'arribar entre tots nosaltres, i sotmetre'l a referèndum. Aquesta és la nostra proposta. Per tant, deixin de repetir allò que es va dir en un tuit i que no s'adiu en absolut al que vaig dir a l'entrevista.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Sí, senyora Roldán, per què em demana la paraula?

Lorena Roldán Suárez

Sí; per contradiccions, senyor president.

El president

Contradiccions? Ho hauria d'especificar més.

Lorena Roldán Suárez

Contradiccions del senyor Batet.

El president

Vostès ja han debatut i han tingut l'oportunitat de debatre...

Lorena Roldán Suárez

Sí, però per contradiccions dec tenir dret a demanar la paraula...

El president

Trenta segons.

Lorena Roldán Suárez

Tampoc hi tindrem dret?

El president

Trenta segons.

Lorena Roldán Suárez

D'acord, gràcies. Señor Batet, lo que seguro que no quieren las víctimas del terrorismo es que ustedes los reciban, a los condenados por terrorismo, con alfombra roja. Esto es lo que no quieren las asociaciones de víctimas contra el terrorismo. (*Aplaudiments.*)

El president

Acabat el debat... Sí, senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Sí, per una crida a l'observança del Reglament, president, i, òbviament, només a efectes d'inventari, perquè el debat és esgotat.

Però en absència de pronunciament de la Junta de Portaveus en relació amb el repartiment del temps en aquest debat, crec que cal aplicar el que estableix el Reglament. I el Reglament, en el seu article 154.5, estableix que, en aquest torn de rèplica del president, els temps que corresponen són deu minuts per grup parlamentari, la meitat per als subgrups. I això no és el que s'ha aplicat avui.

Per tant, ni que sigui a efectes d'inventari, ni que sigui a efectes d'acta, deixar constància de la discrepància en l'aplicació d'aquest repartiment de temps, que considerem contrària al Reglament.

El president

Senyor diputat, sap perfectament que el que estipula el Reglament és un temps màxim de deu minuts per als grups parlamentaris i cinc per als subgrups. En qualsevol cas, hem aplicat la mateixa dinàmica –i, per tant, els mateixos temps– que en altres debats de les mateixes característiques, inclòs el debat de política general. I, al mateix temps, tots els grups parlamentaris presents a la Junta de Portaveus van tenir la seqüència del Ple, on s'especificava, específicament, quins eren els temps d'intervenció dels grups per a aquest torn de rèplica, eh?

En tot cas, queda a títol d'inventari, que deia vostè, i es traslladarà a la Junta de Portaveus perquè, si en propers debats d'aquestes característiques els grups parlamentaris decideixen aplicar un altre *timing*, uns altres temps d'intervenció, evident-

ment, com sempre, per majoria ho decidirem en aquesta Junta de Portaveus, com li deia.

Gràcies.

En tot cas... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Digui'm, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Molt breument, president, per una contradicció. El 154.5 no diu que sigui per a un termini «màxim de deu minuts», sinó que diu un torn de deu minuts.

El president

Molt bé. En tot cas, ja he especificat què hi ha i que, en tot cas, tots els grups parlamentaris eren conscients del temps, i que això és una qüestió que es traslladarà a la Junta de Portaveus.

Hi insisteixo: s'ha fet el mateix *timing* que en qualsevol altre debat i els grups parlamentaris, inclosos els subgrups, i inclòs el seu subgrup, no va dir res en el seu moment, quan es van traslladar els *timings*.

Acabat el debat, els comentaré ara succintament quina serà la tramitació per a les propostes de resolució que finalment votarem demà en el Ple.

Els recordo que les propostes de resolució subsegüents a aquest debat es presentaran com a màxim en un termini de trenta minuts després de la suspensió d'aquest Ple, per tant, quan acabi aquest Ple tindran trenta minuts, màxim, per presentar aquestes propostes de resolució. Que es comunicaran als grups parlamentaris les propostes admeses per la Mesa, en una mesa que farem immediatament posterior a la recepció de totes les propostes de resolució. I que, finalment, el termini per presentar les transaccionals serà demà a la una del migdia, i els recordo que aquest termini és improrrogable perquè automàticament després farem la mesa que acceptarà les transaccions que finalment es votaran en el Ple, en el debat que començarà a partir de les quatre de la tarda.

Per tant, aquesta és la tramitació de les propostes de resolució.

Suspenem la sessió fins demà a les quatre de la tarda.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les set del vespre i deu minuts.